

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

ЧЕЙС

РАЗБЕРИ

САМ

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС РАЗБЕРИ САМ

Перевод: Стоянка Сербезова

chitanka.info

От момента, в който Лий Дедрик, съпругът на четвъртата по богатство жена в света изчезва, като тя предполага, че е отвлечен за получаване на откуп, частният детектив Вик Малой от „Юнивърсъл сървисис“ е въввлечен в поредица от ужасни убийства, зашеметяващо красиви жени и безкрайно насилие.

След множество приключения, застрашаващи живота му, Малой с върховни усилия намира ключа за отвличането на Дедрик.

В „Разбери сам“ Чейс надминава и най-добрите си предишни литературни постижения.

Читателите се предупреждават да не започват книгата, ако не са подготвени да я прочетат на един дъх.

ПЪРВА ГЛАВА

I

През един горещ юнски следобед седях в кантората си, постигнал пълна хармония със света, съзнавайки, че за разлика от друг път и той е приятелски настроен към мен, когато Пола пъкна красивата си тъмнокоса глава през вратата, за да разруши илюзиите ми.

— Трябва да се захванеш с ангажимента към Уингроув — каза тя.

Понякога съжалявам, че въобще ми е дошло на ум да създам „Юнивърсъл сървисис“. (Колкото и трудна да е работата, ще я свършим.) Като предприятие за правене на пари агенцията беше достатъчно сигурна, а като замисъл беше блестяща, но когато ми се натресе нещо като задачата на Уингроув, започвам да се чудя дали не трябва да си направя преглед на главата заради това, че съм се насадил на пачи яйца.

Ако ме бяха питали, не бих се докоснал и с осемдесетфутов прът, до работата, която ми възложи Уингроув, но тя се беше промъкнала в кантората ми заедно с договор за петстотин долара възнаграждение, докато лежах с тежък махмурлук, а Пола беше приела парите и изпратила квитанция.

Дъщерята на Мартин Уингроув, един от най-благоденстващите граждани на Оркид Сити, пак беше избягала и той искаше от мен да я убедя да се върне вкъщи.

Не можех да ѝ предложа кой знае какво. Уингроув беше дебел, стар и зъл. Живееше в мансарден апартамент на Фелман Стрийт с една от платените партньорки за танци в кабарето на Ралф Банистър — огромна, безсрамна блондинка, чийто начин на живот би ужасил и маймуна. Самият Уингроув беше алчен, властен и себичен. Жена му беше избягала с шофьора му, чиито години бяха наполовина на нейните, но беше жаден за пари, а синът му се гърчеше, докато лекуваха наркоманията му в някаква частна клиника. Тъй че семейната среда не беше особено подходяща, за да бъде убедено момичето да се върне вкъщи, но аз всъщност не го познавах. Доколкото знаех, и тя не беше стока. Ако всичко това беше истина, за мен щеше да е много по-

лесно, а най-вероятно нещата стояха точно така. От бележките на Пола по случая разбрах, че живеела с Джеф Барът, безкрайно отвратителен плейбой, известен с поквареността си.

Даваше ми се пълна свобода на действие. Момичето беше непълнолетно и Уингроув имаше право насила да я върне у дома. Но Барът като че ли не възнамеряваше лесно да се раздели с нея, а и тя със сигурност щеше да окаже съпротива. Изглежда, задачата щеше да ми отнеме доста време. Очевидно работата беше за полицията, но Уингроув се ужасяваше от подобен публичен скандал. Знаеше, че ако полицията я докара обратно в къщата му, историята щеше да се появи във вестниците. Ето защо постъпи така, както много хора правеха, когато трябваше да свършат някоя не особено приятна работа — пробута я на мен.

От три дни отбягвах ангажимента и бях започнал да храня надежди, че Пола го е забравила. Но се оказа, че се лъжа.

— А? — отворих едното си око и я погледнах с упрек.

— Задачата на Уингроув — заяви твърдо тя, влизайки в кабинета ми.

Исправих се на стола.

— Още колко пъти трябва да ти повтарям, че не желая да се занимавам с нея? Върни парите и обясни, че съм прекалено зает.

— Имаш предвид да се откажем от петстотин долара?

— Не искам да върша тази работа.

— Какво толкова не ти харесва в нея? — попита търпеливо тя. — Няма да ти отнеме повече от час. Да не я свършиш би означавало да предизвикаш съдбата.

— Ако съдбата може да се предизвика толкова лесно, ще го направя. А сега ме остави на мира. Обади се на Уингроув и му кажи, че съм страшно ангажиран, за да свърша работата.

— Понякога се чудя защо въобще сме се захванали с тази служба — заяви Пола язвително. — Ясно ти е, мисля, че в края на месеца се плащат сметки. Не си забравил, надявам се, че бюрото, което настояваше да притежаваш, не е платено.

Знаех, че ако не я спра, през целия следобед ще ми пее тази песен.

— Добре, добре. Изпрати Кърман. Защо да не се потруди малко, просто за разнообразие? Защо винаги аз трябва да върша черната

работа? От начина, по който се отнасяте с мен, човек би помислил, че не аз съм собственикът на тази агенция. Постави задачата на Кърман.

— Той учи мис Ритър да кара кола.

— Стига вече! Той непрекъснато учи мис Ритър да кара кола! Какво става с нея? На никого не са му нужни по шест часа на ден в продължение на цели два месеца, за да усвои шофирането. Няма на света човек, който да е толкова тъп.

— Тя смята, че Кърман е симпатяга — отвърна Пола, като едва се сдържа да не се усмихне. — Според мен това е въпрос на вкус, но ми казва, че да седиш до Кърман в колата е преживяване, което всяка жена би трябвало да опита. Не съм сигурна какво точно има предвид. Дано да не прозвучи неучтиво, но мисля, че е неврастеничка. В края на краищата какво значение има? Нали си плаща, и то много добре.

— Ти само за пари си мислиш! Понеже мис Ритър е неврастеничка, а Кърман — симпатяга, аз трябва да се захвана с черната работа, така ли?

— Винаги можеш да си наемеш още един помощник — отбеляза Пола.

— А сега кой пилее средствата ни? Добре, но не забравяй, че от утре Кърман се залавя за работа. Аз ще уча мис Ритър да кара кола. Ако смята, че с Кърман преживяването е чудесно, предстои ѝ изненада.

— Адресът е Джеферсън Авеню №247... — започна Пола.

— Знам! Не е нужно да ми го повтаряш. Когато умра и ме разрежеш, ще го видиш гравирани на далака ми. През последните пет дни само това слушам.

Взех си шапката и се отправих към вратата.

II

Джеферсън Авеню №247 беше жилищна кооперация в началото на Феървю — голяма, правоъгълна бетонна сграда със зелени капаци на прозорците и сенник в ярки цветове над главния вход.

Фоайето на кооперацията беше сумрачно и действаше успокояващо. Нямаше стенописи, нито статуи, нито пък беше боядисано в крещящи тонове, които да плащат прибиращите се вкъщи пияни обитатели. Килимът беше застлан върху гумени блокчета и хлътваше под краката ми, докато вървах към асансьора.

Бюрото и централата бяха скрити зад преграда от тропически палми в месингови саксии. Едно момиче с телефонна слушалка, прикрепена с ремъци към гърдите ѝ, четеше хумористичната страница на някакъв вестник. Или беше прекалено отегчена, за да ми обърне внимание, или не ме чу, когато влязох, защото не вдигна очи към мен — нещо доста необичайно за подобно свърталище. По правило би следвало да не те допускат до асансьора, преди да се обадят на човека, когото посещаваш, за да се убедят, че си очакван.

Но докато отварях вратата на асансьора, някакъв мъж в износен тъмен костюм и бомбе, нахлупено на главата му, се появи иззад една колона и се приближи с тежки стъпки към мен.

— Отивате някъде или се разхождате, просто ей така? — изръмжа той.

Лицето му беше кръгло и пълно, покрито с паяжина от капилляри, а очите — хлътнали и студени. Под мустаците му се криеха устни, които навярно бяха тънки и неприятни. Изглеждаше такъв, какъвто всъщност беше: бивше ченге, което добавяше някой друг долар към пенсията си, като изхвърляше нежеланите посетители.

— Идвам на посещение — отвърнах аз и му се усмигнах, но чарът ми сякаш не му направи впечатление.

— Хората, които възнамеряват да посетят някого, се отбиват на пропуска. При кого желаете да отидете? — не звучеше по-строго от което и да било друго ченге в Оркид Сити, но достатъчно, за да си дава тежест.

Не ми се щеше Барът да разбере, че се канех до го навестя. И без да е предупреден, положението едва ли щеше да бъде блестящо. Извадих портфейла си и вдигнах към портиера петдоларова банкнота. Очите на дебелия копой се залепиха върху нея и езикът му, който приличаше на носа на стара обувка, проникна през джунглата на мустаците. Бутнах банкнотата в ръцете му.

Дебелите, потъмнели от никотина пръсти се ключиха върху нея — рефлекс, породен от дългогодишна практика.

— Просто ще се кача — заявих аз и му показах повече зъби — тези, които бяха със златни коронки.

— Не се бавете много — отново изръмжа той.

Тръгна бавно към мястото си зад колоната и се спря, за да погледне навъсено момичето на бюрото, което беше престанало да чете хумористичната страница на вестника и го наблюдаваше със замръзнала усмивка върху дребното си, хитро лице. Когато затварях вратата на асансьора, той се приближи до нея, навярно за да си поделят плячката.

Стигнах до четвъртия етаж и тръгнах по дълъг коридор с множество врати. Апартаментът на Барът беше №4615. Открих го на ъгъла — отделена от останалите врата в тъмна ниша. Радиото гърмеше и докато вдигах ръка, за да позвъня, изведнъж се чу шум от счупено стъкло.

Натиснах с палеца бутона и зачаках. Оглушителен джаз се носеше зад вратата, но никой не си направи труда да отвори. Отново забих пръста си в бутона и се облегнах на него. Чувах как звукът на звънца се извисяваше над пронизителните тонове на кларнета. После изведнъж някой спря радиото и рязко отвори вратата.

Висок, рус мъж в яркочервен халат стоеше на входа и ми се усмихваше. Слабото му, бяло лице беше хубаво, ако човек съдеше по профила. Мустаци с големината на охранена гъсеница украсяваха горната му устна. Зениците на очите му с цвят на кехлибар бяха големи колкото десетцентови монети.

— Здравсти! — поздрави той с нисък, провлечен глас. — Ти ли звъниш?

— Ако не съм аз, значи мястото е обитавано от духове — отвърнах, наблюдавайки го.

От погледа му личеше, че е натъпкан с марихуана. Реших, че трябва да внимавам с него.

— И аз мога да бъда забавен — каза той кротко. Ръцете му рязко се повдигнаха и счупената бутилка, която криеше зад гърба си, полетя към лицето ми.

Успях да се отдръпна по-скоро случайно, отколкото защото очаквах нещо подобно. Устременият му напред скок го постави в много удобно положение за дясното кроше, което му нанесох по брадата. Ударът на кост върху кост и тракащите зъби произведеха приятен за ушите ми звук.

Той се плъсна на пода, като все още стискаше бутилката. Забавих се толкова, колкото беше необходимо, за да я взема, а после се промъкнах в стаята. Въздухът смърдеше на уиски и на дим от марихуана — мирис, на който човек би очаквал да се натъкне във всяка дупка, обитавана от човек като Барът. Няколко счупени бутилки от уиски лежаха на купчина в камината. Мебелите, изцяло от метал, бяха разпръснати из стаята, сякаш двама яки докери се бяха били. Излъсканата метална масичка беше подпряна на една страна до прозореца, чието стъкло беше счупено.

Освен миризмата и мебелите в стаята нямаше нищо друго. Придвижих се безшумно върху кървавочервения килим до отворената наполовина врата и надникнах в стаята със спуснати завеси и запалена лампа. На леглото лежеше момиче с пепеляворуса коса. На врата си имаше огърлица от мъниста от слонова кост, а на левия си глезен — тънка златна верижка, нищо повече. Беше млада и с хубаво тяло, но не изглеждаше добре върху смачкания чаршаф. Устата ѝ беше подпухнала, сякаш някой скоро я беше бил, а върху ръцете и гръдния ѝ кош имаше няколко грозни синьо-зелени следи от удари.

Гледахме се взаимно. Не се помръдна, нито пък изглеждаше изненадана, че ме вижда. Дари ме с онази глупава, безсмислена усмивка, типична за пушачите на марихуана, когато сметнат, че трябва да се проявят като общителни, но изпълнението им струва прекалено голямо усилие.

Не беше в състояние да изслуша каквато и да било проповед. Трябваше да преценя дали да оставя момичето, или да го заведа вкъщи. Макар баща ѝ да не беше човек, когото бойскаутът би пожелал

да нарисува на своя стълб с тотеми, той поне нямаше да я натъпче с хашиш. Реших да я заведа в дома ѝ.

— Здравейте, мис Уингроув! Какво ще кажете двамата да отидем у вас?

Не ми отговори. Усмивката не изчезна от блестящите ѝ червени устни. Съмнявах се дали е чула думите ми, а и едва ли схващаше какво става.

Не ми се искаше да я докосвам, но беше съвсем очевидно, че няма да напусне апартамента със собствените си крака. Трябваше да я нося. Чудех се как би реагирал копят с бомбето, ако ме видеше, че я придвижвам на ръце през фойето.

До прозореца имаше още едно легло. Дръпнах одеялото от него и го метнах върху разплутото дребно тяло.

— Да тръгваме, ако предпочитате да вървите. Ако не сте в състояние, ще ви нося.

Взря се в мен с празен поглед, усмивката ѝ изчезна и тя направи съзнателно усилие да я върне обратно. Нямаше никакви забележки.

Наведох се над нея и пхнах ръце под коленете и раменете ѝ. Докато я повдигах, изведнъж се съживи. Сграбчи ме за врата и се хвърли обратно на леглото, изваждайки ме от равновесие. Паднах отгоре ѝ. Беше ме обхванала с ръце и крака и аз не можех да се отскубна.

Не исках да я нараня, но в начина, по който ме държеше, имаше нещо доста отблъскващо — топлото ѝ меко тяло ми беше противно. Хилеше се безумно и се притискаше към мене — краката ѝ бяха обхванали гърба ми, а ноктите на пръстите на ръцете ѝ се бяха впили във врата ми.

Сграбчих китките ѝ и се опитах да се освободя от прегръдката ѝ, но тя беше учудващо силна и не бях в състояние да се повдигна достатъчно, за да се откача. Паднахме от леглото на пода. Удари ме с глава и се опита да ме ухапе по лицето.

Боричкахме се на пода, събаряйки мебелите, и след като получих няколко удара в лицето, от които ме заболя, забих юмрук в диафрагмата ѝ и ѝ изкарах въздуха. Тя се изгърколи встрани от мен, задъхвайки се. Изправих се на крака. Бях загубил яката си, един от реверите на сакото ми беше отпран и от дългата драскотина на лицето ми течеше кръв.

Все още имаше огромно желание да се бие. Гърчеше се на пода, опитвайки се да си поеме въздух и да се нахвърли върху мен, когато Барът влезе в стаята.

Приблужи се тихо и внимателно, а върху бялото му лице имаше посърнала усмивка. В дясната си ръка държеше нож с дълго острие, който можеше да бъде и вероятно беше за рязане на месо.

От увеличените зеници на очите погледът му беше като на слепец, но ме виждаше добре и се придвижваше към мен.

От вида на тези безизразни очи, от застиналата усмивка и от ножа ме обля студена пот.

— Хвърли ножа, Барът! — извиках рязко аз и започнах да отстъпвам назад, търсейки нещо, което да ми послужи като оръжие.

Приближаваше се бавно към мен и ми напомняше за сомнамбул. Знаех, че трябва да го спра, преди да ме е поставил натясно. Рязко се метнах към леглото, взех една възглавница и я запратих по него. Ударих го по лицето и той залитна. Скочих и грабнах близкия стол, докато връхлиташе върху мен. Втурна се към краката на стола, с които се опитвах да се предпазя. От сблъсъка и двамата залитнахме. След като възстанових равновесието си и повдигнах стола, за да го халосам по главата, момичето скочи върху гърба ми и обви с ръце гърлото ми, задушавайки ме. С трясък се забих в стената, а момичето все още се държеше за мен, когато Барът замахна с ножа. Видях го как проблесна и извиках, хвърляйки се встрани.

Двамата с момичето се проснахме на пода. Тя продължаваше да ме стиска и от вкопчените ѝ в гърлото ми ръце кръвта биеше в главата ми.

Откъснах с мъка ръцете ѝ, когато Барът се наведе над мен. Помислих си, че съм обречен. Ритах неистово, но не успях да уцеля и видях как острието на ножа проблесна. Помъчих се да се изтърколя настрана, но той знаеше, че не е възможно да го направя. Момичето под мен ме държеше. Не можех да си освободя ръцете, нито да се обърна. Острието се насочи към корема ми и в този момент се чуха бързи стъпки. Барът се обърна леко и ножът тупна на пода на един инч от тялото ми. Нисък, широкоплещест мъж, който се беше появил сякаш от нищото, удари яростно Барът по главата с някакъв предмет, напомнящ торбичка с пясък.

Барът се приведе напред, отскочи от мен и падна на ръце и колене. Опита се да се изправи, плъсна се по корем и пропълзя, за да седне, но мъжът с широките рамене скочи към него и отново го удари.

Всичко това отне около пет секунди. Момичето продължаваше да ме души и започна да пици. Обърнах се по лице. Сега тя беше отгоре. Усетих, че се откъсна от мен и, залитайки, се изправих на крака, а тя полетя с див писък към широкоплещестия мъж, посягайки с нокти към лицето му.

Той не отстъпи от позицията си, отстрани ръцете й я перна силно по слепоочието с торбичката с пясък. Тя се свлече в краката му, сякаш беше посечена със секира.

Мъжът се наведе над нея, повдигна единия й клепач и ми се ухили.

— Здравей! Май добре се позабавлявахте. Чух ви да крещите. Опитваше се да ти забие ножа или си играехте?

Избърсах лицето и врата си с носната кърпа, преди да отговоря:

— Изглеждаше малко възбуден. Едва ли осъзнаваше какво върши. Натъпкан е с марихуана — погледнах с известна тревога голата купчина от ръце и крака върху пода. — Удари я доста силно. Надявам се, че не си й нанесъл сериозна травма. Принадлежи на един мой клиент.

Той махна отегчено с ръка.

— Не се притеснявай за нея. С наркоманите човек трябва да се държи грубо. Освен това през последните три дни ми дойдоха малко множко. Непрекъснато се бият и пицят, а аз имам нужда от сън.

Продължавах да си бърша лицето и врата. Потях се обилно. Дългият нож върху килима ме ужасяваше.

— Тук ли живееш? — попитах аз.

— Да, за да изкупя греховете си. Точно отсреща. Ако те интересува, името ми е Ник Перели.

Казах му кой съм.

— Страшно съм ти признателен. Ако не го беше халосал, този гангстер щеше да ме наръга с ножа.

Перели се усмихна. Смуглото му, слабо лице имаше весело и присмехулно изражение. Не изглеждаше никак зле — помислих си, че прилича малко на Джордж Рафт. Дрехите му бяха хубави и му стояха добре.

— Значи ти си човекът, който ръководи „Юнивърсъл Сървисис“, така ли? Доходна работа. Искане ми се агенцията да е моя.

— Има и неприятни моменти. Този е един от тях. Ако мога да направя нещо за теб сега или в бъдеще, само ми кажи и готово. Ще бъде за сметка на заведението и ще получиш първокласна услуга.

— Няма да забравя — отвърна той и се ухили. — Засега при мен всичко е наред, но човек не знае какво може да му се случи. — Той леко побутна с носа на обувката си момичето. — Това ли е една от услугите, които извършвате?

— Да, от по-неприятните. Дойдох тук, за да я отведа при баща ѝ.

— Мислиш ли, че ще е доволен да му я върнеш? Аз не бих се зарадвал, ако беше моя дъщеря. Едва ли бих я искал, дори ѝ да ми я дадат заедно с яхта.

Взех одеялото и го метнах отгоре ѝ.

— Старецът е само една идея по-добър от нея. Как ще реагира копят долу, когато ме види да я пренасям през фоайето?

— Макси? — Перели се изсмя. — Той ще спусне знамена от прозорците. Копнее да се отърве от нея, но се страхува от Барът. Отивам на среща с приятелката си. Можем да слезем заедно. Ще се погрижа да не те закача.

— Чудесно — отвърнах аз. — Би ми било крайно неприятно да ме окошарят за отвлечане на момичето след всичко, което току-що преживях.

— Банята е ей там, ако желаеш да се пооправиш малко — каза той, посочвайки помещението. — Доста си раздърпан. Ще я наглеждам, докато се върнеш.

Влязох в банята и се постарах да отстраня повредите по себе си, доколкото ми беше възможно.

Дори след като се измих и забодох отпращия си ревер, изглеждах така, сякаш се бях борил с тигрица.

Излязох, сложих върху одеялото момичето, което беше в безсъзнание, и метнах вързопа на рамото си.

— Добре би било, ако се свести в колата.

— Няма да стане — заяви уверено Перели. — Когато ги зашеметя, дълго време не идват на себе си.

Никой не ни видя, докато я вкарахме в асансьора.

— Винаги ли носиш торбичка с пясък, когато отиваш на среща с приятелката си? — попитах аз, докато асансьорът се спускаше надолу между етажите.

Той се ухили.

— Никога не се движа без нея. Аз съм професионален картоиграч, а тя е най-доброто средство за post mortems^[1]. Доста често ми се случва да го правя.

— Е, вижда се, че знаеш как да я използваш.

— Няма нищо сложно. Тайната е в силния удар. Лекият само ги разярява.

Асансьорът спря тихо, излязохме от него и тръгнахме през фойето.

Момичето стана от бюрото и ни погледна със зяпнала уста. Ръката ѝ трескаво заопипва бюрото и пръстът ѝ се заби в бутона на звънеца. Копоят с бомбето се материализира иззад колоната си като човече на пружина, което изскача от кутийката си. Погледна мен и момичето, повесено през рамото ми. После се чу ръмжене, зараждащо се някъде дълбоко в гърлото му, и човекът тръгна към мен.

— Спокойно, Макси — каза Перели. — Просто изхвърляме малко боклук. Не е нужно да се вълнуваш.

Кракът на Макси остана вдигнат във въздуха. Наведе се, за да се взре отблизо в момичето и веднага щом я позна, войнственото изражение изчезна от лицето му.

— О, тя ли е? Къде я водите?

— Какво те засяга, след като я изкарваме оттук? — попита Перели.

Макси обмисли въпроса.

— Мисля, че си прав. Барът не се ли възпротиви срещу заминаването ѝ?

— Той спи в момента — отговорих аз. — Решихме, че е срамота да го събуждаме.

Макси огледа драскотините по лицето ми и тихо подсвирна.

— Да. Струва ми се, че вас двамата въобще не съм ви видял. — Обърна се към момичето зад бюрото: — Чу ли, Грейси? Не сме забелязали нищо.

Момичето кимна и отново се задълбочи в хумористичната страница на вестника. Макси ни махна да продължим към вратата.

— Внимавайте да не би навън да се навъртат ченгета.

Слязохме по огрените от слънцето стълби. Наоколо нямаше никакви ченгета.

Сложих момичето върху задната седалка на буика и затворих вратата.

— Е, благодаря ти още веднъж. Не би било преувеличено, ако кажа, че ми спаси живота — подадох на Перели визитната си картичка. — Не забравяй: по всяко време и навсякъде с радост ще изравня резултата.

Беше лесно да се изрече, но след три седмици драпах като маймуна със завързана на опашката тенекия, опитвайки се да изпълня обещанието си.

[1] Post mortem (лат.) — аутопсия; тук: обсъждане на резултата след състезание. — Б.пр. ↑

III

Джак Кърман, дълъг, слаб и издокаран се беше опънал в цял ръст на дивана ми — безупречна фигура в тъмнозелен спортен костюм от каша и кафяви обувки от шевро. На гърдите си крепеше чаша с уиски и пиянски тактуваше в унисон със суинга, долитащ от радиото.

Срещу него аз се бях отпуснал в един от ниските фотьойли и гледах през прозорците осветения от луната Пасифик, чудейки се дали да отида да поплувам или да си сипя поредното питие.

Дъщерята на Уингроув вече се беше превърнала в почти забравен спомен, а Перели — просто в някакво име, което бях запомнил. Бяха изминали десет дни, откакто върнах изпадналата в безсъзнание малка наркоманка в прегръдките на баща ѝ, и що се отнасяше до мен, случаят беше приключен.

— Май че вече е време да изляза в отпуск — изведнъж заяви Кърман. — От тази безкрайна къртовска работа ще получа язва. Трябва да пуснем кепенците за няколко месеца и да отидем на Бермудските острови или в Хонолулу. Писна ми от местните таланти. Нужно ми е малко вдъхновение — полички от рамия вместо обикновени пижами, нещо, което ти дава сили. Какво ще кажеш, Вик? Хайде да го осъществим. Можем да си го позволим, нали?

— Вероятно ти — да, но за себе си съм дяволски сигурен, че няма да стане. А и какво ще правим с Пола?

Кърман отпи голяма глътка от чашата си, въздъхна и се пресегна да си вземе цигара.

— Тя си е твоя грижа. Момичето е истинска напаст. Мисли само за пари и за работа. Ако слушаш приказките ѝ, излиза, че не си изкарвам заплатата.

— А не е ли така? — попитах, затваряйки очи. — Нима някой от нас заслужава парите, които получава? Както и да е, отпуската е изключена, Джак. Започваме да печелим слава и сме длъжни да запазим авторитета си. Ако затворим кантората, след седмица хората ще забравят, че въобще сме съществували. При подобна работа човек не може да спре.

Кърман изръмжа.

— Навярно си прав. Имам една червенокоса приятелка, която ми коства цяло състояние. Не знам какво ѝ става. Смята, че съм изтъкан от пари. Но пък не е за изхвърляне. Готова е на всичко, а на мен това ми харесва у момичетата. Лошото при нея е...

Телефонът иззвъня.

Кърман повдигна глава и го погледна навъсено.

— Не отговаряй — посъветва ме той. — Може би е клиент.

— Съмнявам се, че някой ще ни търси по работа в десет и десет вечерта — отвърнах, повдигайки се от фотьойла. — Вероятно е бившата ми любов, която сеч опитва да ме хване за нещо.

— Тогава ме остави аз да се разбера с нея. Държа се страшно делово с жените по телефона.

Хвърлих една възглавница по него и вдигнах слушалката.

— Ало?

Мъжки глас попита:

— Мистър Малой ли е на телефона?

Глас, който би накарал всяка жена да настръхне. Глас, чието звучене извикваше в съзнанието представа за висок, силен мъж, навярно загорял и красив, който би се отбил на чаша чай следобед, докато съпругът е на работа, а не вечер, докато си е вкъщи.

Може би не бях справедлив с него, но такава картина си изградих във въображението от звучния му баритон.

— Да — отвърнах аз. — Кой се обажда?

— Името ми е Лий Дедрик. Опитах се да се свържа с вас в кантората ви. Там като че ли няма никой.

— Съжалявам. Затваряме в шест часа.

— При това убийствено късно — промърмори Кърман, удряйки с юмрук възглавницата под главата си. — Кажи му, че сме в леглото, защото сме получили круп.

Гласът произнесе остро:

— Но сигурно имате и нощно дежурство?

— В момента разговаряте с дежурния, мистър Дедрик.

— Аха. — Той замълча, а после продължи: — Бих искал да дойдете при мен веднага. Много е спешно.

Независимо от властния тон, внезапно ми се стори, че е изплашен. Гласът му трепереше по странен начин и сякаш се

задъхваше.

— В състояние ли сте да ми обясните какво искате, мистър Дедрик? — попитах аз, без да обръщам внимание на неистовото жестикулиране на Кърман, който се мъчеше да ме накара да затворя телефона.

Последва кратка пауза. Чаках, заслушан в неравномерното, учестено дишане на мъжа.

— Преди няколко минути ми позвъни един човек и ме предупреди, че тази нощ ще се опитат да ме отвлекат. Може би е номер, но реших да взема предпазни мерки. Сам съм, като се изключи шофьорът ми. Той е филипинец и едва ли би ми помогнал, ако възникне критична ситуация.

Думите му ми се сториха налудничави.

— Имате ли представа защо някой би искал да ви отвлече?

Отново последва кратка пауза и аз чух учестеното дишане. Звукът беше зловещ и ме накара да усетя страха му съвсем ясно, сякаш го виждах изписан на лицето му.

— Съпруг съм на Сирийна Маршланд — каза той рязко. — Бих се радвал, ако не се бавите, задавайки ми безсмислени въпроси. Когато се видим, ще имаме достатъчно време, за да задоволя любопитството ви.

Не ми хареса тонът му, но чувствах, че е уплашен. Не ми се занимаваше с тази работа. Целия ден се бях блъскал и предпочитях да прекарам остатъка от вечерта, пийвайки си с Кърман, но така не се градеше успешна кариера. Пък и Сирийна Маршланд беше на четвърто място сред най-богатите жени в света.

— Къде се намирате, мистър Дедрик?

— Къщата се нарича Оушън Енд. Сигурно я знаете. Доста е изолирана и усамотена. Бих бил щастлив, ако дойдете бързо.

— Разбирам. Идвам след не повече от десет минути.

— Има частен път от Оушън Вю. Портите ще бъдат отворени. Всъщност аз току-що се преместих и... — изведнъж той млъкна.

Изчаках и тъй като не последва нищо, извиках:

— Ало? — Все още се чуваше бързото му, неравномерно дишане, но не ми отговори. — Ало? Мистър Дедрик?

Линията заглъхна. Настъпи дълга пауза, а после долетя леко изщракване и връзката беше прекъсната.

IV

Оушън Енд е разположена сред дюните, на около три мили от моята къща. Беше построена в края на двайсетте години за някакъв милионер, който никога не беше живял там. Преди да стане негова собственост, той фалира и се застреля. Известно време остана празна, после я купи някакъв синдикат и направи луди пари от нея, давайки я под наем на хора, свикнали да живеят в лукс и чуждестранни аристократи, които се смятаха за прекалено видни личности, за да отседат в хотел „Оркид“.

Имението е доста прочут туристически обект и се рекламира като дома на мечтите на всеки милионер. Състои се от сто акра терасирани градини и плувен басейн, едната половина на който е навън, а другата — под къщата. Самата сграда е в стил италиански барок, построена от бетон и коралов камък. Интериорът ѝ е забележителен с великолепните си стенописи и други произведения на изкуството.

Когато подкарах буика с пълна скорост по дългия две мили частен път, водещ към имението — хубаво, широко шосе, обточено от двете страни с кралски палми, — Кърман заяви:

— Винаги ми се е искало да видя това място — той се наведе, взирайки се в кръговете светлина, които тичаха пред нас. — Заблуждавах се, че някой ден ще го наема за една седмица. Колко ще ми струва според теб?

— Заплатата ти за десет години.

— Да, може би си прав. Е, май че е по-добре да продължа да се заблуждавам. Жалко наистина. В подобна обстановка бих изпълнил всяко желание на червенокосата си мадама.

— Не те съветвам да проявяваш чак такава щедрост. Знаеш ли, тревожа се за този човек, Джак. Какво го накара да затвори телефона по средата на изречението?

— Нали са ти ясни тези боклуци. Толкова ги мързи, че дори дишането за тях е усилие.

— Мисля си, че някой влезе в стаята и той не искаше да бъде чул.

— Постоянно се опитваш да превърнеш всичко в мистерия. Обзалагам се, че му е станало досадно да приказва с теб и затова е прекъснал връзката. Те не са длъжни да се държат възпитано като нас.

Пред мен се изправиха широко отворените порти на имението. Не намалих скоростта. Профучахме покрай тях и полетяхме по широката алея за коли, от двете страни на която растяха огромни рододендроновы храсти.

— Трябва ли да караш така, като че ли отиваме да гасим пожар?
— тъжно попита Кърман.

— В гласа му се долавяше страх и подозирам, че е в опасност.

Пътят извиваше като дъга. Къщата сякаш връхлетя върху нас на светлината на фаровете. Кърман изстена уплашено, когато ударих спирачките. С остро изскърцване и буксуване на измъчените гуми успях да закова буика на няколко инча пред оградата на двора.

— Защо спря? — попита Кърман, бършейки потта от лицето си.
— Защо не влезе направо в къщата? Знаеш, че не обичам да вървя пеша.

— Нервите ти са разклатени — отвърнах, и аз самият леко опулен. — Проблемът ти е в това, че пиеш много.

Слязох от колата и той ме последва.

Вляво от предния вход беше паркирана голяма, лъскава, подобна на тежковъоръжен боен кораб кола със запалени габарити.

Къщата беше тъмна, като се изключи светлината, струяща от отворения френски прозорец в най-отдалечения край на терасата.

— Ще позвъним ли или ще влезем направо? — попита Кърман, посочвайки осветения прозорец.

— Първо ще погледнем през него. Ако не се вижда никой, ще позвъним. Подръка ли ти е пистолетът?

— Да. Вземи го — каза щедро Кърман и ми го набута в ръката.
— Разваля линията на костюма ми.

— Искаш да кажеш, че щом пистолетът е у мен, естествено ще трябва да вляза първи.

— Колко благ и великодушен си! Искрено се чудя защо ли работя за теб.

— Навярно заради парите. Пък и кой, освен теб, нарича това, което правиш, работа?

Вървахме безшумно по терасата и си шепнехме. Когато наближихме осветения прозорец, му дадох знак да млъкне. Бутна ме леко, за да ми покаже, че трябва да продължа напред.

Подчиних се, а той ме наблюдаваше. Когато стигнах до отворения прозорец, надникнах в дългата стая, обзаведена в мексикански стил с дебели килими на пода, седла и юзди, окачени по стените, и големи, удобни канапета до прозорците и пред огромната празна камина.

На масата стоеше телефонът и недокосната чаша с уиски, навярно разрежено със сода. Угарка от цигара беше паднала от стъкления пепелник и беше обгорила силно излъсканата повърхност на масата.

В стаята нямаше никой.

Кимнах на Кърман.

— Доста пищно — заяви той, надничайки зад рамото ми. — Представяш ли си да живееш в подобна къща. А сега как ще действаме?

Влязох в стаята. Угарката ме разтревожи, както и уискито, от което никой не беше пил.

Кърман ме последва бавно и заобиколи едно от канапетата пред камината, за да разгледа мексиканското седло, висящо на стената. Направи две крачки, а после се сепна и от рязкото спиране косата му падна върху очите.

— Господи!

Бързо минах покрай канапето.

Мъж в черна униформа на шофьор лежеше на гръб. Не трябваше да го докосвам, за да се убедя, че е мъртъв. В средата на челото му зееше алена дупка, а мексиканският килим, върху който беше паднал, изглеждаше пропит с кръв. Жълтеникавокафявите му ръце бяха вкочанени, а пръстите му приличаха на щипки. Дребното му кафяво лице беше изкривено в гримаса на ужас.

— И таз хубава! — каза сдържано Кърман. — Адски ме изплаши.

Наведох се и повдигнах подобните на щипки пръсти. Все още бяха топли. Ръката падна на килима, след като я пуснах. Беше умрял скоро.

— Нещата изглеждат зле, що се отнася за Дедрик — отбелязах аз. — Сигурно са пристигнали, докато е говорел с мен.

— Мислиш ли, че са го отвлекли?

— По всичко личи. Повикай полицията, Джак. Нищо не можем да направим. Знаеш как реагира на нашата намеса Брандън. Ако сметне, че сме тършували из къщата, губейки време, ще вдигне голяма шумотевица.

Кърман посегна към телефона, но спря, наведе на една страна глава и се заслуша.

— Сякаш идва някаква кола.

Излязох на терасата.

Наистина към къщата се приближаваше кола, и то бързо. Чувах рева на мощния мотор и воя на гумите, докато колата вземаше завоите на алеята.

— Изчакай малко — казах му аз.

Вече се виждаха предните фарове сред дърветата. След миг колата обърна и спря на няколко ярда от буика.

Тръгнах по терасата и когато стигнах до стълбите, водещи към градината, от колата слезе момиче.

На оскъдната, неясна светлина на луната и на смесения блясък на габаритите на трите коли, успях да видя, че беше високо, слабо и без шапка.

— Лий... — тя замълча, вдигайки очи към мен. — Ти ли си, Лий?

— Оказва се, че мистър Дедрик не си е вкъщи — отвърнах аз и заслизах по стълбите, за да се приближа до нея.

Чух как дъхът ѝ спря и тя леко се обърна, като че ли се канеше да побегне, но се овладя и ме погледна.

— Кой... Кой сте вие?

— Името ми е Вик Малой. Мистър Дедрик ми се обади преди около половин час. Помоли ме да дойда тук.

— О! — гласът ѝ прозвуча изненадано и тревожно. — И казвате, че го няма?

— Така изглежда. Светлината, която виждате, е единствената. Той не е в стаята. Останалата част от къщата е тъмна.

Вече бях достатъчно близо, за да добия бегла представа за външността ѝ. Беше тъмнокоса, млада, облечена в официална рокля.

Останах с впечатление, че е красива.

— Но той би трябвало да е тук — заяви рязко тя.

— Мога ли да попитам коя сте вие?

За миг се поколеба, а после отвърна:

— Мери Джеръм, секретарката на мисис Дедрик.

— Страхувам се, че ще останете неприятно изненадана от това, което ще ви съобщя. Шофьорът на мистър Дедрик е вътре — махнах с ръка към осветения прозорец. — Мъртъв.

— Мъртъв?

Забелязах, че настръхна.

— Прострелян е в главата.

Наклони се напред и аз помислих, че ще припадне. Хванах я за ръката и ѝ помогнах да се задържи на крака.

— Не бихте ли искали да седнете в колата за малко?

Тя се отскубна от мен.

— Не, всичко е наред. Значи е убит?

— Изглежда, да. Със сигурност не е самоубийство.

— А какво се е случило с Лий... мистър Дедрик?

— Не знам. Някой го е предупредил, че ще бъде отвлечен. Телефонира ми, за да ме повика. Дойдох и заварих шофьора мъртъв.

— Отвлечен? О! — пое си бързо въздух и се разтреса. — Той ви е казал това? Сигурен ли сте?

— Да, за Бога! Тъкмо се канехме да претърсим къщата. Тук сме само от две-три минути. Ще ни изчакате ли в колата си?

— О, не! И аз ще дойда с вас. Защо е трябвало да бъде отвлечен?

— Точно този въпрос му зададох и аз. Отговори ми, че е съпруг на Сирийна Маршланд.

Тя се промъкна покрай мен, изтича нагоре по стълбите и тръгна по терасата. Последвах я.

Кърман излезе и ѝ препречи пътя към стаята.

— Не смятам, че е нужно да влизате тук — изрече кротко той.

— Виждали ли сте мистър Дедрик? — попита момичето, взирайки се в него.

Светлината от стаята падаше върху лицето ѝ. Беше красива по някакъв странен, суров начин — с хубави очи и волеви устни и брадичка. Навярно беше около трийсетгодишна и според мен съвсем не приличаше на секретарка на богата жена. Дрехите ѝ бяха скъпи.

Върху падащата свободно вечерна рокля в цвят бордо носеше официално копирено наметало с увереността и грациозността на модел.

Кърман поклати глава.

— Моля ви, потърсете го. И двамата. В цялата къща. Кимнах на Кърман.

— Първо се обади в полицията, Джак.

Докато Кърман използваше телефона, тя отиде да види шофьора. Наблюдавах я. Цветът се отдръпна от лицето ѝ, но когато се приближих до нея, тя се съвзе и се отдръпна.

— Излезте на терасата — казах аз. — Кърман ще потърси мистър Дедрик.

Докоснах ръката ѝ, но тя потрепери леко и се отмести. После тръгна към терасата.

— Това е ужасно! — извика тя. — Мисля, че е по-добре да намерите мистър Дедрик, вместо да се въртите около мен. Защо се е обадил на вас? Познавате ли се?

— Аз ръководя „Юнивърсъл сървисис“. Вероятно е видял някоя от рекламите ни.

Покри с ръка лицето си и се облегна на парапета.

— Боя се, че името не ми говори нищо. Какво представлява „Юнивърсъл сървисис“? В Оркид Сити съм само от няколко часа.

— Занимаваме се с всякакъв вид услуги — от разводи до подстригване на котки. Мистър Дедрик се нуждаеше от бодигард, но се страхувам, че позакъсняхме.

Забелязах, че трепна.

— Не мога да повярвам. Моля ви да се убедите със сигурност, че го няма в къщата. Трябва да е тук!

— В момента Кърман го търси. Разбрах от мистър Дедрик, че току-що е пристигнал и е сам с шофьора си. Вярно ли е?

— Мистър Дедрик нае къщата за летния сезон. Двамата с мисис Дедрик останаха няколко дни в Ню Йорк — обясни бързо тя. — Върнаха се от Париж. Мистър Дедрик пристигна със самолет от Ню Йорк. Дойде, за да уреди въпроса с къщата. Мисис Дедрик се прибира утре. Придружих господина, за да се уверя, че всичко е наред с къщата. Наели сме стаи в хотел „Оркид“. Мистър Дедрик ми каза, че ще огледа

имението тази вечер. Аз трябваше да се присъединя към него по-късно.

— Ясно.

Кърман излезе на терасата.

— В къщата няма никой — заяви той.

— Огледай градината.

Той хвърли бърз, любопитен поглед на Мери Джеръм и слезе по стълбите на терасата.

— Никога не ви е споменавал, че ще бъде отвлечен, нали?

— О, не.

— Кога излезе от хотела?

— В седем и половина.

— Обади ми се в десет и десет. Чудя се какво е правил два часа и четирийсет минути тук. Имате ли някаква идея?

— Предполагам, че е разглеждал къщата. Защо не отидете с приятеля си да му помогнете. Мистър Дедрик може би лежи ранен в градината.

Започнах да схващам, че иска да се отърве от мен.

— Ще се навъртам тук, докато дойде полицията. Не искам да отвлекат и вас.

— Аз... Едва ли бих издържала повече. Ще се върна в хотела — отвърна тя, а гласът ѝ изведнъж стана дрезгав. — Ще им кажете ли, моля, че ще се видим в хотела?

— Смятам, че е по-добре да ги изчакате — заявих аз спокойно.

— Не, мисля да тръгвам. Той... Той може да е в хотела. Време е да вървя.

Докато се обръщаше, я хванах за китката.

— Съжалявам, но сте длъжна да останете, докато дойде полицията.

Погледна ме втренчено. Очите ѝ изглеждаха строги на лунната светлина.

— Щом се налага.

— Точно това имам предвид.

Отвори чантата си.

— Може би една цигара...

Направи го изключително умело. Оказа се, че гледам към малък пистолет, насочен към диафрагмата ми.

— Влезте вътре!

— Вижте...

— Влезте вътре! — в гласа ѝ имаше опасна нотка. — Ако не се подчините, ще ви застрелям.

— Не постъпвате както трябва, но си е ваша работа.

Влязох във всекидневната.

В момента, в който я чух да тича по терасата, скочих към парапета.

— Пресечи ѝ пътя, Джак — изревах в тъмнината. — И внимавай, защото има пистолет!

После хукнах по терасата след нея.

Чу се злобно изщракване и покрай главата ми изсвири куршум. Скрих се зад голяма саксия с палми. Последваха още изстрели и Кърман изскимтя уплашено. После двигателят избумтя, пистолетът отново гръмна и колата стремително се отправи надолу по алеята.

Изтичах до края на терасата с намерение да я последвам с буика, но тя се беше погрижила и за това. Последният ѝ изстрел беше преминал през задната гума.

Кърман изплува от тъмнината.

— Какво става? — попита гневно той. — Тя се опита да ме застреля.

V

Седяхме пред празната камина в библиотеката, а до вратата беше застанало ченге с вцепеняващ поглед, което ни наблюдаваше, без да му личи.

Бяхме разказали всичко на детектива, сержант Макгро, и чакахме Брандън. Щом разбра кой е Дедрик, Макгро заяви, че капитанът би искал да ни види. Ето защо останахме.

В съседната стая момчетата от отдел „Убийства“ работеха — търсеха отпечатъци, фотографираха тялото и стаята и се мъчеха да открият някакви следи.

Проведоха се много телефонни разговори и значителен брой коли пристигнаха и заминаха. След известно време чух лаещ глас и мушнах с лакът Кърман.

— Брандън.

— Какво вълнуващо преживяване ще бъде за него да ни види тук! — възкликна Кърман и се ухили.

Ченгето го погледна намръщено и се размърда неспокойно. Несъзнателно оправи куртката си и критично изследва копчетата ѝ. Капитан Брандън беше педант по отношение на дисциплината и всички полицаи изпитваха ужас от него.

Отново се възцари тишина, подобна на слой от прах. Бавно измина още четвърт час. Стрелките на часовника ми показваха дванайсет и петнайсет. Кърман дремеше. Аз копнеех да пийна нещо.

Изведнъж вратата рязко се отвори и Брандън, детективът и лейтенант Мифлин от отдел „Убийства“ влязоха в стаята.

Смушках Кърман и той отвори очи, когато Брандън се спря, за да ни огледа по начин, по който един велик херцог би изучил калните отпечатъци от стъпки по леглото си.

Брандън беше нисък и набит, с кръгло, дебело розово лице, тебеширенобяла коса и студени, нахално любопитни очи. Беше амбициозно ченге, без да е умен. Справяше се успешно, защото използваше мозъка на Мифлин и си приписваше заслугите. Беше капитан от десет години. Притежаваше кадилак и къща със седем

спални. Жена му имаше палто от визон, а синът и дъщерята му учеха в университета. Начинът му на живот не отговаряше на заплатата му. Носеха се обичайните слухове, че е подкупен, но, доколкото знаех, никой не се беше опитал да го докаже. Известен беше с това, че подправя доказателствата и насърчава ченгетата си да бъдат груби и безскрупулни. Човек с голяма власт, опасен човек.

— Значи вие двамата вече сте се забъркали, а? — попита той със суровия си, дрезгав глас. — За първи път виждам подобна двойка мекерета.

Никой от нас не отговори. Ако продумаш на Брандън нещо не навреме, нищо чудно да се окажеш зад решетките.

Хвърли поглед на ченгето, което стоеше сковано като дървена статуя.

— Вън!

Ченгето излезе на пръсти и затвори вратата така, сякаш беше направена от черупки от яйца.

Мифлин ми намигна бавно и многозначително зад главата на Брандън.

Брандън седна, протегна късите си, дебели крака, бутна назад към темето тежката си, плитка шапка с обърната надолу периферия и затършува из джобовете си за неизменната пура.

— Хайде да го повторим отначало — заяви той. — Има едно-две неща, които бих искал да проверя. Говори, Малой. Разкажи ми го така, както си го предал на Макгро. Ще те спра, когато сметна за необходимо.

— Двамата с Кърман прекарвахме вечерта в дома ми — започнах оживено аз. — В десет и десет телефонът иззвъня и един мъж, който се представи като Лий Дедрик, ме помоли да дойда незабавно тук. Някакъв човек му се обади и го предупреди, че през нощта ще се опитат да го отвлекат.

— Сигурен ли си, че е казал последното? — попита Брандън, разцепвайки целофанената опаковка на пурата с нокътя на палеца на добре поддържаните си ръце.

— Ами да.

— В тази къща не са регистрирани никакви входящи телефонни разговори. Как си го обясняваш?

— Може би са му се обадили в хотела.

— Нищо подобно. Проверихме.

— А той обаждал ли се е оттук на някой друг?

Брандън Въртеше пурата между дебелиите си пръсти.

— Да. До един телефонен автомат. Защо?

Мифлин проговори с бавния си, плътен глас:

— Може би през деня са му казали да позвъни вечерта на този номер и тогава са го предупредили.

Брандън погледна през рамо, сякаш до момента не осъзнаваше, че Мифлин е в стаята. Макар че разчиташе на интелекта му, винаги се държеше така, като че ли мястото на Мифлин въобще не беше в полицията.

— Вероятно — отвърна той. — Или Малой лъже. — Погледна ме, показвайки малките си, равни зъби. — Така ли е?

— Не.

— Каж ми защо Дедрик се е обадил на теб, а не на полицията.

Имах отговор на въпроса му, но си помислих, че няма да му се понрави, ето защо отвърнах:

— Не беше сигурен дали някой не му погажда номер. Навярно не е искал да изглежда като глупак.

— Добре, продължавай. Разкажи ми още — подкани ме Брандън, запалвайки пурата си. Изтъркаля я между тънките си устни и се втренчи в мен.

— Както говореше, изведнъж млъкна. Извиках, но той не ми отговори. Чувах го как диша, а после затвори.

— Точно тогава е трябвало да се обадиш в управлението на полицията — изръмжа Брандън. — Би следвало да се досетиш, че нещо не е наред.

— Помислих си, че може би е влязъл шофьорът му и Дедрик не иска той да чуе какво говори. Не съм чак толкова луд, че да замесвам човек като Дедрик с полицията без негово съгласие.

Брандън ме погледна навъсено и изтърска пепелта от пурата.

— Би означавало да си подпишеш смъртната присъда — каза той кисело. — Добре, продължавай. Пристигнахте тук и открихте Суки. Вярно ли е?

— Суки? Така ли се казва шофьорът?

— Според писмата, които бяха в джоба му, това е името му. Срегнахте ли някого по пътя си насам, някаква кола?

— Не. Веднага щом открихме тялото, накарах Кърман да се обади на вашите хора. Преди да успее да го направи, пристигна момичето.

Брандън дръпна месестия си нос.

— Да, а сега за нея. Как ѝ беше името?

— Мери Джеръм.

— Да, Мери Джеръм. — Той изпусна облак дим, който скри лицето му, и продължи: — Обясни, че е секретарката на мисис Дедрик, нали?

— Да.

— Не е отседнала в хотел „Оркид“.

Не му отговорих.

— Заприлича ли ти на секретарка?

— Не.

— Смяташ ли, че има нещо общо с отвличането на Дедрик?

— Съмнявам се. Изглеждаше истински изненадана, когато ѝ го съобщих. А и защо ще се връща, ако знае, че Дедрик е отведен оттук?

— Добре, Малой — заяви Брандън и ми се усмихна лукаво. — На прав път си. Изглеждаше разстроена, така ли?

— Да.

Отпусна се на стола, впери поглед в тавана и в ума му се заточиха мисли. След известно време заяви:

— Виж какво, Малой, искам да разбереш едно: когато новината за отвличането стигне до пресата, ще се вдигне голям шум. Съпругата на Дедрик е важна личност. Нещо повече — лицето ѝ е известно на всички. Освен това има много влиятелни приятели. Двамата с теб можем да сбъркаме, ако не внимаваме. Аз смятам да бъда особено предпазлив, а ти ще правиш каквото ти казвам.

Спогледахме се.

— Обзалагам се, че тази Джеръм е любовницата на Дедрик — продължи Брандън. — Според мен е съвсем очевидно. Той пристига, за да наеме къщата. Мисис Дедрик остава в Ню Йорк. Не знаем много за този Дедрик. Нямахме достатъчно време да проверим всичко, но вече понаучихме нещичко. Сватбата е станала тайно. Двамата са се запознали преди осем седмици в Париж и са се оженили. Старецът Маршланд, бащата на мисис Дедрик, не е бил уведомен, преди те да пристигнат в дома му в Ню Йорк като съпрузи. Не знам защо са

склучили брак тайно, освен ако Дедрик не е нищо особено и тя е сметнала, че е по-добре да го представи на Маршланд като настоящ, а не като бъдещ съпруг. Не ми е ясно и не ме интересува. Но, изглежда, Дедрик си е имал работа и с друга жена и тази жена е Мери Джеръм. Очевидно са възнамерявали да прекарат нощта заедно тук, само че Дедрик е бил отвлечен, преди да я предупреди да не идва, фактите съвпадат. Ето защо не е искала да бъде разпитвана от полицията, насочила е пистолет към теб и се е омела, преди да се появим. А аз нямам нищо против да ти заявя, че съм доволен от отсъствието ѝ.

Изчака да види дали ще кажа нещо, но аз не го направих. Мислех си, че съществува вероятност да е прав, фактите наистина съвпадаха.

— По тази причина желях да си поговорим малко, Малой — поде отново той, а студените му очи не се отлепваха от лицето ми. — Дедрик е бил отвлечен. Добре. По този въпрос можем да направим нещо, но другото не ни влиза в работата. Няма да произнасяте нито дума за Мери Джеръм. В противен случай ще съжалявате. Ще ви призова за свидетели и момчетата ми ще ви обработват солидно всеки ден, докато сте с нас. Обещавам ви, че ако някаква информация за жената стигне до пресата, този път няма да позволя да се рови. Смятам да се отнеса към мисис Дедрик с нужното уважение. Стига ѝ това, че е загубила съпруга си по такъв начин. Ето защо никой няма да научи, че я е мамил. Разбрахме ли се?

Мислех си за евентуалните властни приятели на мисис Дедрик. Например за губернатора, който можеше да подлуди Брандън по нейно искане. Той не се грижеше за интересите ѝ, нито пък се съобразяваше с чувствата ѝ, а се застраховаше.

— Да — отвърнах аз.

— Добре — заяви Брандън и се изправи на крака. — Затваряйте си устата, за да не съжалявате. А сега се махайте и стойте далеч оттук. Ако се опитате да се бъркате, ще ви накарам да съжалявате, че сте се родили.

— Изживяването няма да е ново за мен — каза Кърман апатично, влачейки се към вратата. — Много често сутрин, когато се събудя, си го мисля.

— Изчезвайте! — излая Брандън.

И ние изчезнахме.

ВТОРА ГЛАВА

I

На следващата вечер около десет часа се мъчех да реша дали да си легна рано или да отворя нова бутилка скоч и да прекарам с нея цялата нощ. В този момент телефонът извъня.

Звукът беше остър и настойчив и ме стресна, вероятно защото дотогава бърлогата ми беше скромна и тиха като беден роднина на сватба.

Вдигнах слушалката.

— Ало?

Сред тихото бръмчене по линията чух оркестър, който свиреше валс. Високите тонове на заглушения тромпет напомняха за състава на Глин Бус, което означаваше, че обаждането е от кънтри клуба.

— Мистър Малой?

Женски глас, нисък и леко провлечен. Глас, който разчита, че ще събуди интереса на мъжа. Във всеки случай моят беше събуден.

— На телефона.

— Казвам се Сирийна Дедрик. Намирам се в кънтри клуба. Можете ли да дойдете? В състояние съм да ви предложа работа, ако приемете.

Чудех се защо не е изчакала до сутринта, но, изглежда, семейство Дедрик си падаха по часовете след работно време. Не се ядосах. Този неин навик ми допадна.

— Разбира се, мисис Дедрик. Идвам веднага. Трябва ли да попитам на пропуската за вас?

— Ще ви чакам в колата на паркинга. Черен кадилак. Ще се бавите ли много?

— Четвърт час.

— Добре, но повече няма да остана — в провлечения й говор се долавяха остри нотки.

— Тръгвам... — започнах аз, но жената затвори.

Влязох в банята, за да се погледна в огледалото, и реших, че изглеждам достатъчно спретнат, без излишна показност. Докато оправях вратовръзката си, се чудех какво искаше — навярно

информация от първа ръка за отвличането. От снимките ѝ и от гласа ѝ беше ясно, че не би се задоволила със сведения, предадени ѝ от друг човек.

Изкарах буика от гаража и се понесох по Росмор Авеню, заобикалящо игрището за голф, където двама манияци се опитваха да играят на лунната светлина с помощта на фосфоресциращи топки. Завих наляво по Глендора Авеню и пристигнах пред внушителния вход на кьнтри клуба четири минути по-рано.

Паркът блестеше от светлина и докато се движех по алеята, забелязах група полуголи мъже и жени, скупчени край плувния басейн, а съставът на Глин Бус свиреше под ярките лампи в украсената с цветя беседка.

Паркингът беше зад сградата. Промуших се и паркирах на мястото, което единствено, изглежда, беше останало свободно. Слязох, огледах дългите редици и реших, че е по-лесно да откриеш игла в купа сено, отколкото определен черен кадилак в колекцията от луксозни коли. Сигурно бяха над триста и навярно всяка трета от тях беше кадилак.

Вляво от мен проблясваха габарити. С надежда се отправих към тях. Те продължиха да се включват и изключват, докато се приближих достатъчно близо до лъскавата черна кола, която бях видял преди две нощи в Оушън Енд.

Стигнах до колата и погледнах към прозореца. Тя седеше зад волана и пушеше цигара. Силната лунна светлина падаше право върху лицето ѝ и първото нещо, което забелязах, беше нанизът от диаманти, сияещи и искрящи като светулки на главата ѝ. Лунната светлина ѝ придаваше вид на изваяна от алабастър скулптура. Беше облечена в дреха без презрамки от златисто ламе и изглеждаше точно такава, каквато беше — на четвърто място сред най-богатите жени в света — от диамантите в косата ѝ до студеното, надменно изражение на доста продълговатото ѝ, но определено красиво лице.

Докато я гледах и си мислех, че има най-големите очи, които някога съм виждал, и че дългите копринени ресници вероятно са естествени, тя също ме изучаваше. През няколкото мълчаливи секунди, които последваха, двамата се преценявахме един друг.

— Пристигнах три-четири минути по-рано, мисис Дедрик — казах аз, — и все пак, изглежда, съм ви накарал да ме чакате. Моля да

ме извините. Тук ли предпочитате да поговорим или някъде другаде?

— Къде другаде?

— Гледката край реката до игрището за голф не е лоша. Или поне мястото е тихо.

— Добре. Да идем там — тя се придвижи по седалката. — Може би ще карате вие.

Седнах зад волана, превъртях ключа и натиснах педала. Докато изкарвах с маневри колата от паркинга към алеята, ѝ хвърлих бърз поглед. Беше извърнала глава в обратната посока — сдържана, потънала в мисли, с безизразно и спокойно като маска от слонова кост лице.

Минах през входа, завих надясно, продължих по ярко осветения булевард до моста, а после обърнах по пътя, водещ към реката. След няколко минути стигнахме до мястото, което имах предвид. Намалих скоростта, завъртях предната част на колата към блестящата, огряна от луната река и спрях. Освен долитащото от време на време крякане на жабите в тръстиката нагоре по реката и плисъка на вълните, не се чуваше никакъв друг звук, който да ни обезпокои.

— Искате ли да слезете? — попитах аз, нарушавайки мълчанието, надвиснало над нас откакто бяхме тръгнали от клуба.

Тя се сепна, сякаш мислите ѝ бяха на мили разстояние оттук, хвърли угарката в реката и поклати глава.

— Не, можем да поговорим тук. Вие открихте Суки, нали?

— Да. Имате ли някакви новини за съпруга си?

— Обадиха се тази нощ. Увериха ме, че е добре и с нетърпение очаква да ме види отново — гласът ѝ беше студен и равен, но в него се долавяше страх и тревога. — Настояват да им дадем парите последващата нощ и веднага щом ги получат, ще го освободят.

Не казах нищо. След дълга пауза тя се обърна и ме погледна вторачено.

— Някой трябва да занесе парите. Искам вие да го направите. Ще ви платя добре.

Страхувах се, че ще изрече точно тези думи. Да се занимаваш с похитители понякога се оказва опасно. Твърде често пречукват посредника, предаващ откупа.

— Разбрахте ли се нещо?

Жената поклати глава.

— Това е само първата крачка. Парите трябва да бъдат в употребявани двайсетдоларови банкноти. Условието е да са разпределени в три пакета от непромокаема материя. В последната минута ще определят мястото, където би следвало да бъдат оставени. — Тя се обърна и ме погледна. — Не се страхувате от изпълнението на задачата, нали?

— Ще ви отговоря, когато чуя подробностите.

— Значи смятате, че би могло да бъде опасно?

— Да.

Отвори чантата си и извади табакера. Докато ми предлагаше цигара, ме попита с леко треперещ глас:

— Мислите ли, че ще го освободят?

Взех си цигара и почуках с нея разсеяно върху нокътя на палеца си, преди да отвърна:

— Вероятно да.

Запалих цигарата ѝ. Няколко минути пушихме мълчаливо.

— Искам да ми кажете истината — изведнъж заяви тя. — Ще го освободят ли?

— Не знам. Зависи дали е видял лицата им. Ако не ги е видял, няма причини да не го освободят.

— А ако ги е видял?

— Ще постъпят както решат. Похитителите са също толкова безскрупулни, колкото и изнудвачите, мисис Дедрик. Отвлечането се наказва със смърт. Едва ли ще рискуват.

— Готова съм да извърша или да платя всичко, за да си го върна обратно. Вината е моя. Ако не бяха парите ми, нямаше да го отвлекат. Той трябва да бъде освободен!

Нищо не можех да измисля или да кажа по въпроса. Лично аз имах чувството, че тя повече няма да го види, или ако все пак го видеше, едва ли щеше да бъде жив. При тази голяма сума, на която залагаха, най-вероятно вече го бяха ликвидирали. Повечето похитители предпочитаха да убият, вместо да върнат отвлечения. Така беше далеч по-безопасно за тях. В миналото прекалено много хора посочваха на полицията следи, което водеше до залавянето на извършителите на престъплението.

— Обадохте ли се в полицията, след като похитителите ви потърсиха?

— Не, нямам намерение да го правя. Мъжът ме предупреди, че следят всяка моя крачка. Ако се свържа с полицията, Лий ще бъде убит. Пък и полицията е напълно безпомощна. Досега не са свършили нищо.

— Имаме време да им устроим клопка. Парите биха могли да бъдат белязани така, че никой да не разбере. При това положение полицията би имала шанс да залови похитителите, след като съпругът ви е в безопасност.

— Не! — заяви категорично тя. — Обещах им да не прибягвам до никакви хитрини. Ако не удържа на думата си, Лий ще пострада, а аз никога няма да си го простя. Въобще не ме интересуват парите. Единственото нещо, което искам, е Лий.

— Кой ви се обади по телефона? Добихте ли някаква представа от гласа що за човек е той? Не говореше ли с акцент? Имаше ли нещо в гласа му, по което ще го познаете, ако някога го срещнете?

— Мисля, че беше сложил кърпа на слушалката, докато говореше. Гласът му беше силно приглушен. Нямах акцент, само това мога да ви кажа.

— Груб ли беше?

— О, не. Всъщност беше ужасно любезен.

Взирах се замислено в реката. Навярно са убили Дедрик веднага щом са го извели от къщата. Не се бяха поколебали да застрелят шофьора му, не биха се поколебали да премахнат и мен, след като получат парите. Не желяех да се захвана с тази работа.

Жената беше достатъчно умна, за да се досети за разсъжденията ми.

— Ако не го свършите, нямам идея кого друг да помоля. Ще дойда с вас, ако се съгласите.

— В никакъв случай. Ако ще го правя, не искам никой друг да идва с мен.

— Дума да не става. Решила съм да видя със собствените си очи, че парите ще стигнат до тях. Ако не ме придружите, ще отида сама.

Обърнах се и я погледнах, изненадан от разпадеността, с която изрече последното. Две-три секунди се взирахме един в друг. От изражението на очите ѝ беше ясно, че никой не е в състояние да я накара да се откаже.

— Щом смятате, че трябва да постъпите така, добре — отвърнах аз. — Ще дойда с вас.

Известно време жената не проговори.

— Искам да ви питам нещо — изрече рязко тя. — Каква беше онази жена, която се представи за моя секретарка?

— Имате предвид външността ѝ?

— Да.

— Беше около трийсетгодишна, тъмнокоса, красива и добре облечена. Тогава си помислих, че въобще не прилича на секретарка.

— Много ли беше хубава?

— Бих казал да, а и беше жена с характер. Липсваше и глупавото изражение, типично за повечето красиви жени.

— Назовала е съпруга ми с малкото му име, нали?

— Да.

Забелязах я как стисна юмруци.

— Този дебел, глупав полицай смята, че Лий е имал връзка с нея — заяви тя и на мен ми се стори, че говореше през зъби. — Мислите ли, че е така?

— Нима има значение какво мисля аз?

— Питам ви: мислите ли, че е така? — гласът ѝ беше дрезгав и напрегнат.

— Не знам. Не ми е известно нищо за съпруга ви. Възможно е, но не е изключено просто да му е близка.

— Той не я обича! — изрече думите толкова тихо, че едва я чух. — Сигурна съм! Не би постъпил по този начин. Не би завел друга жена в дома ми. Не е такъв човек — тя спря и бързо извърна глава, вдигайки ръка към лицето си.

— Полицията откри ли я?

— Не. Не се и опитва да го направи. Толкова са сигурни, че е любовница на Лий. Твърдят, че е по-добре да не я търсят. Но аз съм на друго мнение! Тя навярно знае нещо.

Замълчах.

След дълга, тягостна тишина тя продължи рязко:

— Май че е време да ме закарате обратно в клуба. Няма какво повече да обсъждаме до по-следващата нощ. Може би ще се наложи да чакаме, но трябва да сме готови да тръгнем незабавно, веднага щом се обадят.

— Ще дойда у вас.

До клуба пътувахме, без да разменим нито дума. След като паркирах колата, тя слезе, усмихна ми се безизразно и заяви механично:

— Вдругиден, в шест часа вечерта.

Гледах я, докато вървеше към сградата — елегантна, красива фигура в златиста дреха, с искрящи диаманти в косата и с изпълнено със страх и ревност сърце.

II

С мъка излязих по стъпалата, водещи към малкия кабинет на Мифлин на четвъртия етаж в сградата на полицейското управление.

Мифлин зяпаше през прозореца с нахлупена над очите шапка и със залепнала за долната устна угарка от цигара. Изражението на червендалестото му лице беше мрачно и загрижено и от очите му личеше, че мисли напрегнато.

— Ти ли си? — унило попита той, когато бутнах вратата и се промъкнах в тясното пространство. — Странно, тъкмо си мислех за теб. Влизай и се инсталирай някъде. Нямам цигари, затова не ми искай.

Придърпах един тежък стол, яхнах го и обгърнах с ръце правата облегалка.

— Как върви случаят с отвличането?

— Ужасно — отвърна той и въздъхна. — Нищо, за което да се хванем, а Брандън вилнее като звяр. Смята, че ще го направят шеф на полицията, ако залови похитителите.

Бръкнах в джоба на самото си, изрових пакет цигари и предложих на Мифлин.

Запалихме и се спогледахме навъсено.

— А дамата Джеръм?

Мифлин въздъхна.

— Да се възползваш от знанията ми ли си дошъл всъщност?

— Не, няма такова нещо. Пристигнах, за да обменим информация.

Лицето на Мифлин се оживи и той ми хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Имаш да предложиш нещо?

— Не кой знае колко много. Поверително е обаче. Снощи ми се обади мисис Дедрик. Сигурно се досещаш за какво ме помоли.

— Поискали са откуп и ти трябва да занесеш парите, така ли?

Кимнах.

— Не желае да бъде уведомена полицията.

— Естествено — отвърна горчиво Мифлин, — но очаква от нас да ѝ върнем съпруга. Кога?

— Утре през нощта. Ще ѝ позвънят, за да ѝ дадат окончателни инструкции.

— Наложително е да се съобщи на Брандън.

Свих рамене.

— Както решиш. Брандън не може да направи нищо друго, освен да се намеси и да хване човека, който ще прибере парите. А това би означавало смърт за Дедрик — все едно че го е застрелял самият той.

— Обзалагам се, че Дедрик Вече е мъртъв.

— Вероятно, но все още не знаем със сигурност.

— Ще трябва да му кажа.

— Само при условие че мисис Дедрик не разбере за посещението ми при вас. Какво ще направите — ще сложите подслушвателно устройство на телефона?

— Може би — отвърна Мифлин, затвори очи и се намръщи. — След като жената не желае да се намесваме, навярно Брандън не би предприел нищо. Той се страхува да не извърши погрешен ход, който да не ѝ хареса. След като бъде платен откупът, нашите проблеми свършват. Тогава със случая ще се заеме ФБР.

— Да се върнем към Мери Джеръм — някакви следи или просто нищо?

— Брандън е решил да не се занимава с нея, но аз получих сведения за колата ѝ. Един полицай я е забелязал на връщане от Оушън Енд и е видял номера на колата. Той е от онези ненормалници, които помнят цифри. Надраскал някой друг ред, когато чул за отвличането. Наела е колата от гаража „Акми“. Сигурно го знаеш. Собственикът се казва Лут Ферис. От време на време го следим, защото подозираме, че се занимава с търговия с марихуана, но досега не сме го хванали. Когато се обадох, беше в Лос Анджелис, но разговарях с жена му. Тя си спомни за въпросната Джеръм. Пристигнала по-миналата нощ — в нощта на похищението — около осем часа и поиска да наеме кола от Лут. Платила петдесет долара депозит и обяснила, че колата ще ѝ е нужна за няколко дни. Посочила адреса на хотел „Оркид“.

— И Ферис ѝ е дал кола, без да се убеди, че наистина е отседнала там?

— Какво го интересува? Колата е застрахована. Както и да е, това е версията и ние едва ли ще научим нещо повече.

— Проверихте ли на летището и на гарата дали не е дошла отнякъде?

— Да, но не получихме никаква информация.

— Стигнали сте само дотук?

— Да, и няма да отидем по-далеч — каза Мифлин, загасяйки цигарата си. — Похищението е сред най-тежките за разкриване престъпления. Ако убият човека, който са отвлели, и парите не са белязани, ние сме в безизходица. Единствената ни надежда е някой от съучастниците да не е доволен от дяла си и да издаде останалите. След като Брандън се страхува да предприеме някакви действия, става десет пъти по-трудно. Джеръм е единствената ни следа, но на мен ми е забранено да я търся.

— Е, може да бъде извършено още едно убийство, за да ви даде възможност да се размърдате — отвърнах горчиво. — Но бих се изненадал, ако все пак остана жив утре вечер.

— Това е първата добра новина, която чувам през тази седмица — отбеляза Мифлин. — Да, като си помисля шансовете са наполовина на твоя страна.

Оставих го да потрива доволно ръце и да си свирука Погребалния марш от „Саул“.

III

— Направи ли си завещанието? — попита Джак Кърман, докато ме наблюдаваше как зареждам пистолета с патрони от кутията в бюрото си. — Надявам се, че си ми оставил всичките си пари. С удоволствие ще ги приема. Червенокосата ми красавица смята, че съм изтъкан от мангизи.

— Тихо, Джак! — рязко извика Пола. Опитваше се да не показва колко е напрегната, но тревожното изражение на очите ѝ я издаваше. — Нямах ли поне малко чувство за приличие?

— О, вие двамата няма ли да млъкнете? — погледнах ги навъсено аз. — Карате ме да треперя. А сега да се разберем, Джак. Къщата вероятно ще бъде под наблюдение, ето защо ще се наложи да се скриеш. Когато изляза, ще ти кажа в каква посока ще се движим. Ще изчакаш пет минути, за да се отдалечим от къщата, и ще ни последваш. Трябва да внимаваш да не те види никой. Не можем да си позволим да сгафим. Каквото и да правиш, не се показвай, освен ако не се случи нещо неприятно. Тогава започни да стреляш.

Кърман се задави.

— Би ли повторил последното изречение?

— Тогава започни да стреляш.

— Точно това ми се стори, че чух. Мисля, че не би било зле и аз да си направя завещанието.

— И, за Бога, опитай се да стреляш точно — продължих аз, погледнах си часовника, изправих се и пуснах пистолета в кобура, който беше окачен под мишницата ми. — Да тръгваме. Ако не ти се обадим до полунощ, Пола, свържи се с Мифлин и му разкажи всичко.

— Аз ще ѝ се обадя — заяви Кърман, който изглеждаше притеснен. — Е, по дяволите, поне се надявам, че ще го направя!

— Внимавай, Вик — каза тревожно Пола.

Потупах я по рамото.

— Не мога да те разбера. Притесняваш се за нещо толкова дребно като отвличането на един човек, а си готова да ме изпратиш в

стая, пълна с освирепели наркомани. Не се вдетинявай. Помисли си само колко пари ще изкараме.

— Добре, само не постъпвай неразумно — отвърна тя, опитвайки се да се усмихне. — И, за Бога, не се фукай пред тази богата блондинка.

— Изнервяш ме. Хайде, Джак, да се измъкваме оттук.

Тръгнахме заедно по коридора към асансьора.

— Дали нямаме малко време да пийнем по нещо? — попита с надежда в гласа Кърман, когато стигнахме до партера.

— Не, но в колата има бутилка. Моля те, Джак, не прави грешки. Задачата може да се окаже неприятна.

Кърман потрепери по-силно от нормалното.

— На мен вече ми изглежда доста неприятна.

Вмъкна се отзад в буика и клекна на пода. Метнах едно одеяло отгоре му.

— Ще ми бъде ужасно забавно — отбеляза той, подавайки глава изпод гънките на одеялото. — Колко време смяташ, че ще трябва да прекарам под тази гадост?

— Около три-четири часа, не повече.

— В тая жега ще се чувствам като в сауна.

— С настъпването на вечерта ще се захлади — успокоих го аз вяло и подкарах колата. — Имаш цяла бутилка скоч, която ще ти помогне да убиеш времето, само че не бива да пушиш.

— Не бива да пуша? — гласът му се извиси до крясък.

— Слушай, престани да се правиш на глупак. Ако тези господата разберат, че си в задната част на колата, ще ти разпорят корема.

Това го накара да млъкне.

Изминах двете мили на частния път много по-кратко, отколкото преди. Взех бавно и приятно завоя и спрях на един ярд разстояние от оградата на двора.

На топлата светлина на вечерното слънце къщата изглеждаше така, както би изглеждала всяка къща, за която са похарчени един милион долара. Черният кадилак стоеше пред входа. Недалеч двама китайци градинари късаха увехналите рози от храст с оформена като чадър корона. Работеха така, сякаш това щеше да бъде основният им източник на приходи през следващите девет месеца. Навярно беше така. Големият плувен басейн блестеше на слънцето, но никой не

плуваше в него. Отвъд огромната шир на гладката като кадифе тревна площ в долната част на градината под терасите шест пурпурни птици фламинго ме гледаха надменно с вдървени крака — нереални като синьото небе на пощенска картичка с изглед от Италия.

Този ден в Оушън Енд имаше всичко, освен щастие.

Погледнах към къщата. Тревисто зелените капаци покриваха прозорците, а над входната врата плющеше сенник на бежови и зелени райета.

— Е, до скоро виждане — казах тихо на Кърман. — Влизам.

— Приятно прекарване — гласът му прозвуча горчиво изпод одеялото. — И не прави икономии. Слагай повече лед в уискито.

Прекоших терасата и забих палеца си в бутона на звънеца. През стъклата на вратата се виждаше голям вестибюл и мрачен прохладен коридор, който водеше към задната част на къщата.

По коридора се приближи висок, слаб възрастен мъж и отвори вратата. Изгледа ме любезно. Помислих си, че оценява костюма ми и му се иска да ми купи нещо по-добро, което да не излага къщата. Но вероятно грешах. Може би въобще не мислеше за мен.

— Мисис Дедрик ме очаква.

— Вашето име, сър?

— Малой.

Стоеше на входа, без да мръдне.

— Имате ли визитна картичка, моля?

— Да, имам и петно по рождение. Напомнете ми да ви го покажа някой ден.

Изсмя се учтиво като възрастен вуйчо, който би трябвало да се радва на многообещаващия си племенник.

— Безброй господа от средствата за масова информация се опитват да се срещнат с мисис Дедрик. Трябва да сме предпазливи, сър.

Имах чувството, че ще стоя там до следващото лято, ако не се подчиня, затова си отворих портфейла и му показах визитката си — личната, а не служебната.

Отдръпна се встрани.

— Бихте ли почакали във всекидневната, сър?

Влязох в стаята, където беше застрелян Суки. Мексиканският килим беше почистен. Тази вечер не ме посрещнаха търкалящи се

наоколо трупове, нямаше уиски със сода, до което никой не се беше докосвал, нито пък угарка от цигара, готова да падне и да повреди полираната отново повърхност на масата.

— Ще ви бъда благодарен, ако задигнете за мен едно двойно уиски с много лед.

— Разбира се, сър.

Понесе се през стаята към бюфета, върху който имаше бутилка „Хейг“, чаши, кофичка с лед и „Уайтрок“.

Слушах внимателно, докато се движеше, но не чух костите му да скърцат. Бях изненадан. Изглеждаше достатъчно стар, за да му скърцат костите. Но независимо от възрастта, когато започна да бърка напитката, се оказа на ниво. Тази, която ми подаде, беше толкова силна, че спокойно можеше да преобърне пони, теглещо двуколка.

— Ако ви се прииска да прегледате вестниците, докато чакате, ще ви ги донеса, сър.

Отпуснах се върху креслото, което ме прие така, сякаш ми правеше услуга, опънах краката си и внимателно закрепих чашата на облегалката.

— Мислите ли, че ще чакам дълго? — попитах аз.

— Нямам много опит в тези работи, сър, но ми се струва, че няма да се свържат с нас, преди да се стъмни — стоеше пред мен и не се различаваше особено от птиците фламинго в долната част на градината, целият отдаден на службата, която заемаше, откакто се помнеше. Беше прехвърлил седемдесетте, но сините му очи все още гледаха живо и зорко. Наваксваше липсата на бързина с умения, натрупани с времето — дългогодишен прислужник на семейството, сякаш дошъл от Холивуд, прекалено автентичен, за да бъде истински.

— Сигурно сте прав. Май че ще ни отнеме три-четири часа, нищо чудно и повече. — Изрових пакет цигари от джоба си. Преди да лапна цигарата, той беше запалил клечка кибрит. — Не разбрах как се казвате.

Посивелите му вежди се повдигнаха.

— Уодлок, сър.

— При кого сте работили — при мисис Дедрик или при мистър Маршланд?

— О, при мистър Маршланд, сър. Той ме изпрати временно при мисис Дедрик и аз съм много щастлив, че мога да й служа.

— От дълго време ли сте В семейството?

Той се усмихна благо.

— От петдесет години, сър. Двайсет години при мистър Маршланд старши и трийсет — при мистър Маршланд младши.

Това постави началото на приятелските ни взаимоотношения и аз попитах:

— Запознали сте се с мистър Дедрик, когато е бил в Ню Йорк, нали?

Благото изражение изчезна като юмука, когато човек разтвори пръстите си.

— О, да, сър. Той прекара няколко дни при мистър Маршланд.

— Не съм го виждал. Говорил съм по телефона и съм чувал много за него, но тук като че ли няма негови снимки. Как изглежда?

— Добре сложен мъж, тъмнокос, висок, спортен тип, с много приятни черти. Не смятам, че бих могъл да го опиша по-точно, сър.

— Харесва ли ви?

Прегърбеният старец застина.

— Не разбрах дали искате вестници, сър? Чакането може да Ви се стори малко отегчително.

Бях получил отговор на въпроса си. Очевидно този възрастен мъж по някаква причина си падаше по Дедрик толкова, колкото аз по юмука в челюстта.

— Благодаря. За мен би било разнообразие да седя, без да правя нищо.

— Добре, сър — вече не беше приятелски настроен. — Ще ви уведомя, ако има някакви новини.

Отдалечи се с дългите си и тънки стари крака с достойнството на архиепископ, оказал някому благоволение, и ме остави сам в стаята, изпълнена с лоши спомени. На около един фут от левия ми крак кръвта от главата на Суки беше изтекла на килима. Върху камината стоеше телефонът, в който Дедрик беше дишал учестено и неравномерно, докато разговаряше с мен. Обърнах се и се вторачих във френския прозорец, през който навярно се бяха вмъкнали похитителите с пистолети в ръцете си.

На вратата стоеше нисък издокаран мъж с бял тропически костюм и панамена шапка и ме наблюдаваше. Не го бях чул да се

приближава. Не го очаквах. Съзнанието ми беше пълно с убийства и престъпници и той толкова ме стресна, че едва не подскочих до тавана.

— Не исках да ви изплаша — каза мъжът меко и доста разсеяно. — Не знаех, че сте тук.

Докато говореше, той влезе в стаята и сложи панамената си шапка на масата. Помислих си, че сигурно е Франклин Маршланд, и погледнах, за да видя дали Сирийна прилича на него. Двамата нямаха никакви общи черти. Той имаше малък, остър нос, груба брадичка, замечтани, отнесени кафяви очи и пълни, доста женствени устни. Набразденото му от бръчки лице беше загоряло, а лъскавата бяла коса и почернялата от слънцето плешивост на темето му придаваха вид на гладко избръснат и добродушен Дядо Коледа.

Понечих да стана от стола, но той ми даде знак да си седя на мястото.

— Спокойно. И аз ще пийна едно уиски с вас — погледна тесния си златен часовник, чийто циферблат беше от вътрешната страна на китката. — Шест и петнайсет. Не смятам, че е полезно да се пие преди шест часа. А вие?

Отговорих, че правилото е добро, но като всяко друго и то трябва да се нарушава от време на време, за да не загуби човек чувството си за свобода.

Старецът не обърна внимание на приказките ми. Върху лицето му беше изписано изражение на надменна незаинтересованост, която загатваше, че той едва ли се вслушва в това, което му се говори.

— Вие сте човекът, който ще предаде откупа — продължи той. Не задаваше въпрос, а съобщаваше факт.

Отговорих му утвърдително, докато носеше порядъчно голяма чаша към отсрещния фотьойл. Седна и се вторачи в мен над ръба ѝ, така както би се вторачил в някое странно животно в зоологическата градина.

— Тя ми каза, че ще дойде с вас.

— Да, така е.

— Иска ми се да не го прави, но думите ми въобще не я интересуват — той отпи от уискито и се загледа в обувките си от шевро. Имаше най-малките мъжки крака, които някога бях виждал. — Никога не съм успявал да ѝ повлияя. Жалко наистина. Старите хора

естествено са досадни, но понякога са в състояние да помогнат на младите, стига да им бъде разрешено.

Стори ми се, че говори по-скоро на себе си, отколкото на мен, и замълчах. Взех си още една цигара. За всеки случай запазих интеллигентното изражение на лицето — той все пак можеше да реши, че си струва да приказва на мен — и едва устоях на изкушението да се размърдам на стола.

Забелязах в далечината двамата китайци, които се готвеха да привършват работа. Известно време се вглеждаха в храста с оформената като чадър корона, без да го докосват. Вече го бяха научили наизуст и се отдалечиха, за да се порадват на заслужената почивка.

— Носите ли пистолет? — попита изведнъж Маршланд.

— Да, но се надявам да не се наложи да го използвам.

— И аз. Нали ще се погрижите тя да не се излага на голям риск?

— Разбира се.

Изпи около половината от уискито, но то не го развесели кой знае колко много.

— Тези господа не си поплюват. Петстотин хиляди е огромна сума.

Очакваше да кажа нещо и аз не го разочаровах:

— Затова са го отвлекли. Рискът също е огромен.

— Сигурно? Мислите ли, че ще постъпят почтено?

— Не знам. Както обясних на мисис Дедрик, ако не ги е видял...

— Да, тя ми предаде. Навярно сте прав. Четох за най-известните случаи на похищение през последните години. Изглежда, колкото по-голям е откупът, толкова по-малка е вероятността животът на жертвата да бъде пощаден.

Изведнъж осъзнах, че той вече не е кротък и отнесен — гледаше ме настойчиво с доста странно изражение в очите.

— Зависи от похитителите — отвърнах, срещайки погледа му.

— Имам чувството, че повече няма да го видим — изправи се бавно и огледа намръщено стаята, сякаш беше загубил нещо. — Естествено не съм й казал нищо, но не бих се учудил, ако вече са го убили. — Белите вежди се повдигнаха. — Вие как мислите?

— Възможно е.

— Навярно е повече от възможно?

— Страхувам се, че е така.

Той кимна. Спокойното, доволно изражение в очите му ме разтърси.

Излезе от стаята пъргаво и наперено, тананикайки си тихичко някаква мелодия.

IV

Телефонът иззвъня, чак когато стрелките на часовника ми допълзяха до цифрата единайсет. Петчасовото чакане беше безкрайно и аз се чувствах силно възбуден. Едва не отговорих, но някой в друга част на къщата ме изпревари.

През тези пет дълги часа се разхождах надолу-нагоре, сядах на канапето, гледах през прозореца и палех цигара от цигара. Видях Уодлок за няколко минути, докато ми сервира вечерята на масичката на колелца, но той нямаше какво да ми каже и ме остави да се обслужвам сам.

Точно след осем излязох да разменя няколко думи с Кърман и да му пусна през прозореца парче студени пилешки гърди. Останах при него около минута. Страхувах се, че ако някой наблюдава къщата, ще чуе потока от ругатни.

Най-последно нещо щеше да се случи. Макар че Дедрик не означаваше нищо за мен, дългото очакване ме беше изнервило. Представях си как се чувстваше Сирийна. Сигурно беше готова да тръгне по стената.

След няколко минути чух шум във вестибюла и излязох навън. По стълбите забързано слизаше Сирийна, облечена в черен панталон и късо тъмно кожено палто, последвана от Уодлок, който носеше трите загънати в непромокаема материя пакета.

Изглеждаше пребледняла и измъчена. Лицето ѝ беше изпито и говореше по-ясно от всякакви обяснения колко е страдала през тези дълги часове на очакване.

— Мината Монте Верде. Знаете ли къде се намира? — попита тя с тих треперещ глас.

— Да. На магистралата Сан Диего. Ако движението не е натоварено, ще стигнем там за около двацет минути.

Франклин Маршланд се появи безшумно.

— Къде?

— Мината Монте Верде. Това е стара изоставена сребърна мина на магистралата Сан Диего — отвърнах аз. — Добре са избрали

мястото. — Погледнах преbledнялото лице на Сирийна. Устните ѝ потрепваха. — Нещо ново за съпруга ви, мисис Дедрик?

— Той... Той ще бъде освободен три часа, след като предадем парите. Ще ни се обадят къде да го намерим.

Спогледахме се с Маршланд.

Сирийна ме хвана за ръката.

— Мислите ли, че лъжат? Ако им дадем парите, загубваме всякакъв контрол върху тях.

— Мисис Дедрик, ние така или иначе нямаме никакъв контрол върху тях. Ето кое прави похищението толкова отвратителна работа. Човек изцяло е в ръцете им и просто трябва да им се довери.

— Скъпа моя, няма ли да е по-добре да оставиш мистър Малой да занесе парите, а ти да чакаш тук, докато телефонират втори път? — попит Маршланд.

— Не!

Тя не го погледна.

— Сирийна, бъди разумна. Не е изключено да се изкушат да отвлекат и теб. Сигурен съм, че мистър Малой ще се справи...

Жената се обърна към него обезумяла от мъка, на ръба на истерията.

— Тръгвам с него и нито една твоя дума няма да ме спре! — диво изкрещя тя. — Не е нужно повече да се преструваш. Знам, че не искаш Лий да се измъкне жив! Знам, че го мразиш! Знам, че си безумно щастлив от това, което му се случи! Но аз ще го върна! Чуваш ли? Ще го върна!

— Нещата, които говориш, са абсурдни... — каза Маршланд, а по лицето му изби лека червенина. Очите му бяха строги и изпълнени с горчицина.

Сирийна се извърна и ме погледна.

— Идвате ли с мен?

— Веднага, щом сте готова, мисис Дедрик.

— Тогава взимайте парите и тръгвайте.

Изтича до входа, отвори рязко вратата и излезе на терасата.

Уодлок ми връчи трите пакета.

— Пазете я, сър — помоли той.

На лицето ми се появи крива усмивка.

— Бъдете сигурен, че ще се погрижа за нея.

Маршланд се отдалечи, без да я погледне.

— Много е разстроена, сър — измърмори Уодлок. Самият той изглеждаше разстроен.

Изтичах по терасата и надолу по стълбите към кадилака.

— Аз ще карам — извиках и хвърлих пакетите на задната седалка. — Няма да се бавя — искам да си взема пистолета.

Оставих я да се качи в колата и притичах до буика.

— Мината Монте Верде. Изчакай пет минути и после тръгвай... И внимавай, Джак.

Изпод одеялото се чу лек стон, но аз не изчаках да изслушам продължението. Стигнах до кадилака и седнах зад волана. Сирийна се беше сгушила в ъгъла. Плачеше.

Изхвърчах по алеята.

— Не падайте духом.

Тя продължи да плаче тихо. Реших, че навярно за нея така е най-добре, и карах колкото е възможно по-бързо, без да рискувам, и престанах да мисля за нея.

Докато карахме по Оркид Булевард, й казах:

— Вземете се в ръце. Не сте ми казали какво ви поръчаха. Ако направим и една погрешна крачка, може да му отнемем шанса да се върне при вас. Тези господа ще бъдат много по-уплашени, отколкото сме ние. Хайде, стегнете се и ми разкажете всичко. Какво ви наредиха те?

Бяха й нужни няколко минути, за да се овладее, и чак когато летяхме по Монте Верде Авеню, тя започна:

— Парите трябва да бъдат оставени на покрива на бараката пред старата шахта. Не зная дали ви е известно къде се намира тя.

— Известно ми е. Нещо друго?

— Искат пакетите да бъдат сложени в редица на разстояние най-малко един фут един от друг. След като ги оставим, сме длъжни да изчезнем веднага.

— И нищо повече?

Тя потрепери леко.

— Обичайните заплахи за последствията, ако им устроим клопка.

— Не извикаха съпруга ви на телефона?

— Не. Защо да го правят?

— Понякога постъпват така.

Фактът, че не му бяха разрешили да разговаря със съпругата си, говореше лошо за Дедрик, но аз не ѝ казах нищо.

— Същият мъж ли беше?

— Мисля, че да.

— С приглушения глас?

— Да.

— Добре. Ето какво ще направим. Ще спра колата на входа на мината и вие ще останете в нея. Ще взема парите и ще ги сложа на покрива. Вие ще можете да проследите всяка моя крачка. Ще се върна незабавно и ще се кача на колата. Вие ще карате. В началото на Тенчър Авеню ще намалите скоростта и аз ще скоча. Ще се приберете вкъщи.

— Защо ще скочите?

— Може да успее да ги зърна.

— Не! — тя ме хвана за ръката. — Искате да го убият ли? Ще оставим парите и ще постъпим както ни заповядаха. Обещайте!

— Добре. Парите са ваши. Ако ви измамят, нямате никакъв шанс да ги заловите. Гарантирам ви, че няма да ме видят.

— Не! — повтори тя. — Не желая да им дам възможност да нарушат споразумението.

Завъртях дългата черна предница на кадилака към магистралата Сан Диего.

— Хубаво. Но според мен не постъпвате правилно.

Тя не отговори.

По магистралата препускаха безброй коли и ми бяха нужни няколко минути, докато завия по черния път, водещ към мината. Подскачахме по неравната му повърхност. Мястото беше тъмно и запуснато и светлините на фаровете се удряха в храсталаците и в огромните купчини отпадъци. Макар и да беше само на неколкостотин ярда от магистралата, на пътя беше тъмно и самотно като в гроб.

Пред мен беше входът на мината. Една от високите дървени порти се беше откачила от пантите. Другата едва се крепеше в изправено положение. Приближих се до тях. Дългите лъчи на фаровете осветиха пропуканата циментова алея, която водеше направо до шахтата.

Бараката се виждаше. Беше висока не повече от седем фута — порутена, изоставена сграда, в която на времето контрольорът е стоял,

отмятайки дошлите на работа миньори.

— Е, това е. Изчакайте ме тук. Ако нещо се случи, слезте от колата и бягайте.

Тя се взираше в бараката, сякаш очакваше Дедрик да излезе от нея. Лицето ѝ изглеждаше така, сякаш беше издялано от лед. Слязох от колата, отворих задната врата и взех трите пакета. Сложих ги под мишницата си, откопчах кобура и се отправих по алеята към бараката. Тишината се нарушаваше единствено от далечния тътен на движението по магистралата. Нищо не помръдна. Никой не се нахвърли с пистолет Върху мен. Пътят до бараката ми се стори дълъг и ярката светлина от фаровете ме правеше идеална мишена за всеки, който умираше от желание да натисне спусъка. Бях доволен, когато стигнах. Пъхнах дясната си ръка под сакото и хванах дръжката на пистолета, надничайки през откренатата врата.

Пред очите ми се показаха счупен стол, купчина пръст и парчета хартия на пода, фаровете проникваха през входа и очертаваха две петна от светлина на покритата с паяжини стена. Не ми се искаше да оставям всичките тези пари на покрива на бараката. Имах чувството, че Сирийна никога повече няма да ги види, нито пък ще откупи с тях Дедрик. Но бях нает да ги сложа там и аз го направих. Наредих пакетите върху ръждясалия покрив от рифелна ламарина на разстояние един фут един от друг според инструкциите, които ѝ бяха дали. Бях си свършил работата. Много ми се искаше да се скрия наблизко и да гледам, но ако ме забележеха ѝ убиеха Дедрик, смъртта му щеше да ми тежи на съвестта. Тя беше права. Единствената ѝ надежда беше да им вярва, че ще удържат на думата си.

Тръгнах обратно към колата, леко настръхнал, все още идеална мишена за всеки, който искаше да пролее малко кръв. Чудех се дали ме наблюдават. В порутената мина имаше много места, където човек можеше да се скрие.

Стигнах до кадилака, дръпнах вратата и седнах зад волана.

Тя отново плачеше.

— Ако сте сигурна, че държите да не остана да наблюдавам мястото, ще ви закарам вкъщи — казах аз, без да я погледна.

— Закарайте ме вкъщи — отвърна жената с приглушен глас и обърна главата си встрани.

Докато минавах през портата, някаква сянка се плъзна зад купчината от стари железопътни траверси. Мислех си, че е Кърман, но не бях сигурен. Ако беше той, вероятно щеше да се повърти наоколо и да види нещо. Погледнах бързо Сирийна, но тя беше заета с кърпичката си и не забеляза нищо.

Доста по-оптимистично настроен, се отправих към Оушън Енд.

V

Стрелките на часовника върху полицата на камината показваха два и петнайсет. Седях сам във всекидневната, отпивах от уискито със сода и се вирах с празен поглед в инкрустираното със сребро и злато мексиканско седло, висящо на стената.

Сирийна беше някъде горе.

Чакахме от два часа и половина.

Внезапно тихо изсвирване зад гърба ми ме накара да се обърна рязко и аз разсипах уискито.

— Нервите ти са в отвратително състояние — отбеляза Кърман, влизайки. — Това, което разля, уиски ли е?

— Има още много. Сипи си. Като те гледам, мисля, че ще ти се отрази добре.

— Да — той се приближи до масичката на колелца и си приготви голямо, силно питие. — Уф! Смяташ ли, че тази нощ изобщо ще спим?

— Кой ти гледа спането! Забеляза ли нещо?

Той се плъсна върху креслото срещу мен.

— Нищо. Тях — не, но видях как изчезнаха парите.

— Не разбра ли кой ги взе?

Кърман поклати отрицателно глава.

— Човекът си го биваше. През цялото време остана скрит. Мисля, че стоеше върху една от подпорните греди, които крепят шахтата. Горе беше тъмно като в рог. Във всеки случай сигурно е бил над покрива. Имаше въдица, предполагам от онези, които се използват за големи морски дълбочини. Би трябвало да е нещо доста солидно, за да издържи тежките пакети. Просто ги закачаше за кукичката и ги изтегляше от покрива. Нито го чух, нито го видях. Беше дяволски загадъчно да гледаш как пакетите изчезват на лунната светлина, сякаш отнесени от призрак, докато схвана как всъщност става.

— Страшно хитро. Той забеляза ли те, Джак?

— Нямахме как да ме забележи.

— Не бъди толкова сигурен. Аз те видях.

— Бас държа, че не си. Пък и аз пристигнах, след като ти тръгна. Видях стоповете ти. Когато стигнах до мината, започнах да пълзя като индианец.

— Но аз забелязах някакъв човек, когато потеглях.

— Не е възможно да съм бил аз.

Помъчих си да си спомня как изглеждаше неясната фигура. Наистина ми заприлича на Кърман, което означава, че мъжът е бил висок, широкоплещест и слаб. Не вършеше кой знае колко работа, но все пак беше нещо.

— Сигурно е бил някой от бандата. Иска ми се да го бях разгледал по-внимателно. — Погледнах си часовника. — След петнайсет минути ще имаме информация, ако въобще се обадят.

Кърман уморено търкаше очи с кокалчетата на пръстите си.

— Чувствам се изцеден. Петчасовият престой в колата едва не ме уби. Смяташ ли, че ще го пуснат?

— Не знам. Не ги виждам да го направят. Ако стане, ще е голям късметлия.

— Брандън страшно би се зарадвал, ако Дедрик не се върне — отбеляза Кърман, потискайки прозявката си.

— Тя пое отговорността.

— Но ние сме й съучастници. Ще го е страх да ругае нея, но ще има какво да каже на нас.

— Е, нека го каже.

Станах и отидох до масичката, за да си наля още едно питие. Ръката ми увисна във въздуха над бутилката, тъй като Франклин Маршланд влезе в стаята.

— Значи пристигнахте благополучно — заяви той. — Трябва да ви кажа, че бях страшно притеснен.

Погледна въпросително към Джак Кърман.

Представих ги един на друг.

— Безкрайно дълго и неприятно очакване — продължи Маршланд. — Струва ми се, че е време да се обадят.

— Остават три минути до изтичането на трите часа — обясних аз, като подадох на Кърман чашата и се върнах на канапето. Ако са го освободили, трябва им време да се отдалечат от града, преди Дедрик да се прибере вкъщи.

Маршланд се обърна леко, вторачи се в мен и отбеляза:

— Мисля, че вероятността да го освободят, е нищожна. Ако още половин час не позвънят, предлагам да се свържем с полицията.

— Ваша работа — отвърнах аз, — но тъй като сме чакали толкова дълго, според мен можем да издържим до сутринта. Дори и сега всяка неправилна крачка би била опасна за него.

— Смятам, че е мъртъв.

Чувствах се изморен и всякакви банални разговори ми се струваха безсмислени.

— Какво толкова не ви харесва у Лий Дедрик, мистър Маршланд?

Не обърна внимание на въпроса ми и излезе на терасата. Остана там три-четири минути, после отново се върна в стаята и тръгна към вратата.

— Най-добре ще е да ида да видя как е дъщеря ми — каза той повече на себе си, отколкото на нас. — Очакването ѝ се отрази много зле. — На вратата се спря и ме погледна. — Всеки мъж, който сключва брак с жена заради парите ѝ, заслужава да бъде презиран, мистър Малой.

Напусна стаята и стъпките му се чува по стълбите.

Кърман направи гримаса.

— Заради парите ѝ ли се е оженил за нея? — шепнешком попита той.

— Не знам. — Вдигнах палеца си и посочих часовника. — Изминаха пет минути след уреченото време.

— Не особено добър признак, нали?

— Не можем да направим нищо друго, освен да чакаме — вдигнах краката си на канапето. — Това момиче ми харесва. Навярно е прекалено богата и разглезена, но има нежно сърце.

Кърман изсумтя.

— Аз пък обичам коравосърдечни и лъскави жени.

Минутите отлитаха. Започнахме да дремем. Накрая заспахме.

Първите лъчи на слънцето ме накараха да подскоча. Погледнах часовника. Показваше седем без петнайсет. Кърман спеше дълбоко. Не чух никакъв шум, освен тихия плисък на вълните, разбиващи се в ниския коралов риф, който образуваше естествено пристанище в края на градината.

Свалих краката си от канапето, изправих се и излязох на терасата.

Двамата китайци вече работеха, вирайки се в розата. Птиците фламинго се бяха скупчили край езерото с лилиите и търсеха нещо за закуска. На един балкон над отсрещния край на терасата седеше Сирийна Дедрик, все още облечена с черния панталон и късото кожено палто, и се вираше в морето. Изражението ѝ беше отчаяно, от което разбрах, че никой не е телефонира и не е върнал съпруга ѝ, докато сме спали.

Отново влязох безшумно в стаята и я оставих сама в мъката ѝ.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I

Следващите четири дни бяха нестихващ, убийствен хаос, който разтърси до основи обичайното ведро и ненарушимо спокойствие на Оркид Сити.

Когато се разчу новината, че е платен откуп от петстотин хиляди долара на банда похитители и отвлеченият не е освободен, цялата страна — на север до Сан Франциско и на юг до Лос Анджелис — се задейства.

През първите няколко часа Брандън не се вслушваше в съвети, правеше каквото си иска и се опияняваше от възторг. Зае се да организира най-мащабното за века преследване, но тъкмо беше започнал да издава заповеди, когато десетина интелигентни агенти от ФБР пристигнаха от Сан Франциско и му отнеха командването на операцията.

Моторизирани полицаи, поделения на армията, военновъздушни сили, телевизия, радио — всичко заработи с пълна мощност.

Двамата с Кърман прекарахме часове в полицейския участък, многократно подложени на разпит поотделно и заедно от побеснелия, морав и удрящ с юмруци по бюрото Брандън и от двама спокойни агенти на ФБР, които ни разделиха, инсталираха ни на масата, сочеха ни с дългите си, нахално любопитни пръсти и не бързаха особено да ни съберат отново.

Тормозеха ни, заплашваха ни и ни ругаеха. Размахваха юмруци в лицата ни. Жилите на вратовете им се издуваха, очите им се наливаха с кръв и във всички посоки хвърчеше слюнка от усилията, които полагаха, мъчейки се да изтръгнат някаква улика от нас. Но ние не разполагахме с нищо, за да им го съобщим.

Не можех да измина десет ярда на улицата, без да бъда пресрещнат от камерата на някой от гостуващите журналисти. Кърман, описван като „човека, видял прибирането на откупа“, беше преследван от зори до здрач, за да дава автографи, отрязаните си нокти, кичури от косата си и, парчета от костюма си на обезумелите и жадни за

сензации колекционери на сувенири. Накрая започна да се страхува да напуска убежището на кантората.

Масивните порти на Оушън Енд бяха затворени, а телефонът — изключен. Над къщата тегнеше мирно, гробно затишие. Носеха се слухова, че Сирийна Дедрик е рухнала и е сериозно болна.

През целия ден над главите ни кръжаха самолети, претърсващи дюните, подножията на хълмовете и подстъпите към града. Водеше се разследване във всяка къща, арестуваха и разпитваха съмнителните граждани. Полицейски отряд се настани в Коръл Гейбълс, източния район на града, и проучи най-ненадеждните му обитатели.

Развиваше се огромна дейност, но независимо от усилията на агентите на ФБР, на полицията, на армията и на стотиците любители детективи не бяха открити нито Лий Дедрик, нито похитителите му.

Сутринта на шестия ден Сирийна се отърси от тъгата си и се намеси в издирването. Във вестниците и по радиото беше съобщено, че ще даде награда от дващест и пет хиляди долара на всеки, който ѝ предостави информация, насочваща към следите на похитителите, и награда от хиляда долара за сведения, свързани по някакъв начин с отвличането на съпруга ѝ.

Резултатът от обявата беше, че на практика всички граждани, освен богатите, се превърнаха в любители детективи, а адът се настани временно в Оркид Сити.

На шестата вечер след предаването на откупа се прибирах в малката си тиха къща, доволен, че съм се отървал от пронизителната врява на акцията. Възнамерявах да превъртя ключа, за да си осигуря краткотрайно спокойствие и, да си легна рано.

Къщата ми се намира сред дюните и е с изглед към океана. Разстоянието от нея до съседното жилище е около четвърт миля. Състои се от малка, обрасла с бурени градина, за чиято поддръжка плащам на Тони, некадърния ми прислужник, веранда с избелели щори, голяма всекидневна, две спални, баня и кухня, достатъчно голяма, за да люшнеш в нея котка, ако тя е без опашка.

Очарованието на дома ми се крие във факта, че е усамотен и спокоен — не се чува радиото на съседите и човек може да си пее във ваната, без да рискува в прозореца му да бъде запратен камък. Но поради изолираността си той също така е и идеално място за всеки, който би желал да ми пререже гърлото. Виковете ми за помощ ще

бъдат толкова напразни, колкото усилията на някой неврастеник да затръшне въртяща се врата.

Тъкмо пяха ключа в ключалката, когато чух леки стъпки зад гърба си. Обикновено реагирам нормално при подобни обстоятелства, но възбудата и напрежението от последните пет дни до известна степен ме бяха изнервили. Обърнах се рязко, като бързо си поех дъх, и видях точно зад себе си неясна фигура.

Дясната ми ръка, която автоматично се повдигна, готова да замахне, увисна, когато забелязах, че посетителят ми е жена. Отпуснах юмрука си, вдишах малко от горещия нощен въздух и попитах с възможно най-спокойния си тон:

— Толкова ли беше наложително да се промъкнете по този начин и да ми изкарате акъла?

— Вие ли сте Малой?

Вперих поглед в слабата фигура пред себе си. Под покрива на верандата беше прекалено тъмно, за да мога да я разгледам добре, но това, което успях да видя, си струваше усилията.

— Да. А вие коя сте?

— Искам да поговоря с вас. Хайде да влезем вътре и да потърсим място за паркиране.

Докато я въвеждах във всекидневната, си помислих, че за съжаление гласът ѝ беше достатъчно силен, за да разбие скала. Стояхме един до друг в тъмнината, докато опипвах стената, за да открия ключа за осветлението. Намерих копчето, натиснах го и се вгледах в кафявите очи, които знаеха всички отговори и повечето въпроси.

Беше двадесет и четири — двадесет и пет годишна. Гъстата ѝ, лъскава и тъмна коса беше разделена в средата на път и обрамчваше лице с традиционна красота, малко по-бледо, отколкото би трябвало да бъде, и по-сурово и злобно за годините, които беше преживяла като негова собственичка. Прекалено яркочервените, правилно очертани устни и бледите сенки под очите я правеха да изглежда секси и биха накарали мъжете да се вторачват в нея и да се чудят, но едва ли биха довели до нещо повече, фигурата ѝ под коприненото яке в светлобежово и зелено и панталонът, с вдигнат високо над талията колан, беше достатъчно добра, за да осигури реклама и на най-хубавия корсет.

— Здравейте! — казах аз, взирайки се в нея. — Сигурна ли сте, че търсите мен?

— Да, ако името ви е Малой — увери ме тя, мина покрай мен и се отправи към камината. Обърна се и пъкна ръце в джобовете на панталона си, а очите ѝ изследваха лицето ми. — Ник Перели ме прати при вас.

— Я! Сериозно? — възкликнах аз и я изгледах остро, чудейки се коя може да бъде. — Удрял ли е скоро някого с пясъчна торбичка?

— Не, но е закъсал — отвърна момичето. Извади смачкан пакет „Лъки Страйк“, пъкна една цигара между устните си, драсна клечка кибрит В нокътя на палеца си и я запали. — Пипнаха го по обвинение в отвличането на Дедрик.

В последвалото мълчание часовникът върху полицата на камината тиктакаше натрапчиво, а хладилникът в кухнята издаваше дразнещо бръмчене.

Момичето продължаваше да ме наблюдава, без да се помръдне, с леко наведена на една страна глава, за да не влиза димът от цигарата в очите ѝ.

— Перели? — произнесох аз и думата прозвуча не по-малко озадачено, отколкото изглеждаше лицето ми.

Тя кимна.

— Той твърди, че си умно момче. Хайде, покажи, че е така. Някой трябва да го направи, за да го измъкне.

— Кога го отведоха?

— Преди един час — тя погледна през рамо към часовника. — Преди един час и пет минути, за да бъде съвсем точна.

— Агентите от ФБР?

Тя поклати глава.

— Един зализан, добре облечен дебелак и двама копои със сурови лица. Отвън чакаха две ченгета с кола.

— Брандън ли беше? Нисък, дебел, с побеляла коса?

— Според описанието сигурно е бил Брандън. Кой е той?

— Капитан от полицията.

Момичето дръпна от цигарата, разгледа си ноктите и се намръщи.

— Не знаех, че капитаните от полицията извършват арести.

— Вършат го, когато наградата е голяма, а славата — гарантирана. Освен това Брандън би искал да изпревари агентите от ФБР.

— Е, той ги изпревари — тя се отдръпна от камината и седна на дивана. — Ник казва, че ще го измъкнеш. Дали ще успееш?

— Не знам. Задължен съм му и съм готов на всичко, стига да може да се направи нещо. Той какво очаква от мен?

— Не ми обясни. Беше малко стреснат. Никога преди не съм виждала Ник стреснат. Изпрати ме при теб, след като откриха пистолета.

Отидох до шкафа, взех бутилка скоч и две чаши и ги сложих на масата. Извадих кана леденостудена вода от хладилника.

— Хайде да започнем отначало. Така ще стане по-бързо. Чисто ли искаш уискито или с вода?

— Може и да си умно момче, но ти липсва въображение. В момента сигурно му вадят душата. Мислиш ли, че бих пила уиски, след като знам какво става с него?

Приготвих си силно питие и седнах.

— Не си сигурна в това, пък и тревогите ти няма да му помогнат.

Тя скочи, направи няколко бързи крачки из стаята и отново се върна на дивана. Тръшна се на него и заудря с юмрук върху дланта си.

— Коя си ти, в крайна сметка?

— Майра Тореска, приятелката на Ник.

— Добре. Хайде сега да огледаме нещата. Опиши ми подробностите, но бързо.

— Пристигнах заедно с тях — започна тя. После продължи, изричайки всичко буквално на един дъх: — Щяхме да ходим с Ник на кино. Той закъсна. Обадох му се по телефона и той ме повика да го изчакам в дома му, докато се преоблече. Отидох там. Качих се в асансьора с тримата. Разбрах, че са ченгета. Слязохме на четвъртия етаж и аз ги пуснах да вървят пред мен. Завиха зад ъгъла. Последвах ги. Спряха пред апартамента на Ник. Двата държаха пистолети в ръка. Наблюдавах ги. Не ме забелязаха. Дебелият почука на вратата. Ник сигурно си помисли, че съм аз. Нахвърлиха се върху него и му сложиха бележниците, преди той да разбере какво става. Започнаха да претърсват жилището. Входната врата беше притворена. Надникнах вътре. Ник стоеше до стената и ги гледаше как разтурват апартамента.

Обърна глава към мен и ми даде знак да изчезвам. Реших, че няма да си ида, за да видя какво ще последва. Намериха пистолета, който беше пъхнат между седалката и облегалката на канапето. Брандън страшно се развълнува. Заяви, че с него е бил застрелян шофьорът на Дедрик. Тогавя Ник се стресна. Двамата сме професионални картоиграчи. Разбираме говора по движението на устните. Много е полезно, когато картите не вървят както трябва. Каза ми да дойда при теб. Когато тръгнах, те все още му крещяха.

— Как е възможно Брандън да знае, че точно с този пистолет е бил убит шофьорът на Дедрик?

Тя поклати глава.

— Нямам представа.

— Какво стана после?

— Изчаках на отсрещната страна на улицата. След около половин час го изведоха. Едва ходеше, а по лицето и по дрехите му имаше кръв — тя стана, за да си изгаси цигарата в пепелника. — Отведоха го с полицейската кола, а аз дойдох тук.

Около секунда седях, вперил поглед в нея.

— Известно ли ти е нещо за похищението?

Кафявите й очи срещнаха моите.

— Само това, което пишеше във вестниците.

— Нищо друго?

— Не.

— А какво ще кажеш за него?

— Не би се занимавал с подобно нещо. Е, може и да хитруваме малко с картите, но не сме стигали по-далеч.

— Някога хващали ли са го?

Очите й станаха студени.

— Няколко пъти.

— Има ли досие в полицията?

— Мисля, че да. Две години лежа в затвора в Сан Франциско. Няма четири месеца, откакто е излязъл на свобода.

— А преди тази присъда?

— Много искаш да знаеш, а?

— Трябва да съм запознат с досието му. Важно е.

— В продължение на осем години е лежал три пъти — първо шест месеца, после една година и накрая две.

— Заради измама с карти?

Тя кимна.

— Удрял ли е някого с торбичката си?

— Никой не се е оплаквал.

— Абсолютно ли си сигурна за отвличането? Не смяташ ли, че може да го е извършил, без да ти каже?

— Не го е направил той! Не е по тази част, не разбираш ли?

Реших да ѝ повярвам.

— Добре. Ще се опитам да уредя нещо.

Пресегнах се да взема телефона и набрах номера. След малко чух вежлив глас:

— Домът на мистър Франкън.

— Вкъщи ли е мистър, Франкън? Обажда се Вик Малой.

— Да, сър. Ще го повикам.

Франкън се забави, преди да отговори:

— Здравей, Вик. Какво те тревожи?

— Преди малко повече от час Брандън и двама детективи са арестували един човек на име Ник Перели в апартамента му на Джеферсън Авеню. Претърсили са жилището и са открили пистолет. Брандън заявил, че с него е бил застрелян шофьорът на Лий Дедрик. Задържали са Перели по обвинение в отвличането на Дедрик. Искам да поемеш защитата му, Джъстин. Няма значение колко ще струва. Бих желал също да отидеш в полицията и да се погрижиш за него. Безобразничат и на това трябва да се сложи край. Ще го направиш ли?

— Той има ли нещо общо с похищението?

— Не знам. Приятелката му, която би следвало да е наясно, твърди, че е чист. Струва ми се, че е бил натопен. Брандън не би могъл да разбере от пръв поглед, че въпросният пистолет е този, който се търси. Или го е носел със себе си и го е подхвърлил, или само предполага.

— Как се осмеляваш да твърдиш подобно нещо? — Франкън беше потресен.

— Само неофициално. Би било страхотна реклама за Брандън, ако можеше да хване престъпниците и да изпревари агентите от ФБР. Нищо не би ме учудило.

— Между другото кой е Перели?

— Мошеник картоиграч с досие в полицията.

— Този факт няма да помогне много. Какъв ти е?

— Преди време ми направи добра услуга. Моля те, Джъстин, заради мен отиди там веднага и ги накарай да спрат да го тормозят.

Настъпи дълга пауза по линията, докато той мислеше. Не исках да го притеснявам. Накрая каза:

— Не съм сигурен, че имам желание да се захвана с тази работа. Навярно Брандън има нещо по-солидно, на което да стъпи, освен пистолета.

— Може би, но не в това е смисълът. Няма да му разрешиш да припише каквото и да било на този човек, само защото има досие, нали?

— Не, разбира се. Добре, Вик. Ще отида да го видя. Но те предупреждавам — ако сметна, че е виновен, ще се оттегля. Около тази работа се вдигна прекалено много шум, за да си позволя да загубя.

— Продължавам да си мисля, че е инсценировка. Все пак го виж. Не се притеснявам много от обвиненията, които могат да отправят към него. Ще ти помогна, Джъстин.

— Добре. Ще се опитам да направя нещо. Хайде да се видим сутринта в кантората ми.

— Ще ти се обадя по-късно тази вечер.

Затворих, преди да му дам възможност да се възпротиви.

Майра ме наблюдаваше с напрегнато изражение.

— Кой беше този?

— Джъстин Франкън, най-умният адвокат криминалист по тихоокеанското крайбрежие. Ако реши, че Перели е натопен, няма да спре да се бори, докато не го освободи.

— Ще отиде ли в полицията?

— Обзалагам се, че ще го направи и ще накара Брандън да престане да безобразничи.

Тя запали нова цигара. Ръцете ѝ видимо трепереха.

— Мисля, че Ник знаеше какво върши, когато ме накара да дойда при теб.

Това би трябвало да ми прозвучи като похвала.

Допих уискито и се изправих.

— Къде мога да те откроя?

— Монте Верде Авеню № 245. Малка зелена барака от лявата страна, ако вървиш нагоре по улицата. Живея сама.

Докато записвах адреса, тя продължи:

— Услугата ще струва пари, нали?

— Казах на Перели, че с удоволствие бих му помогнал по всяко време и то за сметка на заведението. Думите ми все още са в сила.

— Благодаря.

— Няма защо. Задължен съм му, защото ми спести едно намушкване в корема. Виж сега, веднага отивам в полицията. Едва ли ще мога да направя нещо, преди да съм разбрал какви доказателства имат. Нищо чудно и да си поговоря с него, ако имам късмет.

— Искаш да кажеш, че ще ти позволят да си приказваш с Ник?

— Не знам. Лейтенантът от отдел „Убийства“ ми е приятел. Не е изключено да го уреди.

За секунда напрежението изчезна от очите ѝ и червените ѝ устни потрепнаха.

— Поздрави го от мен — промълви тя.

II

Когато стигнах до пресечката на Принсис Стрийт и Сентър Авеню, новината за арестуването на Перели се беше разнесла из града.

Не можех да се приближа до полицейското управление на повече от петстотин ярда. Когато се опитах да завия, едно побесняло ченге със зачервено лице ми даде знак да се върна обратно към Сентър Авеню. Други три ченгета препречваха пътя на останалите коли.

Успях да зърна развълнуваната тълпа, която преливаше от тротоарите на Принсис Стрийт върху платното, и продължих надолу по Оркид Булевард.

Паркирах колата и се върнах пеша.

Пред полицейското управление се беше събрала огромна тълпа, която нарастваше с всяка секунда. Псувните и ударите на подгизналите от пот полицаи не правеха впечатление на никого. Хората бяха дошли да зяпат и нито едно ругаещо ченге не беше в състояние да ги спре.

Част от най-яките момчета на Брандън стояха на входа на сградата с палки в ръце. Знаех, че шансът ми да премина през блокадата не беше по-голям, отколкото на нудист, който се опитва да проникне в Белия дом.

Пробих си път към близката дрогерия. Беше празна, с изключение на един продавач с бяло сако, който стоеше на вратата и наблюдаваше замечтано тълпата.

— Искam само да използвам телефона — заявих аз, докато той с нежелание се отмести и се прибра в магазина.

— Малко вълнение — отбеляза той, облизвайки устните си. — Казват, че Брандън хванал похитителя. Мислите ли, че ще получи двайсет и петте хиляди? Уха! Де да бях аз! Знам как да използвам толкова мангизи.

Изсумтях и се затворих в телефонната кабина. Помолих телефонистката да ме свърже с полицейското управление.

— Не мога — отвърна тя. — Линиите са претоварени.

През последните двайсет минути безуспешно се опитвам да вляза във връзка. Какво става там?

— Целият личен състав стачкува — обясних аз и затворих.

Излязох от кабината и отново попаднах в спокойната и прохладна атмосфера на магазина. Продавачът се беше покачил на една табуретка, за да може да вижда над главите на хората. Тълпата вече се притискаше към прозорците. Изглежда, щеше да ми бъде трудно да се измъкна.

— Пристигнаха агентите на ФБР — каза ми той, поемайки си възбудено въздух. — Бас държа, че не са спрели да плачат. Този Брандън е голям хитрец. Най-добрият капитан от полицията, който сме имали.

— Как да изляза оттук? — попитах нетърпеливо, слее като пробвах да се промуша през стената от гърбове, препречила входа.

— Защо да излизате? Вземете една табуретка. Оттук гледката е най-добра.

— Каква гледка?

Погледна ме намръщено.

— Може би ще го изведат. Или пък жената на Дедрик ще дойде да го види. Всичко е възможно да се случи. Жалко, че приятелката ми я няма. Щеше страшно да ѝ хареса.

— Магазинът има ли заден вход?

— Ей онази врата. Ще излезете на Оркид Булевард.

— Благодаря.

Докато отварях вратата, тълпата се отдръпна назад. Чу се оглушителен трясък на счупено стъкло — един от прозорците не издържа на неравната битка.

Не изчаках да разбере точно какви са щетите. Тръгнах по коридора в задната част на магазина и се озовах на тъмна алея, която в крайна сметка ме изведе на Оркид Булевард.

Мифлин имаше малка къща на Уестуд Авеню. Живееше там с жена си, с двете си деца, с един боксер, с две бели котки и с една червенушка. Освен че се справяше с полицейските се задължения, той беше страшен домошар и се носеха слухове, че се страхува повече от жена си, отколкото от Брандън.

Реших да отида да го чакам пред дома му. На всяка цена трябваше да го видя тази вечер. Ето защо пристигнах там е паркирах пред входа.

Беше десет и двацет. Нямах представа кога му свършва дежурството, но при тази суматоха в полицейското управление най-вероятно щеше да закъснее.

Запалих цигара и се приготвих за дълго чакане. Една от стаите на долния етаж светеше и от време на време на щората на прозореца се показваше сянка на жена. Към единайсет без петнайсет светлината загасна, а после светна в една от стаите на горния етаж. След малко къщата потъна в мрак.

Затворих очи и се опитах да не мисля за Перели. Не исках да си създавам погрешна представа, преди да науча повече факти. Навярно Франкън беше прав, когато каза, че Брандън сигурно разполага и с други доказателства, освен пистолета. Бях готов да се обзаложа, че някой е насочил полицията към него. Някой, който е хвърлил око на наградата от двацет и пет хиляди долара. Тя би изкушила всеки да скалъпи някаква лъжа, стига да може.

По стръмнината бавно се изкачваше кола. След няколко секунди предните фарове ме заслепиха и колата спря.

Подадох си обнадеждено главата през прозореца. Наистина беше Мифлин. Гледаше намръщено през прозореца.

— Махни тази купчина ръждясали ламарини и я потопи в океана — сопна ми се той. — Задръстил си ми пътя.

— Здравей, Тим! — отвърнах аз и слязох от буика.

Той впери поглед в мен.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Отворих вратата на колата му, пъхнах се вътре и седнах до него.

— Почувствах се самотен и реших, че твоята компания ще ме развесели.

— Изчезвай! Стига ми за тази нощ. Лягам да спя.

— Не се прави на интересен, Тим. Защо Брандън арестува Перели?

— Значи си разбрал — изръмжа Мифлин. — Прочети в сутрешните вестници и не ме закачай. Стига ми за тази нощ. Всички са полудели. Приличат на тълпа, която е готова да го линчува.

— Известно ми е. Видях ги. Слушай, Тим, Перели ми е приятел. Той не е отвлякъл Дедрик. Не е по тази част.

Мифлин изпъшка.

— Дай една цигара. Изпуших моите.

Дадох му цигара и му поднесох огънче.

— Мислиш ли, че той е похитителят?

— Не знам. Може би, но по-вероятно не. Ти ли изпрати Франкън?

— Да. Успя ли да влезе?

— Можеш ли да си представиш, че някой ще го спре? Разбира се, че влезе. Мисля, че спаси живота на Перели. Бяха го подпукали здраво.

— Някой натопи ли го?

Мифлин кимна.

— Да. И това ме кара да мисля, че обвинението е скалъпено. Не знам кой беше, но настояваше да говори с Брандън и с никой друг. И двамата си поприказваха. Човекът не пожела да съобщи кой е, което означава, че не се интересува от наградата. Ето кое е съмнителното. Никой човек със здрав разум не би се отказал от толкова голяма сума, освен ако не се страхува да не бъде замесен. Каза на Брандън веднага да отиде в апартамента на Перели, където ще намери въпросния пистолет, пъхнат между седалката и облегалката на канапето, и други доказателства, уличаващи Перели в отвличането на Дедрик. Брандън се опита да разбере кой е, но информаторът се уплаши и затвори. Проследихме разговора и разбрахме, че е проведен от телефонен автомат в Коръл Гейбълс — нищо повече.

— Сигурно е някой, който ненавижда Перели.

— Възможно е или някой от похитителите го е хванало шубето. Нямам представа. Както и да е, самият Брандън го арестува. И знаеш ли какво е открил?

— Пистолета.

— Да. И три плика от непромокаема материя, съдържащи сто хиляди в употребявани двайсетдоларови банкноти, както и въдицата, която вероятно е била използвана, за да се изтеглят парите от покрива на бараката.

Подсвирих тихо.

— Къде ги е намерил?

— Парите са били в куфар в шкафа, пакетите — в дъното на някакво чекмедже, а въдицата — под леглото.

— Сякаш някой нормален човек би държал толкова уличаващи доказателства в апартамента си. Нима не разбира, че са подхвърлени?

— Слушай, Брандън желае агентите от ФБР да изчезнат моментално от града. Перели има досие. За капитана това е добре дошло. Ако денонощно се взира в него, може и да се убеди, че не са подхвърлени.

— Перели има ли алиби за нощта, в която беше извършено похищението?

— Да, пълно с дупки. Казва, че е играл карти с Джо Бетило в една стая в бара на Делмонико. Разговаряхме с Джо. Той твърди, че е бил с Перели до девет и половина. Спомня си часа, защото Перели печелел и изведнъж казал, че има среща. Джо се разсърдил, защото искал да си възвърне част от загубените пари. Перели се кълне, че са играли до десет и половина. А, както ти е известно, отвличането е станало в десет и десет.

— Някой видял ли е Перели да излиза от бара?

Мифлин поклати глава.

— Измъкнал се е през задния вход.

— Да, но във всеки случай никой не би повярвал на доносник като Бетило.

— Брандън ще му повярва. Той вярва на всеки, само и само да изтика агентите от ФБР от града. Парите ме тревожат, Вик. Всичко прилича на инсценировка, освен парите. Сто хиляди долара е огромна сума, за да бъде хвърлена на вятъра, с цел да се натопи някой. Една-две хилядарки биха били достатъчни.

— Тъкмо по тази причина са били подхвърлени. Похитителят разполага с още четиристотин хиляди, които му топят душичката. Оставяйки такава голяма сума в апартамента на Перели, той ще накара хората да си мислят точно това, което си мислиш и ти.

— Постъпката му означава, че е хвърлил пари на вятъра. Не виждам кой би го направил.

— Разсъждаваш така, защото си от нископлатените служители. Много хора в този град не смятат, че да се разделиш със сто хиляди е кой знае каква загуба.

— Съдебните заседатели също са нископлатени служители. Те не биха повярвали на подобна версия.

Изхвърлих угарката през прозореца и свих рамене. Естествено беше прав.

— Как е той, Тим?

— Перели? Не е много зле. Не успяха да го оплетат в мрежата си, макар че се опитаха. Мисля, че щеше да хвърли топа, ако Франкън не беше нахлул най-неочаквано. Онези две отрепки, Макгро и Хартсел, ме вбесиха. За тях няма по-голямо удоволствие от това в лапите им да попадне човек с белезници.

— Да. Веднъж се опитаха да ме пребият. Има ли някакъв шанс да го видя?

— Изключено. Той е личен затворник на Брандън. Дори и агентите от ФБР бая се поозориха. Трябваше да му се озъбят, за да им позволи да го видят.

Запалих още една цигара и му подадох пакета.

— Не смятам, че го е направил, Тим.

— Ти вероятно ще си единственият, който мисли така, преди да застане пред съдебните заседатели. Чакай да видиш сутрешните вестници. Що се отнася до колегите ми, той вече е получил присъдата. Единственият начин да го отървем, е като открием истинския похитител.

— Трябва да направя нещо за него. Какво ще предприеме Брандън?

— Нищо. Според него случаят е приключен. Заловил е Перели и разполага с всичките уличаващи доказателства, които са му необходими. Успехът му е вързан в кърпа.

Отворих вратата и слязох от колата.

— Е, поне имам свобода на действие. Ще започна да разследвам.

— Желая ти успех — отвърна Мифлин. — Работата ще бъде адски забавна. Какво всъщност ще разследваш? Има ли нещо, за което да се хванеш?

— Да, макар и да не е кой знае колко сигурно. Ще потърся Мери Джеръм. Останах с убеждението, че са й известни повече подробности, отколкото предполагаш.

— Може би, макар че се съмнявам. Ако беше замесена в отвличането, не би се върнала на местопроизшествието.

— Не е изключено да е оставила нещо в стаята, което е трябвало да прибере. Не е допускала, че съм там. Дори и да не знае нищо, аз съм длъжен да се убедя.

— Добре. Ако мога с нещо да ти бъда полезен, ще ме уведомиш. Аз самият смятам, че Перели е бил натопен, но го заявявам

неофициално.

— Благодаря ти, Тим. Сигурно ще те потърся. Засега довиждане.

Качих се в буика, магнах му и потеглих към Сентър Авеню. По средата на пътя забелязах една телефонна кабина и свърнах към бордюра. Избрах номера на Джъстин Франкън.

Той вдигна слушалката.

— Как го виждаш, Джъстин?

— Не мисля, че го е направил — рязко заяви Франкън. — Но това не означава, че ще успее да го отърва. Ще се опитам, но ми се струва доста безнадеждно. Планът е добре обмислен. Който е подхвърлил уличаващите предмети, си разбира от работата. Парите са неопровержимо доказателство. Хайде да се видим утре сутринта в кантората ми. Ще го огледаме от всички страни и ще видим какво можем да направим. Да се уговорим за десет часа. Става ли?

— Ще дойда в десет — отвърнах аз.

— Не очаквай кой знае колко много, Вик. Не ми е приятно да изричам тези думи, но за мен той е бита карта.

— Все още не е — отбелязах лаконично и затворих телефона.

III

Джъстин Франкън седеше на стола, краката му висяха върху една от облегалките, палците му бяха пъхнати в ръкавните извивки на жилетката, а от устните му стърчеше изгаснала пура.

Беше дребен, слаб, жилив мъж със стърчащи на всички страни мустаци, с изпъкнали скули, голям гърбав нос и малки, живи, черни очи. Приличаше ми на пор. Човек никога не би си помислил, че е най-добрият адвокат на тихоокеанското крайбрежие, и все пак това беше самата истина — ненадминат в професията си и с повече клиенти милионери от който и да било друг адвокат в страната.

Пола, Кърман и аз седяхме в полукръг пред масивното бюро, Франкън се взираше през прозореца към златистия бряг, разпрострял се дващест етажа под нас, предоставяйки ни съмнителната привилегия да разгледаме профила му. В голямата му, прохладна кантора тегнеше мълчание, докато той премисляше фактите, които му бяхме съобщили.

Най-накрая сви рамене, свали си краката от облегалката на стола и се обърна към нас.

— Нито едно нещо от това, което ми казахте, няма да убеди съдебните заседатели, че Перели не е убил Суки или пък че не е отвялкъл Дедрик — заяви той. — Трябва да ми дадете аргументи, които да ми помогнат да се преборя с тях. Засега не разполагаме с нищо. Има достатъчно доказателства, за да бъде признат Перели за виновен, дори и ако съдебните заседатели са на друго мнение. Длъжни сте да приемете, че е така. Всички са настроени срещу него. Няма да бъде съден безпристрастно. Досието му не е в негова полза. Ако не ми осигурите нещо съществено, с чиято помощ да атакувам областния прокурор, няма да постигна нищо, а само ще дрънкам празни приказки, които няма да го доведат доникъде. Смятат да го обвинят в убийството на Суки, но ако междувременно открият трупа на Дедрик, ще решат, че той е причинил и неговата смърт и ще го изпратят директно в газовата камера. — Впери поглед в изгасналата пура, намръщи се и я хвърли в кошчето за боклук. — А сега да видим с какви доказателства срещу него разполагат. Намерили са пистолета в

апартаментта му. Ако се потрудя, не е изключено да успея да убедя съдебните заседатели, че е бил подхвърлен. Възможно е да се справя и с въдицата. Всеки може да има въдица. Но за парите никой няма да повярва, че са били подхвърлени. Тъкмо този ход показва, че човекът, който го е направил, е изключително хитър. Сто хиляди долара са много пари. Съгласни сте с мен, нали?

Кимнах.

— Добре. Засега единственото нещо, което ни затруднява, са парите. Непромокаемите торбички също може да са били подхвърлени. Но след като съдебните заседатели решат, че подобно тълкуване на наличието на парите в жилището е абсурдно, тогава няма причини и останалите веществени доказателства да не са автентични. А с това делото става непоклатимо за областния прокурор.

— Да, но ние все пак знаем, че парите са били подхвърлени. Не бихме ли могли да убедим съдебните заседатели, че, за да отърве скапаната си кожа, похитителят няма нищо против да се раздели с една пета от плячката си?

Франкън поклати глава.

— Съмнявам се. Рискът би бил прекалено голям. Ако Перели имаше солидно алиби, щяхме да го измъкнем, но той няма. А и върху пистолета има отпечатъци от пръстите му.

— Чух, но това е абсурдно.

Франкън кимна.

— Те са факт. Видях ги с очите си.

— Но Перели не е пипал пистолета.

— Каза, че Брандън му го дал и го попитал дали му е познат. И той го взел в ръце, макар че е било, след като са го намерили.

— Господи! Няма да оставиш Брандън да се изплъзне, нали?

— Твърденията са на Перели и са насочени срещу капитан от полицията. Нима мислиш, че някой ще му повярва? — Последва дълга пауза, а после Франкън продължи: — Виждате как всичко е срещу него. Трябват ми нови, и то съществени факти, с които да се явя в съда, и ако не ги получа, ще зарежа делото. Ето каква е позицията ми. Нужно ми е нещо, с което да се обоснова. От вас зависи дали ще го имам.

— Ще ги изровя, каквото и да ми коства — заявих аз. — Единственият начин да обърнем хода на делото е като започнем от

самото начало и разследваме, докато изскочи нещо. В главата ми се върти мисълта, че не става въпрос за банда от похитители. Може и да съм на погрешен път, но го чувствам интуитивно и с всеки изминал ден подозренията ми нарастват.

— Не схващам за какво става дума — отбеляза Франкън и се намръщи.

— И аз не схващам съвсем — отвърнах и му се ухилих. — Според мен Франклин Маршланд е дяволски щастлив от факта, че Дедрик е в списъка на хората, които се издирват. Решил съм да разбера каква е причината. Има вид на безобидно старче, но от време на време очите му придобиват странно изражение и човек осъзнава, че може да бъде и опасен. Бракосъчетанието е извършено тайно. Защо? Ами ако Маршланд е инициаторът на отвличането? Представете си как се е почувствал, след като е научил, че Сирийна се е омъжила за мошеник, чиято единствена цел е да се добере до парите ѝ. Не е изключено да е ликвидирал Дедрик и да е инсценирал отвличането му. Не съм в състояние да твърдя със сигурност, че е станало така, но просто ми хрумна тази идея. А нищо не ни пречи да допуснем, че Мери Джеръм е свързана по някакъв начин с миналото на Дедрик. Разбираш ли какво имам предвид? Ако става дума за обикновено отвличане и похитителите просто са банда, дошла отнякъде, ние сме загубени. Но ако е семейна история и ако в основата ѝ е Маршланд, тогава имаме шанс да взривим делото.

Франкън изглеждаше заинтригуван.

— Разсъжденията ти не са лишени от смисъл, Вик. Струва си да опиташ.

— Това е единственото нещо, което ми остава. Тръгвам по следите на Мери Джеръм. Първо се е появила в гаража „Акми“ и аз ще започна с него. Ако успея да науча какво е правила през периода от наемането на колата до пристигането ѝ в Оушън Енд, когато беше отвлечен Дедрик, нищо чудно да изскочи нещо полезно. Ще се поровя и в миналото на Суки. Досега никой не се е занимавал с шофьора. А и самият Дедрик. Веднага ще изпратя Джак в Париж, за да събере сведения за него. Възможно е да се окаже, че всички тези ходове са били чиста загуба на време, но нямаме друг шанс. Ще разкопаем огромен терен, в който не е изключено да е заровено нещо ценно. Ако

не копаем, няма да го открием. Но ще бъде жалко, ако там не съществува нищо, което си струва да бъде намерено.

— Струва ми се, че Мери Джеръм е следа, която си заслужава да бъде проучена — заяви Франкън и дръпна гърбавия си нос. — Не виждам смисъл да си хабиш силите за Суки.

— Точно затова ще го направя. Все още никой не се е поинтересувал от него. Той е просто един труп. Няма да оставя нищо на случайността. Не мога да си го позволя.

— Добре, но не отделяй прекалено много време на Суки. Не знаеш дали Перели не е имал врагове, нали? Сигурно някой страшно го е мразел, за да му скалъпи такова обвинение.

— Да, и аз мислих за същото. Сещам се за един човек, който страшно го бива за подобна гадост — отвратителен мръсник на име Джеф Барът. Пуши марихуана и е страхотен мошеник. Живее точно срещу Перели.

Разказах на Франкън, че ми се наложи да посетя Барът и тогава Перели ми спаси живота.

— Тази подробност известна ли е на Брандън? — попита с любопитство Франкън.

— Не, но дори и да знае, едва ли би променил мнението си. Ще се поровя и в живота на Барът. Въдицата е нещо, което трудно може да се скрие. Някой е трябвало да я занесе в апартамента на Перели. Надявам се, че е бил забелязан. — Изправих се на крака. — Е, време е да си вървим. Ще ти се обадя, веднага щом имам нещо за теб.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — заяви Франкън.

В коридора Кърман ми зададе въпроса:

— Правилно ли чух, че ще заминавам за Париж?

— Да. Тръгваш веднага. Пола ще се погрижи за пътуването. Ще разполагаш с достатъчно пари, но не излизай от рамките на приличието. Нямах нищо против да се разходиш до Париж, нали?

Кърман сведе очи и се помъчи да скрие вълнението си.

— Ще го понеса някак си — отвърна той. — В името на общата кауза. Пък и съм чувал, че френските госпожици са доста гостоприемни.

— Естествено, особено ако си прекалено мил с тях — хапливо отсече Пола.

IV

Мисис Марта Бендикс, изпълнителен директор на „Бендикс Дъместик Ейджънси“ и съседка по кантора с мен, беше едра, бесела жена, подстригана късо като мъж, чийто смях трещеше, подобно на пистолет.

Излизаше от кантората си, докато аз излизах от моята, и веднага щом я видях, реших да си поговоря с нея.

— Здравей, Вик! — избумтя тя. — Къде се криеш? Напоследък не те виждам тук.

— Искам да си поговорим, Марта. Можеш ли да ми отделиш малко време?

Погледна си часовника, който беше почти толкова голям, колкото колело на каруца, сметна, че в края на краищата не бърза кой знае колко много, и отвори вратата на кантората си.

— Заповядай! Предполагам, че пак ще се възползваш от осведомеността ми, а? Имам среща, но не е нещо важно.

Преведе ме през външния кабинет, където една бледа блондинка с лице на доволен от живота заек тракаше на пишещата машина. Докато минаваше покрай нея, Марта ѝ се усмихна престорено свенливо.

— Ако се обади мистър Манърс, кажи му, че съм тръгнала към него — поръча ѝ Марта и нахлу в кабинета си в бежово и зелено.

Последвах я и затворих вратата.

— Заклучи — нареди ми Марта, снишавайки глас. Думите ѝ сигурно се чува в другия край на коридора, но тя си въобразяваше, че говори с конспиративен шепот. — Имам бутилка „Ват 69“, която трябва да бъде отворена, но не искам Мери да си помисли, че пия през работно време. — Докато се отпусках в креслото, тя размаха бутилката пред очите ми. — Всъщност не бих искала да си мисли, че изобщо пия.

— Какво те кара да си толкова сигурна, че не знае?

— А ти пък откъде си сигурен, че знае? — попита Марта и се ухили. Хлопна една чаша, висока три инча, върху бюрото пред мен. — Изплакни си хрчката.

— Марта, понякога ми минава през ума, че не си особено цивилизована, що се отнася до приказките ти — отвърнах аз и вдигнах чашата. — Е, наздраве!

— Да ти поникне брада на третата сливица — излая тя и гаврътна питието си. — Не е лошо, а? Да ти сипя ли още?

Поклатих отрицателно глава.

— Е, кажи си болката — подкани ме тя и седна. — Какво искаш да знаеш този път?

— Опитвам се да науча подробности за живота на един филипинец на име Тоа Суки, шофьора на Сирийна Дедрик. Наела го е в Ню Йорк и си мисля дали не е потърсила услугите на кантората ти там.

Марта изглеждаше засегната.

— Приятелю мой, нима никой не те е уведомил, че ние не работим с цветнокожи? Нали не възнамеряваш да си пъхаш носа в това дело?

Обясних й, че вече съм го направил.

— Как мога да се осведомя за този Суки?

Докато умуваше, Марта се почеса по главата с ножа за рязане на хартия.

— Май че съм в състояние да ти помогна — отвърна тя без особено въодушевление. — Сид Силвър е собственик на най-голямата агенция в Ню Йорк, която работи с цветнокожи. С този стар мошеник сме приятели. Ще го питам. Ако циреите му не му създават проблеми, може и да ти достави нужната информация. Нещичко за него?

— Сто долара.

Марта се опули.

— Божичко, за сто долара този човек ще удави майка си в халба бира!

Казах й, че не искам от него да удави майка си в халба бира, а само известно количество поверителни сведения за Суки.

— Смятай го за уредено. След два-три дни ще разполагаш с данните. Става ли?

— Давам сто и петдесет долара, ако ги получа утре сутринта и ако си струва да ги имам.

— Готово — отвърна Марта и стана от стола. — Този субект е гений по доставката на клюки. Това ли е всичко?

— Да. Е, благодаря ти, Марта. Винаги си ми помагала. Не знам какво щях да правя без теб.

Марта се ухили.

— Искам да те попитам нещо, Вик. Кога ще се ожениш за онази тъмноока красавица, която държиш в напрежение в кантората си?

— Ако имаш предвид Пола, няма да се женя за нея. Престани да ми пилиш ушите, винаги когато се видим. Нали ти казах, че тя не е жена, която би създавала семейство.

Марта ме ръгна в ребрата и едва не ми изкълчи гръбнака. После от смеха ѝ стъклата издрънчаха.

— Попитай я и ще видиш, че не си прав. Няма такова животно. Онези, които не са омъжени, никога не са получавали предложение.

V

Паркирах буика в предния двор на кооперацията на Джеферсън Авеню и влязох в тихото фойе.

Някакво момиче, не беше Грейси с дребното, хитро лице, седеше зад бюрото с телефонна слушалка, прикрепена с ремъци към гърдите ѝ, и четеше хумористичната страница на някакъв вестник. От отегченото ѝ изражение стигнах до заключението, че тя не е по-смешна от онази, която четеше Грейси първия път, когато бях тук.

Макси, копоят с бомбето, изскочи иззад колоната си и ме погледна навъсено.

— Здравсти! — извиках аз и му показах зъбите си. — Къде можем да поговорим?

Малките му очи, хлътнали в дебелилото му, покрито с паяжина от капиляри лице, издаваха съмнение и изненада.

— За какво искаш да говорим? — изръмжа той и мустаците му щръкнаха. — Нямам какво да ти кажа. Пък и съм зает.

Това сигурно беше намек за финансовата страна на въпроса и аз извадих портфейла си и му показах една десетдоларова банкнота.

— Хайде да отидем на някое тихо местенце и да си поговорим — настоях аз.

Изследвайки замислено десетдоларовата банкнота, Макси опипа с дебелия си, мръсен пръст кътните си зъби, извади някакво парче и го избърса в дъното на панталона си. После погледна към момичето зад гишето.

— Хей, ако ти потрябвам, ще бъда долу. Не пускай никой да се качва.

Тая не си направи труда да откъсне очи от хумористичната страница, но все пак успя да наклони леко глава, за да му покаже, че го е чула.

Макси затътри крака към асансьора.

Стояхме един срещу друг и си дишахме в лицата, докато асансьорът ни смъкваше към сутерена.

Поведе ме по дълъг, покрит с плочи коридор, осветен с крушки в телени решетки, към малкия кабинет, в който имаше бюро, два стола и снимка с автограф на Джак Демпси, окачена над пълната със сажди камина.

Седна зад бюрото, бутна бомбето назад към темето си и се отпусна, дишайки леко през големия си, дебел нос. Нито за секунда не откъсна очи от десетдоларовата банкнота.

Дадох му я. Беше ми ясно, че няма да се съсредоточи върху нищо друго, докато не я получи. Дебелите, потъмнели от никотина пръсти се заключиха върху нея и я прибраха в един джоб някъде на задника.

— Перели — заявих аз.

Обърса върха на носа си в ръкава на сакото, издиша малко количество изпарения на чесън и бира и въздъхна.

— О, по дяволите! Пак ли той?

— Разбира се. Защо не?

— Всяко ченге в града ми говори за Перели. Не мога да добавя нищо повече от онова, което казах на ченгетата.

— Това не значи нищо за мен, защото не знам какво си им казал. Искаш ли да ми отговориш на няколко въпроса, които, бас държа, полицаите не са ти задали?

— Добре — отвърна той без особен ентузиазъм. — След като ми плащаш за времето, което ще ти отделя, нямам нищо против.

Търкулнах една цигара по бюрото, за да му дам да разбере, че не възнамерявам да претупам работата и че той не би трябвало да добива погрешна представа за цената на времето си, и също запалих.

— Мислиш ли, че Перели е отвлякъл Дедрик?

Малките очи примигнаха. Не очакваше да го попитам подобно нещо.

— Има ли някакво значение какво мисля аз?

— Да, голямо. Виж, хайде да не си губим времето. Ако не искаш да отговаряш на въпросите ми, върни ми мангизите и аз ще намеря някой, който ще го направи.

Гледахме се втренчено през бюрото, докато накрая разбра, че не се шегувам.

— Бира? — попита ме той. — Може би ще ни се отрази добре.

Извади две кутии, отвори капачетата с джобното си ножче и ми подаде едната.

— Щастливи дни!

— Още по-щастливи ноци!

Пихме, въздъгнахме по мъжки и оставихме кутиите на бюрото.

— Не смятам, че го е направил. Не е по тази част.

— Точно това ми обясни и на мен — наведох се напред и започнах да чертая фигури върху бюрото с мокрото дъно на кутията.
— Искате ми се да му помогна, ако мога. Всичко, което ми кажеш, навярно би послужило за разкриването на измамата.

Макси пак се зае с изследването на кътниците си, после се отказа и си пъкна пръста в ухото.

— Не е лош човек. Има широки пръсти. Не ми е създавал никакви главоболия. Има хубава приятелка. Познаваш ли я?

Отговорих му, че я познавам.

Затвори си едното око, после го отвори.

— Най-красивата женска фигура, която съм срещал. Дали е истина?

— Може би. Видя ли го, когато донесе въдицата?

Той поклати глава.

— Не. Знам, че никога не е имал въдица. Попитах момичето, което чисти апартамента му. Не е попадала на подобно нещо.

— Гледала ли е под леглото?

— Нали чисти под него.

— Ченгетата са го намерили снощи там. Вчера дали е чистила под леглото?

Макси кимна.

— По кое време?

— Тя закъсня. Перели излезе към дванайсет и половина. Момичето започна да чисти след един.

— А в колко часа го намериха полицаите?

— В седем и половина.

— Значи някой го е подхвърлил в апартамента между един и половина и седем и половина. Така ли е?

— Ако въобще е бил подхвърлен.

— За това няма да спорим. Между един и половина и седем и половина или Перели, или някой друг е вкарал въдица в сградата. Така ли е?

Не успя да намери грешка в разсъжденията ми.

— Да.

— Има ли други входове, освен главния?

— Само един заден вход през сутерена.

— Може ли някой да влезе през него и да се качи нагоре към апартаментите?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Естествено, че съм сигурен. Сградата е построена така, че човек влиза или през предния вход, или по стълбите през задния. И в двата случая трябва да прекоси фойето и ще бъде забелязан.

— Ти къде беше вчера между един и половина и седем и половина?

— На кино.

— Искаш да кажеш, че те е нямало тук следобед и вечерта?

— Бях на кино.

— Имал си почивен ден?

— Да.

— Кой пазеше във фойето?

— Грейси Леймън. — Макси отпи от бирата си и добави: — Днес тя има почивен ден.

— Полицаяте разпитваха ли я?

— Защо да я разпитват?

— Не искаха ли да разберат нещо за въдицата? Имам предвид как е попаднала в стаята на Перели.

— За какво им е притрябвало да разберат?

И аз отпих от бирата си. Той естествено беше прав. Намерили са въдицата в стаята на Перели и това им е било достатъчно. Не са се интересували как е попаднала там. Тя е била под леглото и за тях единствено този факт е бил от значение.

— Тогавя тя може би е видяла някой да внася въдицата?

— Ако е била внесена, го е видяла.

— Дали пък не е отишла да си измие ръцете или нещо подобно?

Макси поклати глава.

— Нито за секунда фойето не се оставя без наблюдение — основно правило в кооперацията. Зад централата има тоалетна. Преди да влезе в нея, тя включва звънциите, поставени под изтривалката на предния и задния вход. Всеки, който влиза, стъпва върху тях, и те

започват да звънят. Много е просто. Преди време тук непрекъснато ставаха кражби. Сега от нас се иска голяма предпазливост. Ако някой е вкарал въдица, тя със сигурност го е видяла.

— Току-що доказахме, че Перели или някой друг я е донесъл и тя го е видяла.

— Точно така.

Пресуших кутията с бира и запалих нова цигара. Бях леко развълнуван.

— Ще пиеш ли още една? — попита ме Макси.

Кимнах и той извади две кутии.

— Мисля, че трябва да си поприказвам с Грейси — подметнах аз, докато Макси отваряше бирите. — Може да се окаже главният ми свидетел.

— Ще бъде на работа утре. Внимавай, нищо чудно да ти излезе скъпичко.

— Къде живее тя?

Помисли малко и поклати глава.

— Нямам право да ти дам адреса ѝ. Забранено е.

Държах кутията с бира и се взирах в снимката на Джак Демпси.

— Обзалагам се, че Джеф Барът е донесъл тази въдица.

Макси пиеше и бирата му преседна. Наложих се да стана и да го потупам по гърба, за да не се задави. Ударих го малко по-силно, отколкото беше необходимо. Помислих си, че може би ще си оправдая разходите.

— Барът? — изхриптя той, веднага щом беше в състояние да говори. — Какви ги разправяш?

— Барът ненавижда Перели. Човекът, който е подхвърлил въдицата, ненавижда Перели. Барът е първокласен мошеник. Няма да те карам да го твърдиш в съда, но не пречи да го кажеш тук.

Вникна в смисъла на думите ми и кимна.

— Не е изключено.

Пийна още малко бира.

— Не си губи времето с Грейси, ако целта ти е да я накараш да издаде Барът — заяви той, снишавайки глас. — Тя изключително много държи на него.

Навярно в следващия момент щях да се убедя, че не съм си хвърлил парите напразно.

— От какъв зор? — попитах аз. — Защо Барът ще се занимава с подобно момиче?

— Собственикът на сградата се опитва да запази доброто й име. Не ме питай защо. Голям чешит е. Според инструкцията всички посетители би трябвало да напуснат кооперацията преди един часа, в противен случай сме длъжни да му съобщаваме имената им. Грейси е нощна смяна през седмица. Гостенките на Барът не си тръгват преди един часа и тя не съобщава имената им.

— И какво прави той? Бута й по пет долара на седмица? И аз ще си платя за информацията.

Макси довърши бирата, изтърси пепелта от панталона си и се изправи.

— Е, аз май трябва да се връщам на работа.

— Седни. Това, което ми каза, не струва десет долара.

— Според моята тарифа — струва. Снеси още десет и ще чуеш нещо, което ще те накара да паднеш от стола.

— Пет.

— Десет.

— Седем и половина.

Приключихме пазарлъка, като се разбрахме за осем.

Дадох му парите и той отново седна.

— Виждаш ли, тя пуши марихуана. Барът я снабдява. Нямаш никакъв шанс.

Премислих и реших, че вероятно наистина нямам, но нищо не пречеше да опитам.

— Дай ми адреса й.

Допълнителното възнаграждение го убеди да направи изключение от правилото.

— Фелман Стрийт №274 — една от онези кооперации, в които се наемат мебелирани стаи.

Станах.

— Бъди гроб, Макси. Ако някой пита за мен, не си ме виждал.

Макси изръмжа, удари се по гърдите и ме изгледа сърдито.

— Не се притеснявай. Трудно се сприятелявам с хората.

Оставих го да седи, дишайки леко, вперил невиждащ поглед в празните кутии от бира.

VI

Входът на Фелман Стрийт №274 беше притиснат между магазин за цигари и третокласно кафе. На вратата имаше мръсна месингова табела, която гласеше: „Стаи за служителки. Не се предлагат никакви услуги. Не се допускат животни. Посещението на мъже не е желателно.“ Над табелата беше пъхнато картонче със следи от пръсти, върху което пишеше: „Няма свободни стаи“.

На тротоара пред кафето имаше четири маси. Над тях властваше възрастен келнер, чието продълговато, слабо лице изглеждаше безкрайно тъжно, а на силното слънце фракът му зеленееше от дългата употреба. Наблюдаваше ме, докато паркирах буика пред входа на кооперацията, и с надежда почука по една от масите с мръсни покривки, но с жеста си не ме спечели като клиент.

Изкачих трите стъпала до остъклената врата на №274, бутнах я и влязох в мрачно, смърдящо фоайе, безмълвно и занемарено. Върху стената вляво бяха наредени пощенските кутии. Приближих се и изчетох имената, оградени от мръсни месингови рамки, закачени над кутиите. Имаше учудващо много жени с името Ив, Лулу, Дон и Бел над четирийсетината пощенски кутии и аз се чудех дали табелата на вратата казваше истината. Над четвъртата кутия отдясно наляво пишеше: Мис Грейс Леймън. Стая №23. Етаж 2.

Пред мен се издигаше стълбище, постлано с рогозки от кокосови влакна. С леко пуфтене изкачих трийсет стъпала, преди да стигна до първата площадка. От нея тръгваше дълъг, потънал в тих сумрак коридор с множество врати от двете страни, пред който имаше бутилки с мляко и вестници. Тъй като беше дванайсет и десет, според мен служителките не изпълняваха задълженията си, ако въобще работеха, което според веществените доказателства беше малко вероятно.

Докато се изкачвах към втората площадка, на нея се появи мъж със слабо, сурово лице. Беше облечен в бежов костюм от каша и носеше бяла филцова шапка и тъмни очила. Видя ме, трепна нервно, поколеба се дали да не се върне обратно и продължи да слиза, придавайки си равнодушен вид.

Когато се размина с мен, почеса брадясалото си лице с нокътя на палеца си. Останах с чувството, че очите зад стъклата гледаха притеснено.

— Не се допускат животни. Посещението на мъже не е желателно — тихо казах аз, докато той пресичаше площадката на долния етаж.

Хвърли бърз поглед през рамо, спря и попита враждебно: — Нима?

Поклатих глава.

— Ако сте чули нещо, сигурно е било гласът на собствената ви съвест.

Продължих нагоре по стълбите, а той се завъртя на петите си. Гледаше ме втренчено, докато изчезнах от погледа му. Вторият етаж беше копие на първия, без да се изключват бутилките с мляко и вестниците. Тръгнах по коридора с тихи крачки, изучавайки номерата на вратите. Стая №23 беше по средата от дясната страна. Спрях пред нея, чудейки се какво да кажа на момичето. Ако това, което Макси ми наговори, беше истина, а вероятно беше така, момичето можеше да спаси Перели, стига да имаше желание. Зависеше от мен дали щях да успея да я убедя да жертва Барът.

Повдигнах ръка, за да почукам на вратата, но чух тихо покашляне зад гърба си. Погледнах крадешком назад. В атмосферата на сградата имаше нещо, което би накарало дори и един архиепископ да се почувства неловко.

Зад мен се беше отворила врата. Висока червенокоса жена, облежната на рамката, ме наблюдаваше замечтано с предразполагаща и многообещаваща усмивка. Носеше зелен копринен халат, под който се очертаваше красиво заоблено бедро. Беше без чорапи, с меки платнени пантофи. Опипа златисточервеникавата си коса с фини пръсти, които никога не се бяха докосвали до работа, а русите ѝ вежди се повдигнаха, давайки ми знак, който говореше достатъчно красноречиво.

— Здравсти, господинчо! — каза тя. — Търсиш ли някого?

— Аха. И я открих. Не искам да ти преча да закусиш.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Не си губи времето с нея. Дори още не е станала, а аз съм на крака и предпазителят е вдигнат. Готова съм да стрелям.

Свалих шапка и ѝ се поклоних учтиво.

— Мадам, нищо не би ме зарадвало повече от натискането на спусъка, но имам неотложен ангажимент. Може би някой друг път? Нека бъда обект на мечтите ти, защото съм сигурен, че ти ще изпълваш моите. Понеси разочарованието, както смятам да направя аз, и не забравяй, че и утре е ден. Можем да се позабавляваме, макар и с известно закъснение.

Усмивката изчезна и зелените очи станаха студени.

— По дяволите, още един луд! — извика тя с отвращение и хлопна вратата под носа ми.

Отдъхнах си, почуках на вратата на Грейси и зачаках. След половин минута отново почуках, този път по-силно. Не последва отговор. Никой не отвори.

Погледнах надясно, а после наляво, хванах дръжката и леко я завъртях. Вратата се отдръпна от мен, сякаш сама се отвори.

Попаднах в стая, което беше достатъчна, за да събере легло, два фотьойла, гардероб и тоалетна масичка с въртящо се огледало. Нямаше никой. Леглото не беше оправено и се виждаше, че чаршафите не са сменявани навярно от шест месеца. Бяха посивели, смачкани и отблъскващи по начин, по който само мръсните чаршафи могат да бъдат. Огледалото беше покрито със слой от прах, а по килима имаше пепел от цигари. От мястото, където бях застанал, се виждаше мъх под леглото. Не беше чиста стая, а стая, която ме накара да настръхна, когато я огледах.

До леглото имаше друга врата, която вероятно водеше към банята. Втренчих се в нея, чудейки се какво ли има там, и почуках силно на отворената врата на спалнята, за да видя дали ще последва нещо. Не се случи нищо, затова влязох и затворих вратата. Мислех си, че червенокосата жена може да прояви любопитство. На един от фотьойлите бяха натрупани дрехи — рокля, чорапи, посивял розов колан с жартиери и още по-посивял розов сутиен.

В стаята ясно се долавяше миризма на марихуана. Не прясна, а от много месеци. Беше се просмукала в стените, завесите и леглото и надвиснала над стаята, навявайки спомени за извършени грехове.

Придвижих се тихо покрай леглото до затворената врата, почуках рязко и се заслушах. Не чух нищо. Никой не отговори и изведнъж осъзнах, че изпод шапката по лицето ми се стичаше пот.

Завъртях дръжката и бутнах вратата. Тя се отвори трудно и бавно. Нещо се удари в нея и накара сърцето ми да подскочи като жаба върху нагорещена печка. Надзърнах в празната баня, видях мръсната розова вана, разхвърляните хавлиени кърпи, гъбата, сапуна и наполовина изстисканата туба с паста за зъби.

Знаех, че момичето е зад вратата. Трябваше да бъде там.

Влязох в банята, а по гърба ми пролазиха тръпки. Тя наистина беше там — висеше на една кука на вратата, облечена в синя смачкана нощница със свити колене и с обърната на една страна глава, а коланът на халата ѝ, завързан точно под дясното ухо, се беше врязал в плътта на шията.

Докоснах ръката ѝ.

Беше студена, твърда и безжизнена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I

Огледах коридора. Не се виждаше никой. От едва доловимия шум разбрах, че за някои от обитателите зад множеството врати денят беше започнал, дори и само с търкаляне в леглото.

Излязох от стая №23 и затворих вратата. Свалих си шапката и си избърсах лицето с носната кърпа. Запалих цигара и поех дълбоко дима. Помогна ми малко, но не чак толкова. Имах нужда от голяма доза чисто уиски, което да гаврътна набързо.

Пресякох коридора и заставах пред вратата на червенокосата. От ляво имаше картонче, на което пишеше: Мис Джой Дредън. Всеки работен ден след пет часа.

Почуках с нокти на вратата, вдигайки не повече шум, отколкото би вдигнала мишка, която гризе дървена ламперия, но беше достатъчно силно.

Вратата се отвори около осем инча и мис Дредън надникна през процепа. Изглежда, беше загубила простодушието си, доверчиво и гостоприемно изражение.

— Е?

Големите ѝ зелени очи ме гледаха подозрително и предпазливо.

Реших да не губя време и да ѝ говоря с език, който би разбрала и оценила.

— Искам да получа малко информация срещу заплащане — заявих аз и ѝ подадох визитната си картичка. — Тарифата ми е двайсет долара за десет минути — чиста пара и гарантирана дискретност.

Прочете картичката ми с напрегнатото изражение на човек, който не чете много и се затруднява с дългите думи. Правеше видими усилия да не движи устните си, докато разгадаваше буквите. После откряхна малко по-широко вратата и ми върна картичката.

— Да видя първо парите.

Проста, пряма душа, помислих си аз, която преминава директно на интересуващата я тема, без да задава излишни въпроси.

Извадих портфейла си и ѝ показах две съвсем нови десетдоларови банкноти. Не ѝ ги дадох. Само ѝ ги показах. Тя ги

изглежда така, както малко дете би изгледало чувала на Дядо Коледа, и отвори вратата.

— Влез. Не ме интересува кой си, но от тези мангизи наистина ме засърбяха ръцете. Сигурен ли си, че искаш информация, а не нещо друго?

Минах покрай нея и влязох в стаята, която беше малко по-голяма от отсрещната и доста по-приятна и уютна. Имаше легло, канапе, два фотьойла, няколко скъпи китайски килима върху сивата подова настилка и саксии с червени и жълти бегонии върху масата в нишата до прозореца.

Сложих шапката си на стола и казах, че съм сигурен относно желанията си. Протегна бялата си ръка с тъмночервени лакирани нокти.

— Хайде да се разберем за десет. Не че не ти вярвам, но това е добър принцип. Ще пийнеш ли нещо или да ти направя кафе?

Дадох ѝ едната от десетдоларовите банкноти, мислейки си, че делото ми струваше скъпо. От сутринта непрекъснато раздавах пари.

Сгъна банкнотата и я скри в сутиена си, докато ѝ отговарях, че един скок е съвсем подходящ в случая.

Не ѝ се свидеше. Връчи ми бутилка и чаша и ми каза да се обслужа сам.

— Само за секунда да си взема кафето.

Когато се върна, вече бях с две питиета пред нея. Сложи подноса на масата и се отпусна на канапето, показвайки чифт дълги стройни крака, които биха ме накарали да се разколебая, ако главата ми вече не беше пълна с мисли от съвсем друг характер. Проследявайки изучаващия ми поглед, тя метна края на пенъора на мястото му и вдигна вежди.

— Детектив ли си?

— Нещо такова. Не съвсем, но би могло да се каже и така.

— Знаех си аз. Още щом те видях, разбрах, че не си обикновен сваляч. Имаш хубави очи. Сигурен ли си, че не искаш да се позабавляваш малко?

Поведох любезен разговор, но тя ме прекъсна, махайки с ръка, и приятелски ми се ухили до уши.

— Зарежи ги тия приказки, миличък. Само се помайтапих. Не ми се случва често да ме посещават красиви мъже, които да не започват да

ме събличат, веднага щом вратата се затвори. Това е нещо ново и ми харесва. Какво искаш да разбереш?

Сипах си още едно питие.

— Обектът на разследването е Грейси Леймън. Познаваш ли я?

Лицето на мис Дредън стана сериозно.

— По дяволите! Нима пилееш пари, за да научиш подробности за нея?!

Уискито ме беше ободрило. Всъщност беше толкова силно, че почти се бях съвзел.

— Един мой клиент си има неприятности с полицията. Грейси би могла да ми помогне да го измъкна. Тази е единствената причина за интереса ми към нея.

— Тогава питай Грейси. Защо дойде при мен?

— Съмнявам се, че ще ми свърши работа. Мъртва е.

Тя подскочи и разля кафето върху голото си коляно. Изпсува тихо, остави чашата и се избърса с носната си кърпичка.

— Как можеш да говориш такива неща? — Тъй като не казах нищо, а само я погледнах, тя продължи: — Сериозно ли твърдиш, че е мъртва?

— Наистина е мъртва. Току-що бях в стаята ѝ. Виси от вътрешната страна на вратата на банята.

Жената потрепери леко, направи гримаса, после отново потрепери и посегна към бутилката.

— Смятах я за една малка глупачка, но не предполагах, че е чак толкова захлупена. Проблемът при нея беше, че не можеше да се откаже от марихуаната.

— Помислих си го. Миризмата се усеща в стаята.

Извадих табакерата си и ѝ предложих.

Взе си една цигара и двамата запалихме. После Джой си сипа уиски в кафето и го изпи.

— Ужасно се изплаших — призна тя. — Противно ми е да слушам за подобни неща.

— Видя ли я снощи?

— Да, непрекъснато се засичаме с нея.

— Кога?

— Отивах да вечерям, а тя се прибираше. По-късно се срещнахме отново на стълбите. Сигурно е излизала, докато съм се

хранила навън. Качихме се заедно.

— По кое време беше?

Мис Дредън не особено успешно потисна прозявката си.

— Беше късно. Към три и половина, мисля. Не обърнах внимание, но беше доста късно.

— Сама ли беше?

Тя поклати глава.

— О, не. Както обикновено — с мъж. Чудя се какво намират у тази мръсна, малка... — тя не довърши изречението и се намръщи. — Е, не би трябвало да говоря така за нея, след като вече е мъртва.

— Как изглеждаше мъжът?

— Прекалено изискан за нея. От онзи тип мъже, по които страшно си падам. Приличаше на Кларк Гейбъл. Не по външния си вид, а по маниерите.

— Как беше облечен?

— С елегантен бежов костюм от каша, бяла филцова шапка и рисувана на ръка вратовръзка. Носеше тъмни очила със стъкла като понички. Според мен си ги беше сложил, за да не го разпознае някой от приятелите му, ако случайно го види с нея. Обичайните номера, които мъжете използват.

Вече седях на ръба на стола, правейки адски усилия да запазя самообладание.

— И беше с тънки черни мустаци и сурово лице?

— Точно така. Познаваш ли го?

— Срецнах го да слиза по стълбите тази сутрин.

— Тази сутрин? — очите ѝ се ококориха учудено. — Но след като е мъртва...

— Да. Умряла е доста отдавна. По моите предположения, преди около осем часа.

— Искаш да кажеш, че е влязла в банята и се е обесила, докато той е седял в стаята?

— Видях го на стълбите преди двайсетина минути. Смъртта е настъпила преди осем часа, да речем около четири часа сутринта. Очевидно е умряла, докато той е бил в стаята ѝ, или е излязъл преди четири, а по-късно се е върнал по някаква причина.

Тя се облегна на възглавниците на канапето и започна да си вее с ръка.

— Може и така да е било, нали? Гледай ти! Почти се бях впрегнала.

Спомних си слабото брадясало лице на мъжа. Ако си беше тръгнал снощи, защо не се беше обръснал сутринта, преди да излезе? Може и да съществуваше някакво обяснение, но докато не го научех, бях склонен да си мисля, че е прекарал нощта в стаята на Грейси.

Фактът беше твърде важен, за да го оставя да ми се изплъзне. Трябваше да се убедя със сигурност.

Изправих се.

— Ето другите десет долара, които ти дължа. Благодаря ти за съдействието. Вземи парите и стой настрана. Нека някой друг да я намери.

— Ох! Няма да мога да мигна, като знам, че тя е там.

— Ако някакво яко ченге те заведе в управлението и започне да те обработва, съвсем няма да можеш да мигнеш. Стой настрана.

— Няма ли да се обадиш в полицията?

Поклатих глава.

— Не възнамерявам да си губя времето с някакво самоубийство. Ще се изненадаш, когато установиш колко бързо ще открият отсъствието ѝ. Винаги става така. — Извадих портфейла си и ѝ подадох банкнотата. — Ако те питат нещо, не споменавай за мен. Кажи им за мъжа с бежовия костюм, но само ако се поинтересуват.

Взе десетте долара и ги прибра в сутиена си.

— Ще си мълча за теб.

Оставих я да седи на канапето, хапейки намръщено долната си устна. Изглеждаше много по-нещастна и по-притеснена, отколкото в началото, когато я видях за първи път.

Излязох в коридора и се огледах. Със задоволство установих, че никой не ме наблюдава, и влязох в стая № 23. Затворих вратата и започнах бързо и системно да претърсвам стаята.

Исках да открия доказателство, което да ми ме убеди, че слабият мъж е прекарал нощта тук. Не знаех какво точно търся. Но все едно продължавах да ровя.

Най-напред разгледах леглото и открих няколко черни косъма на възглавницата. Грейси беше руса. Дори и да е лежал на възглавницата, това не означаваше, че е останал през цялата нощ. Но можеше да се приеме, че е било точно така.

Чак когато бях прегледал всеки инч от апартамента и се канех да се откажа, намерих доказателството, което ми беше нужно. В малката кухня имаше два шкафа. В единия стояха чашите и чиниите за кафе и плитките чинии за хранене, а в другия — кани, дълбоки чинии и най-различни съдове и прибори за готвене. При каните имаше чаша и чиния за кафе. Те не би трябвало да бъдат в този шкаф. Тогава ми хрумна идея. Насочих вниманието си към кофата за боклук. Най-отгоре върху отпадъците имаше малка купчинка утайка от кафе, която още беше топла. Нямахме никакво съмнение — бяха изсипани от кафеарката по някое време тази сутрин.

Тази сутрин Грейси със сигурност не си беше варила кафе. Ако мъжът се беше върнал заради нещо, което може би е забравил, едва ли би си правил кафе. Никой не би бил в състояние да ме убеди в обратното. Но ако е спал тук, нищо чудно да е решил да пие кафе, преди да си тръгне. Проявил е страхотно хладнокръвие, след като определено е знаел, че Грейси виси мъртва в банята. Помислих си, че фактът му е бил известен, преди да си легне, което беше още по-хладнокръвна постъпка от негова страна.

После всичко ми стана ясно — проблесна в съзнанието ми като неонова светлина върху тъмно небе. Грейси не се беше самоубила. Бяха я убили.

II

В по-тъмната част на фоайето имаше телефонен автомат. Отворих вратата и влязох в кабината. Миришеше така, сякаш известно време в нея бяха отглеждали коза, при това не особено чиста.

Задържайки дъх, сложих носната си кърпа върху старата слушалка и избрах номера.

След малко някакъв глас изблея:

— Полицейско управление. На телефона е сержант Харкър.

— Свържете ме с лейтенант Мифлин — казах аз, отдалечавайки слушалката от устните си. Сигурно съм прозвучал като духа на бащата на Хамлет.

— Кой се обажда?

— Хари Труман. Побързайте. Може и да не сте се сетили, но за мен времето е пари.

— Един момент — отвърна сержантът. Чух го, че извика: „Тук ли е лейтенант Мифлин? Търси го някакъв човек. Името му е Хари Труман. Звучи познато, нали? Срещал съм го някъде.“

Някой нарече лейтенанта с крайно неприлична дума.

После в ухото ми долетя познат глас:

— На телефона е лейтенант Мифлин — каза той строго. — Кой се обажда?

— Искам да ви съобщя за едно обесено момиче. Стая №23, етаж 2, Фелман Стрийт №274. Ако отидете там веднага, ще откриете улика в кофата за боклук. Не бъдете прекалено сигурен, че е самоубийство, и си направете труда да проверите самоличността на момичето. Заслужава си.

— Кой сте вие? — попита Мифлин.

Чуваше се скърцането на писалката му, докато записваше адреса.

— Нямам представа — отвърнах аз и затворих.

Прибрах носната кърпа в джоба си и с бързи, тихи стъпки се отправих към входа. Разполагах с не повече от три минути, за да изчезна. Полицаяте в града може и да не бяха особено интелигентни, но при спешни случаи действаха бързо.

Докато затръшвах вратата на буика, едно момче с оръфано яке и мръсен панталон от каша скочи върху стъпалото. Пъхна си кирливото лице през отворения прозорец.

— Ей, мистър, трябва веднага да отидете на Коръл Роу № 2. Много е важно.

Запалих мотора, поглеждайки в огледалото. Очаквах след мен да избръмчи полицейска кола.

— Някакъв човек ми даде един долар, за да ви предам. Каза, че е спешно. Щели сте да разберете за какво става дума.

Слезе от стъпалото и хукна надолу по улицата. Нямах време да го гоня. Исках, но необходимостта да се махна от мястото ме накара да се откажа. Вече чувах в далечината звука на полицейската сирена. Полетях към Бийч Роуд.

Никога не бях чувал за Коръл Роу, но сигурно беше някъде в Коръл Гейбълс. Отправих се в тази посока, защото ми беше любопитно. В момента си мислех какво ли не. Чудех се дали старият келнер ме е запомнил и дали е забелязал номера на колата ми. Най-много се притеснявах да не ме задържи Мифлин. Той щеше да се справи с убийството на Грейси и без моята помощ. Имах други поналежащи задачи. Ако решеше да води разпит и стигнеше до келнера, навярно щеше да получи описанието ми. Естествено нямаше да му стане приятно, че не съм го дочакал. В края на Бийч Роуд завих наляво към крайбрежието и паркирах на свободното пространство, заобиколено от макари с въжета и варели от нефт.

Коръл Гейбълс не е място, където човек може да се разхожда без ескорт или пистолет. Дори и ченгетата обикалят по двойки и почти всеки месец намират на някоя уличка човек със забит нож в гърба.

Когато слязох от буика и огледах дългото пристанище, наблъскано с малки кораби и риболовни траулери, разбрах, че в мен се взираат мъже, които лениво се влачеха на групи под лъчите на слънцето, изключително колоритни в изпоцапаните си дочени панталони и разноцветни ватирани фланели. Претегляха ме с тъмните си, шарещи очи.

Избрах си един, който беше сам и безцелно дялкаше лодка от парче дърво.

— Ще ми кажеш ли къде е Коръл Роу?

Изгледа ме от горе до долу, извърна се, за да се изплюе в мазната вода на пристанището, и посочи с палец през рамо в посока към кафенетата, павилионите за риба и другите заведения, които бяха обърнати към брега.

— Зад бара на Йейт — каза сопнато той.

Барът на Йейт е двуетажна дървена сграда, където, стига да не ти пука с кого ще ядеш, можеш да получиш хубава супа от миди и десетгодишна бира, от която ще ти се завърти главата, ако не внимаваш. Бил съм там два-три пъти с Кърман. Заведението е от ония, в които е възможно да се случи и наистина се случва всичко.

— Благодаря — отвърнах аз и пресякох широкия път към бара.

Отстрани на дървената сграда имаше малка уличка. Високо на стената висеше табела, на която пишеше: Към Коръл Роу.

Спрях, за да запаля цигара, и огледах уличката с известна предпазливост и без никакво въодушевление. Високите стени скриваха слънцето. Краят на уличката тъмнееше, смърдеше и беше подозрително тих.

Пъхнах ръка под сакото си, за да се убедя, че ще успея да извадя бързо пистолета, ако се наложи, и продължих спокойно натам.

Когато уличката свърши, под прав ъгъл от нея започваше Коръл Роу. Неприветлив, мрачен двор, ограден от трите страни от изоставени сгради, които в миналото са служили за пристанищни складове. Сега не изглеждаха нищо повече от пълни с плъхове съборетини.

Високо над главата ми върху синьото небе се виждаха очертаванията на стръмните черни покриви на сградите.

Стоях в началото на уличката, гледах сградите и се чудех дали няма да попадна в клопка.

Отсреща проядена от червеи врата висеше на една панта. В центъра беше закована месингова табелка с цифрата 2.

Ето го: Коръл Роу №2. Сега зависеше само от мен дали да вляза или не. Докато оглеждах мястото, дръпнах силно от цигарата. Вътре навярно беше тъмно като в гроб, а аз нямах фенерче. Дъските сигурно бяха изгнили и щеше да бъде невъзможно да се движа безшумно. Въпреки всичко реших да продължа и да видя какво ще стане.

Хвърлих цигарата, пресякох двора и стигнах до висящата врата. Не се чувствах по-спокойно от кокошка, преследвана от автомобил. Сърцето ми блъскаше в ребрата, но не се отказах, тъй като обичам да

се подлагам на изпитания, и смятам, че от време на време е полезно за духа да бъде укрепван с подобни действия.

Дебнешком се изкачих по каменните стъпала и надникнах в дългия тъмен коридор.

Пред мен се изпречи стълбище. Някои от стъпалата му бяха продънени, сякаш нечий стъпки се бяха оказали прекалено тежки за проядените от червеи дъски. Нямаше перила и изкачването изглеждаше чисто самоубийство. Реших да не се занимавам с него, а да разуча коридора.

Подът скърцаше и стенеше под краката ми, докато се придвижвах бавно и предпазливо в миришещия на застояло мрак. Пред себе си изведнъж чух шум от тичащи плъхове. Звукът ме накара да застина и косата на тила ми се изправи. За всеки случай, а и навярно за да събера кураж, извадих пистолета.

В края на коридора имаше отворена врата. Спрях, преди да надзърна в помещението. Освен тъмнина, не се виждаше нищо друго. Не бързах да вляза и след няколко секунди забелязах, че през цепнатините на дъсчените стени се процеждаше слаба светлина, но все още вътре беше прекалено тъмно. Изключително внимателно направих няколко крачки напред и спрях, след като бях минал през входа. Нямаше смисъл да продължавам, нито пък да оставам повече тук. Ако някой се криеше, не можех да го видя, а се съмнявах, че и той щеше да ме забележи, но по отношение на последното грешах.

Изведнъж до мен изскърца дъска. Изсвистяването на спускащата се палка разсече въздуха. Хвърлих се напред и встрани.

Нещо много тежко ме удари по рамото и от болката изпуснах пистолета. Ударът беше насочен към главата ми и щеше да ме приспи за дълго, ако не бях отскочил.

Паднах на ръце и колене. Краката на човека се докоснаха леко до мен, пръстите му заопипваха ръцете ми, стигнаха до лицето ми и ме уловиха за гърлото — дълги, силни пръсти, влажни и студени.

Притиснах брада към гърдите си, за да не може да ме стисне, изправих се и на свой ред се опитах да го хвана. Ръцете ми докоснаха сакото му и стигнаха до здравия му бицепс. Това ме ориентира къде е лицето му. Забих му къс, силен удар, който сякаш попадна някъде около ухото му.

Последва стон и тежест, която би могла да бъде около двеста фунта, се стовари върху мен и ме сплеска на пода. Пръстите се забиха във врата ми, а до лицето ми стигна топъл, учестен дъх.

Но този път той нямаше насреща си момиче. Вероятно не е имал затруднения с Грейси, но аз със сигурност щях да му ги създам.

Сграбчих палците му и ги огънах назад. Дъхът му спря и той изстена от болка. Изскубна пръстите си, защото му дадох възможност, и докато се изправяше, замахнах силно и го халосах по бузата. Отскочи с мъчителен вик.

Почти се бях изправил, а пръстите на ръцете ми докосваха пода, когато той отново връхлетя върху мен. В тъмнината едва забелязах очертанията на фигурата му, докато се приближаваше, и скочих към него. Сблъскахме се като връхлитащи един върху друг бикове. Олюля се назад и аз го уцелих в корема. Ударът не беше достатъчно силен, за да го събори, но въздухът му излезе, изсвистявайки като спукана гума.

В съзнанието ми изплува сгърчената фигура с мръсната синя нощница, която висеше от вътрешната страна на вратата на банята, и това ме вбеси. Продължавах да напредвам и му нанасях удари отляво и отдясно, като невиняги улучвах, но полагах особено старание да бъдат болезнени, ако го уцелех. Получих един по брадата, който отметна главата ми назад, но не беше достатъчно силен, за да ме накара да спра.

Задъхваше се и бързо отстъпваше назад. Отказах се да замахвам, защото го загубих от погледа си. Само чувах тежкото му дишане и си мислех, че е някъде точно пред мен. За миг стояхме в тъмнината и се опитвахме да се видим, ослушвахме се и дебнехме дали някой от двамата изведнъж няма да предприеме нещо.

Стори ми се, че забелязах сянката му в мрака на около ярд вляво от мен, но не бях сигурен. Тропнах с крак и сянката отскочи като подплашена котка. Преди да успее да стъпи здраво на краката си, аз се хвърлих към него и уцелих с юмрук врата му. Ударът прозвуча като сатър, разсичащ голямо парче говеждо месо.

Той изхриптя, падна по гръб, изправи се с пълзене и отново отстъпи назад. Вече проявяваше нетърпение да прекрати срещата и да се прибере вкъщи. Втурнах се напред, за да го довърша, но стъпих на прогнила дъска, която поддаде под тежестта ми, и аз се строполих, оставайки без въздух.

В този миг бях в ръцете му, но той не прояви интерес. Мислеше си само как да се прибере вкъщи.

Хукна към вратата.

Опитах се да се изправя, но кракът ми беше заклещен здраво в прогнилата дъска. Забелязах висока фигура с широки рамене, очертана в рамката на вратата, водеща към мрачния коридор. После тя изчезна.

Когато се изправих на крака, вече нямаше смисъл да го гоня. След подобен старт беше изключено да го открия в многобройните убежища на Коръл Гейбълс.

Закуцуках, псувайки, към вратата. Нещо бяло, което лежеше в коридора, привлече погледа ми. Наведох се, за да го вдигна.

Беше бяла филцова шапка.

III

Барманът в заведението на Йейт приличаше на бивш борец. Вече беше поостарял, но все още достатъчно як, за да вдворява ред.

Сервира ми сандвич от ръжен хляб и пържена шунка и пинта бира. Докато се хранех, стоеше, подпрял косматите си ръце на бара и се взираше в мен. В този час на деня барът беше празен. Имаше не повече от пет-шест мъже на масите, пръснати в помещението — рибари и ловци на костенурки, които чакаха да започне отливът. Не ми обърнаха внимание, но барманът, изглежда, беше очарован от мен. Набразденото му от белези лице беше замислено и от време на време прокарваше огромната си като лопата ръка върху бръснатата си глава, сякаш за да склони ума си да заработи.

— Някъде съм ти виждал мутрата — каза той, подръпвайки смачкания си нос. — Идвал си и друг път, нали?

Високият му фалцет би затруднил дори и някое момче от църковен хор.

Отговорих му, че съм идвал и друг път.

Кимна, почеса се там, където някога е било ухото му, и показва белите си, равни зъби.

— Никога не забравям мутрите. Дори и ако дойдеш след петдесет години, ще те позная, факт.

Помислих си, че едва ли ще живеем толкова дълго, но не го изрекох на глас.

— Странно как някои хора помнят физиономии — отбелязах. — Де и аз да бях такъв. Днес се запознавам с някого, а на следващия ден го подминавам. Не е добре за работата ми.

— Да — съгласи се барманът. — Вчера дойде един човек, не се беше отбивал от три години. Дадох му пинта отлежала бира, преди да поръча. Винаги пие отлежала бира. Това се казва памет.

Ако ми беше сервирал отлежала бира, без да ме попита, не бих спорил с него. Нямаше вид на човек, който има търпение да спори.

— А сега искам да изпробвам паметта ти — заявих аз. — Висок, слаб, широкоплещест. Носи бежов костюм и бяла филцова шапка.

Появявал ли се е тук вчера?

Ниското и набито тяло се вцепени. Очуканото космато лице стана строго.

— Не е много умно да се задават въпроси тук, братко — отвърна той, снишавайки глас. — Ако не искаш да си загубиш предните зъби, дръж си устата затворена.

Отпих от бирата и го погледнах над ръба на чашата.

— Не получих отговор на въпроса си — отбелязах аз, оставих чашата и извадих банкнота от пет долара. Държах я между пръстите си, така че само аз и той я виждахме.

Погледна надясно, после наляво, намръщи се, поколеба се за миг и отново се огледа. Направи го толкова очевадно, че ми заприлича на актьор любител, изпълняващ за първи път ролята на шпионин.

— Дай ми ги с една цигара — изрече той, без да помръдне с устни.

Дадох му цигарата и банкнотата. Само пет от шестимата мъже в бара го видяха, че ги взема. Шестият беше с гръб към него.

— Едно от момчетата на Барът, — каза той. — Не заставай на пътя му — опасен е.

— Да, както и комарът, ако се оставиш да те ухапе — отвърнах и си платих бирата и сандвича.

Докато загребваше парите, го попитах:

— Как се казва?

Погледна ме нацупено и се отправи към другия край на бара. Изчаках, за да се убедя, че няма да се върне, изсулих се от стола и излязох на горещото следобедно слънце.

Джеф Барът — твърде възможно, помислих си аз. Не знаех, че действа с момчета. Имаше сериозна причина да затвори устата на Грейси. Започнах да се чудя дали не е организаторът на отвличането на Дедрик. Ако беше, нещата се връзваха добре, дори прекалено добре.

Докато вървах към мястото, където бях паркирал буика, се чудех също така дали Мери Джеръм не е свързана по някакъв начин с Барът. Крайно време беше да се заема с нея. Реших да отскоча до гаража „Акми“ и да задам някой и друг въпрос.

Подкарах бързо по Бийч Роуд, навлязох в Хоторн Авеню и завих наляво към Футхил Булевард.

Слънцето печеше силно и аз спуснах синия сенник върху предното стъкло. Слънчевите лъчи, преминаващи през синьото стъкло, изпълниха колата с мека, приятна светлина, която ме накара да се почувствам така, сякаш съм в аквариум. Гаражът „Акми“ беше на ъгъла на Футхил Булевард и Холивуд Авеню, обърнат с лице към пустинята. Не беше нещо особено и аз се чудех защо Лут Ферис е избрал толкова изолирано, отдалечено от града място за бензиностанцията си.

Имаше шест колонки, две водонапорни кули, наредени пред голям хангар от стомана и рифелна ламарина, който служеше за ремонтна работилница. Вдясно се намираще разнебитена тоалетна и снекбар, а зад хангара, почти скрита от погледа, имаше грозна, тантуреста къща с плосък покрив.

В миналото бензиностанцията може и да е изглеждала добре. Все още се забелязваха следи от синьо-бели квадрати върху сградите, но соленият въздух, пясъкът от пустинята, ветровете и дъждът, бяха победили красотата и никой не си беше направил труда да се намеси в неравната битка.

Пред една от колонките беше спряло нискоокачено двуместно бентли — черно и блестящо на слънчевата светлина. До отдалечения край на рампата, водеща към работилницата, имаше четирифонен камион.

Никой не се виждаше наоколо и аз бавно се приближих до една от колонките. Бронята на колата ми беше на няколко ярда от задницата на бентлито.

Натиснах клаксона и зачаках, като гледах напрегнато, но не видях нищо, което да възбуди любопитството ми.

След малко едно момче в син омазан гащеризон излезе от работилницата, сякаш денят току-що беше започнал и се чудеше какво да прави с него. Мина мудро покрай бентлито и повдигна вежди, без да проявява какъвто и да било интерес.

Сигурно беше шестнайсетгодишно, но изглеждало значително по-лукаво и по-греховно, отколкото подобаваше на възрастта му. Изцапаното му с масло лице беше слабо и студено, а малките му зелени очи играеха хитро.

— Десет — казах аз, извадих цигара и я запалих. — И не се напрягай. Обикновено си лягам след полунощ.

Изглежда ме със студен, празен поглед и заобиколи задната част на колата. Не свалях очи от брояча на колонката, за да не ме измами в рестото.

След малко се появи отново и протегна измърляната си лапа. Платих му.

— Къде е Ферис?

Зелените очи се вдигнаха към лицето ми, а после се изместиха встрани.

— Извън града.

— Кога ще се върне?

— Знам ли?

— А мисис Ферис?

— Тя има работа.

Посочих с пръст към къщата.

— Там ли?

— Няма значение къде, заета е — отвърна момчето и се отдалечи.

Тъкмо се канех да изкрещя след него, когато иззад работилницата се показва висока безупречна фигура в светъл кариран спортен костюм, кафява шапка със спусната над окото периферия и кървавочервен карамфил в бутониерата — Джеф Барът.

Наблюдавах го, без да се помръдна. Знаех, че не може да ме види през тъмносиния сенник.

Изглежда разсеяно буика, преди да се качи в бентлито, и се отправи към Бийчуд Авеню.

Момчето беше влязло в работилницата. Имах чувството, че ме гледа, макар че не го виждах. Изчаках малко, размишлявайки. Дали присъствието на Барът тук беше случайно? Едва ли. Спомних си, че според Мифлин Барът върти търговия с марихуана. Знаех, че самият той е наркоман. Дали и фактът, че Мери Джеръм беше наела кола от този забутан гараж, също беше случаен? Изведнъж осъзнах, че правя открития и напредвам за първи път, откакто бях започнал да се занимавам със случая. Реших да прослушам мисис Ферис.

Слязох от буика и тръгнах по циментовата пътека, която минаваше покрай работилницата и водеше към къщата. Момчето стоеше на тъмно точно зад вратата на работилницата. Впери безжизнен поглед в мен, докато отминавах. И аз се втренчих в него.

Не помръдна, нито пък каза нещо, и аз продължих. Завих зад ъгъла на хангара и потеглих по пътеката към къщата.

В занемарената градина имаше въже с пране — мъжки потник, дамска фланелка, къси и дълги чорапи и извехтял дочен гащеризон. Пъхнах се под дългите чорапи и почуках на олющената врата.

Последва дълга пауза и тъкмо когато се канех да почукам отново, когато вратата се отвори. Изправеното на входа момиче беше дребно, набито и размъкнато, на възраст между двайсет и трийсет години. Изглеждаше така, сякаш животът ѝ от дълго време не е весел, от толкова дълго, че е престанало да ѝ прави впечатление. Нескопосно изрусената ѝ коса стърчеше на всички страни. Лицето ѝ беше подпухнало, а очите — зачервени от плач. Само суровите ѝ, твърдо стиснати устни показваха, че ѝ е останала някаква сила — не много, но достатъчно.

Изглежда ме подозрително.

— Кого търсите?

Повдигнах шапката си.

— Мистър Ферис вкъщи ли е?

— Не. Кой го търси?

— Разбрах, че е заел кола на някоя си мис Джеръм. Искан да си поговоря с него за дамата.

Бавно отстъпи назад и ръката ѝ хвана дръжката на вратата. Канеше се да я затръшне под носа ми.

— Той не е у дома, а аз нямам какво да ви кажа.

— В правото си съм да платя за информацията — отвърнах бързо, тъй като вратата започна да се притваря.

— Колко?

Гледаше като гладно куче кокал.

— Зависи от това, какво ще науча. Мога да ги докарам до сто.

Върхът на белезникавия език пробягна по устните ѝ.

— Каква информация.

— Мога ли да вляза? Няма да ви отнема много време.

Тя се поколеба. В ума ѝ се бореха подозрение, страх и глад за пари. Както обикновено, парите надделяха. Отмести се встрани.

— Е, заповядайте! Не е кой знае колко подредено, но имам много работа.

Введе ме в една стая в задната част на къщата. Беше занемарена, мръсна и мизерна. Мебелите сякаш бяха купени от количката на вехтошар. Докато стъпвах по протрития килим, от него се издигаха облачета прах. По полицата над камината и по стените имаше следи от пръсти. „Не е кой знае колко подредено“ беше последното нещо, което човек можеше да каже за стаята.

Тя седна в едно кресло, което хлътна под тежестта ѝ, и ме погледна притеснено и подозрително.

— Момчето каза, че съпругът ви не е в града. Не му вярвам — заявих аз.

— Не знам къде е — очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи и тя извърна глава. — Според мен е офейкал.

По гърба ми пролазиха тръпки.

— Какво ви кара да мислите така?

Тя потърка очи с опакото на ръката си.

— А доларите? Нямам пукнат цент. Той изчезна, като остана да дължи пари на кого ли не. Не мога да си купя дори и храна.

— Ще ги получиш, ако имаш да ми кажеш нещо съществено.

Лицето ѝ стана строго.

— В състояние съм да ти кажа много неща. Те мислят, че не знам нищо, но се лъжат. Държа си очите и ушите отворени. Всичко за тях ми е известно. Писна ми от тая дупка. Ще ги издам, ако ми дадеш достатъчно пари, за да се махна оттук.

— Кого ще издадеш?

— Лут и Барът.

Извадих си портфейла. Беше много отгънял. Имах само трийсет долара. Измъкнах една двайсетдоларова банкнота и я размахих пред очите ѝ.

— Ще се намерят още. Колко искаш?

Тя се наведе напред и грабна двайсетте долара от ръката ми.

— Петстотин и ще ти изпея всичко.

— Да не мислиш, че съм изтъкан от пари? Сто.

Изгледа ме втренчено и хладно.

— Това е цената. Дали ще приемаш, си е твоя работа. Ще изчезна оттук. Ще ти дам свидетелски показания, под които ще се подпиша. Ще разкрия далаверите им. Ако си съгласен, дай парите и ще научиш много неща.

— Трябва да знам какво купувам. Ще получиш пет стотака, ако информацията ти ми върши работа. Слушам те.

Тя се колебаеше, вперила поглед в мен.

— За кого работиш?

— За Перели.

— Ще ти кажа нещичко — най-накрая склони тя. — Останалото ще разбереш, когато получа всичките пари. Лут, Барът и Дедрик са най-крупните контрабандисти на марихуана по крайбрежието. Пласират милиони цигари с марихуана в цялата страна и в Париж, Лондон и Берлин. Лут отговаря за Лос Анджелис и Сан Франциско. Барът се грижи за Лондон и Ню Йорк. Дедрик снабдява Париж и Берлин. Стига ли ти за начало?

— Сигурна ли си за Дедрик?

Усмихна ми се презрително.

— Да. Чувала съм ги да си говорят. Смятат, че съм тъпа, но аз не съм. Ако се бяха отнесли с мен както трябва, щях да си държа устата затворена. Знам къде държат марихуаната. Почти няма нещо, което да не ми известно. А ти ще го научиш за пет стотачки и ще ти излезе на сметка.

— Какво можеш да ми кажеш за Мери Джеръм?

Хапеше долната си устна, а очите и бяха сурови.

— Всичко, дори и къде е в момента.

— Къде е тя?

— Беше в хотел „Бийч“, но вече не е там. Нищо повече няма да разбереш, докато не видя парите. Знам защо отвлякоха Дедрик. Пак повтарям — ще разкрия далаверите им, но първо искам да ми бъде платено.

— Добре. С кола съм. Ела в кантората ми. Ще си получиш парите и ще си поговорим на спокойствие.

— Няма да мръдна отгук. Знам ли къде ще ме закараш.

— Ще те заведа в кантората си. Хайде.

— Не, да не съм луда!

— Какво търсеше Барът в гаража преди малко?

— Нямам представа. Идва при момчето. Ето как се държат с мен. Дори не си прави труда да се види с мен. Приказва си с момчето и си тръгва. А Лут не се е връщал, откакто замина с онази жена.

— Имаш предвид Мери Джеръм?

— Не разбрах коя беше. Нищо чудно да е била и тя. Чух Лут да говори с нея. Заяви й: „Добре, миличка, не се вълнувай толкова много. Идвам веднага.“ Дори не сметна за нужно да ми каже довиждане. Качи се на колата и потегли. Оттогава не съм го виждала.

— Кога беше това?

— В нощта, когато беше отвлечен Дедрик.

— По кое време?

— Малко преди осем.

— Барът има ли нещо общо с похищението на Дедрик?

— Стига ти толкова, мистър. Дай ми парите и ще чуеш края. Зная всичко, но няма да изрека нито дума повече, докато не ми бъде платено за останалата част.

— А ако извикам ченгетата? Пред тях ще се наложи да говориш безплатно.

Тя се изсмя.

— Ще ми е интересно да видя как ще ме накарат да говоря безплатно. Ако не бяха парите, нямаше да чуеш нищо от мен.

— По-добре ела в кантората ми. Ако те оставя тук, някой от тях може да дойде и да те пречука. Ликвидираха Грейси Леймън, защото знаеше прекалено много.

— Не ме е страх. Мога да се грижа за себе си. Иди да донесеш парите.

Реших, че си губя времето, опитвайки се да я накарам да продължи да ми разказва.

— Ще се върна след половин час.

— Ще те чакам.

Излязох от мизерната стая и се отправих по пътеката към буика.

IV

Пола ме погледна остро от засипаното си с хартийки бюро, когато влях в кабинета ѝ.

— Дай ми веднага петстотин долара — казах задъхано. — Вече изскачат разни неща. Вземи бележник и молив и тръгвай. По пътя ще ти обясня за какво става въпрос.

Тя не започна да се суети. Пола винаги запазваше спокойствие. Стана, приближи се до сейфа, отброи двацет и пет двацетдоларови банкноти, отвори чекмеджето, взе си бележника, грабна чантата и онова дребно нещо, с което покриваше върха на главата си и наричаше шапка, и беше готова да тръгне — заниманията ѝ отнеха точно дванайсет секунди.

Когато излизахме, помоли Трикси да я изчака, докато се върне. Трикси се натъжи, но никой не му обърна внимание.

В коридора дадох зор на Пола да побърза.

— Хей!

Гласът на Марта Бендикс, който прозвуча като старши сержант, готов да издаде команда, ме блъсна в тила.

Погледнах през рамо.

— Не ме задържай, нямам никакво време.

— Не искаш ли да чуеш нещо за онази личност — Суки? Токущо ми се обадиха. Няма никакви грехове. Първокласен прислужник. Работи при Маршланд от десет години — изрева Марта. — Кога ще ми дадеш парите?

— Ще ги получиш, не се притеснявай — изкрещях ѝ и набутах Пола в асансьора.

— Тази жена би надвикала и бик — отбеляза язвително Пола, докато асансьорът се влачеше към първия етаж.

— Сто и петдесет долара отидоха на вятъра — промърморих мрачно. — Надявах се, че ще изровя нещо за шофьора. Е, случва се. Ако ми провърви, ще обърна хода на делото.

Доста поприказвах, докато пердаших с пълна сила с буика по Оркид Булевард, Бийч Роуд и Хоторн Авеню. Имах да съобщя

учудващо много новини на Пола, откакто се бяхме видели за последен път.

Накрая, когато завих по Футхил Булевард, стигнах и до мисис Ферис.

— Това наистина е страхотно разкритие — заявих аз. — Дедрик се занимава с контрабанда на марихуана! Какво ще кажеш? За пет стотака ще ми даде свидетелските си показания, под които ще се подпише.

— Но откъде си сигурен, че говори истината?

— Ще вземем показанията и ще я завлечем в полицията. Ще си получи парите, но всяка нейна дума трябва да бъде проверена.

Намалих скоростта и спрях пред бензиностанцията. Момчето не се появи. Слязох от колата, последван от Пола.

— Къщата е отзад.

Тръгнахме по пътеката край работилницата. Надникнах в хангара. Момчето го нямаше вътре. Усетих гърдите си стегнати в обръч и хукнах. Когато Пола ме настигна, вече чуках на вратата на къщата.

Никой не отговори. Не последва нищо.

— Е, аз я предупредих — заявих разярено, отдръпнах се назад и ударих с рамо вратата.

Не беше направена, за да се отнасят по подобен начин с нея, ето защо се отвори с лекота.

Стояхме един до друг в малкия тъмен вестибюл.

— Мисис Ферис! — извиках аз. — Мисис Ферис!

Тишина.

— Е, това е то. Тези мошеници действат бързо. По-добре остани тук, а аз ще огледам жилището.

— Да не би да е променила решението си и да е офейкала? Поклатих глава.

— Изключено. Парите ѝ трябваха страшно много. Сигурно момчето им се е обадило.

Оставих Пола във вестибюла и обиколих стаите. Не открих жената.

Върнах се обратно.

— Няма я в къщата. Или са я отвлекли, или са я изплашили и тя е избягала.

Мислех си за сгърчената фигура със синята нощница, която висеше от вътрешната страна на вратата на банята. Ако мисис Ферис знаеше толкова, колкото твърдеше, че знае, животът ѝ вече не струваше пет пари.

— Влез в спалнята и виж дали не си е взела някакви дрехи — обърнах се към Пола. — Едва ли има много.

Пола се вмъкна в спалнята, а аз — в задната стая, където бяхме разговаряли с жената. Огледах я, за да открия нещо, което да ми подсказва, че е изчезнала.

След малко Пола дойде при мен.

— Доколкото разбрах, не липсва нищо. В шкафовете и чекмеджетата няма празни места, всичко е подредено.

— Искате ми се да знам къде е момчето. Ако можех да го накарам да проговори...

— Вик!

Пола гледаше през прозореца. Приблжих се до нея.

— Какво е това до хангара? Не е ли...

На края на градината имаше барака, в която държаха инструментите. Вратата ѝ беше открената. На пода лежеше нещо бяло.

— Изчакай тук. Ще ида да видя.

Стигнах до задния вход, отворих го и бързо се отправих към бараката. Приближавайки я, извадих пистолета си. Бутнах вратата и се взрях в полумрака.

Беше там, лежеше по очи, хванала с ръце главата си, сякаш за да я предпази.

Представих си как ги е видяла, че идват по пътеката и как си е загубила ума и е хукнала през глава по пътеката към бараката. Сигурно са я застреляли от задния вход и не са си направили труда да отидат до нея и да видят дали е мъртва.

Обърнах се и бързо се върнах в къщата.

Във фойето на хотел „Бийч“ се бяха изтегнали няколко възпитани, добре облечени и доста охранени мъже. Докато се приближавахме към рецепцията, всички впериха поглед в глезените на Пола. Администраторът беше висок, гъвкав млад мъж с руса, чуплива коса, розово лице и обезверени светлосини очи.

— Добър вечер — поздрави той, покланяйки се леко на Пола. — Имате ли резервация?

— Не, нямаме намерение да отседаме в хотела — отвърнах аз и поставих служебната си визитна картичка пред него. — Надявам се, че можете да ми дадете известна информация.

Русите вежди се повдигнаха. Взря се в картичката, прочете я, вдигна я и още веднъж я прочете.

— А, да, мистър Малой. С какво мога да ви бъда полезен? — хвърли отново поглед към Пола и несъзнателно опипа вратовръзката си.

— Опитваме се да открием една млада жена, за която предполагаме, че е била тук на дванайсети или по-вероятно на единайсети.

— Нямаме право да отговаряме на въпроси, свързани с нашите гости, мистър Малой.

Беше скован като вдовица на благородник, наблюдаваща танц с балони, изпълняван от разголени танцьорки.

— Това е разбираемо. Но тя е сестра на тази млада дама — посочих Пола. Погледът ѝ изпод ресниците накара коленете му да омекнат. — Избягала е от къщи и ние сме много разтревожени.

— О, ясно — той се поколеба. — Щом случаят е такъв, бих могъл... Как се казва?

— Мислим, че се е регистрирала под чуждо име. Струва ми се, че нямате практика да приемате неомъжени жени, нали?

Поклати със съжаление глава.

— Всъщност не. Мисля, че знам кого имате предвид. Мис Мери Хендерсън, ако си спомням добре — бързо отметна страниците на книгата за регистрации, прокара добре поддържаните си пръсти по колоната от имена и спря. — Да, мис Хендерсън. Висока, тъмнокоса, красива. Тя ли е?

— Прилича на нея. На дванайсети вечерта беше облечена в официална рокля в цвят бордо и черно копринено наметало.

Той кимна, избърса устните си със снежнобяла носна кърпа и удостои Пола с ослепителна усмивка.

— Значи е мис Хендерсън.

— Чудесно. Кога пристигна?

Той погледна книгата.

— На дванайсети в шест часа.

— Когато напусна хотела, остави ли някакъв адрес?

— Страхувам се, че не.

— Кога си тръгна?

— На тринайсети. Сега си спомних. Доста се изненадах. Беше резервирала стаята за една седмица.

— С кола ли беше?

Служителят се намръщи, изгледа красивото, напрегнато лице на Пола и сякаш получи вдъхновение от него, защото отвърна:

— Не. Или поне пристигна без кола. Но преди да се качи в стаята, се уговори да вземе под наем. Каза, че ѝ е нужна за вечерта, понеже възнамерява да излиза.

— Вие ли наехте колата?

— Да. Работим с гаража „Акми“, сигурно го знаете.

Отговорих му, че го знам.

— Ферис докара колата около шест и половина — седем часа и я остави за мис Хендерсън.

— Видя ли я?

Администраторът повдигна вежди.

— Не, разбира се, не беше необходимо.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Какво стана с колата?

— Все още е в нашия гараж. Добре, че ми напомнихте. Обикновено Ферис ги прибира. Трябва да му се обадя.

— Имате ли нещо против да я погледна?

— Не, естествено.

— Каква е?

— Черен Линкълн. Пазачът ще ви я покаже — изглеждаше объркан.

— Благодаря ви! А, още нещо. Някой посети ли мис Хендерсън, докато беше тук?

Той се замисли за миг.

— Един господин. Да, точно така. Пристигна на тринайсети следобед. Тя освободи стаята, след като човекът си тръгна.

Запалих цигара, преди да го попитам:

— Видяхте ли го?

— Да, разбира се. Попита за нея на рецепцията — той отново избърса устните си с носната кърпа и с крайчеца на окоето си погледна с възхищение Пола.

— Можете ли да го опишете?

— Беше възрастен, добре облечен и очевидно богат. Представи се като Франклин Маршланд.

Поех си бавно и дълбоко въздух и попитах:

— Нисък, със слънчев загар, с остър нос и много малки крака?

— Не обърнах внимание на краката му, мистър Малой, но останалото съвпада.

— И мис Хендерсън си тръгна почти веднага след посещението му? Изглеждаше ли разстроена?

— Не бих казал, че беше разстроена, но може би изглеждаше малко развълнувана. Мисля, че ви споменах. Беше резервирала стаята за цяла седмица.

— Взе ли такси?

— Мисля, че да. Портиерът сигурно си спомня.

— Ако открием шофьора, навярно ще разберем къде е отишла.

Служителят вече проявяваше жив интерес.

— Ще попитам портиера. Изчакайте за момент.

Докато прекосяваше фоайето към мястото, където стоеше портиерът, двамата с Пола се спогледахме.

— Определено напредваме — отбелязах аз. — Чудя се какво е искал от нея Маршланд. Идеята, че Маршланд е свързан с отвличането май не е чак толкова налудничав, колкото изглежда.

— Знаем ли къде е бил по време на отвличането на Дедрик?

— Това едва ли е от значение. Самият той не би направил нищо. Вероятно е наел човек.

Служителят се върна.

— Страхувам се, че нямаме късмет. Портиерът си спомня мис Хендерсън, но няма представа кой е бил шофьорът. Спряла е случайно минаващо такси.

— Благодаря ви, че ни отделихте толкова много време. Ще погледна колата. Гаражът е отзад, нали?

Той кимна утвърдително и се обърна към Пола:

— Дано да я откриете.

Пола му благодари с усмивка, която го накара да прокара ръка през къдравата си руса коса. Докато пресичахме фойето, охранените безделници прекратиха разговора си и отново се вторачиха в глезените на Пола.

Пазачът на гаража ни отведе до черния Линкълн.

— Ето го возилото. Не мога да си обясня защо Ферис още не я е прибрал — отвърна той, като също изглеждаше поразен от вида на Пола.

— Спомняте ли си по кое време госпожицата върна колата на дванайсети през нощта? — попитах аз.

— Ще проверя. Винаги записваме часа, в който се прибират колите.

Докато той отиваше към кабинета си, аз огледах колата. Пъхнах ръце между облегалките и стените, обърнах постелките на пода и бръкнах в джобовете с надежда да открия нещо паднало или забравено. Не намерих нищо.

Пазачът се появи отново.

— Върнала се е в единайсет без двајсет.

— Видяхте ли я?

— Сигурно, но не си я спомням.

Щеше да бъде прекалено хубаво, за да е вярно, ако я беше видял.

— Добре — отвърнах аз и му дадох един долар. — Благодаря.

Стигнахме до буика. Беше шест и половина.

— Ще те оставя в кантората. Прибери Трикси.

— А ти? — попита Пола.

— Отивам да си поговоря с Маршланд.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I

Докато карах към Оушън Енд, подредих разкритията в ума си и ги обмислих.

Всъщност не бях направил нищо, за да отърва Перели от затвора, но имах чувството, че ако продължавам да дълбая, рано или късно ще попадна на нужното доказателство. За разлика от Мифлин аз поне имах нещо, за което да се хвана.

Грейси беше убита, защото знаеше кой е натопил Перели, което означаваше, че Перели е невинен. Досега обаче не бях сто процента сигурен, фактът беше много важен.

Ако можеше да се вярва на мисис Ферис, че преди да се запознае със Сирийна, Дедрик е снабдявал Париж с марихуана, дали това е следа, водеща към отвличането му? Дали не е решил да се откаже да работи за Барът, след като се е оженил за Сирийна, и Барът го е убил, инсценирайки отвличане, за да измъкне пари от Сирийна? Нищо чудно.

Мислите ми се насочиха към Маршланд. Дали не беше свързан с похищението? Ами ако Суки е открил, че Дедрик е съдружник на Барът, и е уведомил Маршланд? Чудесна новина — четвъртата сред най-богатите жени в света, омъжена за контрабандист на марихуана. Маршланд не би се спрял пред нищо, за да спаси дъщеря си от подобен скандал. Възможно е да е наел някой, който да очисти Дедрик. Може би идеята да се инсценира похищение е била негова, а не на Барът. Не беше изключено Дедрик да е заровен някъде в имението. На никого не му беше минало през ума да го търси под четири фута земя.

А каква беше ролята на Мери Джеръм? Коя беше тя? Брандън направи безуспешен опит да я открие, но очевидно за Маршланд не е представлявало никаква трудност да я намери. Как е разбрал къде е? Защо жената се беше изпарила след разговора им?

Прокарах ръка по горещото си, изморено лице и извиках: „По дяволите!“ Знаех, че почти съм се докоснал до ключа към загадката, но ръката ми се оказа къса. Трябваше ми повече информация.

Как би било най-добре да се държа с Маршланд? С него нямаше да ми бъде лесно. След като помислих по въпроса, реших, че единственият начин е да се отнеса грубо с него. Той щеше да говори или с мен, или с Брандън. Не можеше да отрече, че е ходил в хотел „Бийч“. Или аз, или Брандън.

Подкарах по частния път към Оушън Енд, а вечерното слънце се отразяваше в предното стъкло на колата.

Големият черен кадилак беше паркиран на асфалтовата алея, както през нощта на първото ми посещение в имението. Двамата китайци плевяха леха с рози с въодушевлението на човек, седящ на зъболекарския стол. Ровеха богатата, черна почва с греблата си, повдигаха бурените, на които попадаха от време на време, взираха се в тях, пускаха ги в кошницата и продължаваха нататък.

Птиците фламинго се разхождаха с вдървени крака върху тревната площ отвъд терасираната градина. Подобно на китайците и те не ми обърнаха внимание.

Минах по терасата, натиснах звънеца и зачаках, усещайки горещото слънце върху гърба си.

Уодлок отвори вратата. Гъстите му вежди се свъсиха и очите под тях изразиха неодобрение от появяването ми.

— Здравейте! — казах аз. — Бих искал да поговоря с мистър Маршланд. Може ли да му предадете, че го моля да ми отдели малко време.

— Заповядайте, мистър Малой! — той се отмести встрани. — Не съм сигурен дали е вкъщи.

Влязох във вестибюла. Стори ми се прохладен и тъмен в сравнение с топлата тераса. Свалих си шапката, погледнах в нея без видима причина и заявих на възрастния мъж, като не вдигнах очи към него:

— Паролата е хотел „Бийч“, така му кажете.

— Хотел „Бийч“?

— Да. Реакцията му ще ви изненада. Да вляза ли във всекидневната?

— Моля, сър.

— Как е мисис Дедрик? — попитах аз. — Чух, че не се чувствала добре.

— Като се имат предвид обстоятелствата, сър, състоянието ѝ е съвсем обяснимо.

Погледнах го замислено, но старческото лице не ми подсказа нищо, и аз прекрачих прага на всекидневната. Стори ми се, че е минало ужасно дълго време, откакто не бях идвал тук. Отново излязох на терасата и погледнах с очакване към балкона, където беше седяла Сирийна, потънала в скръб по любимия си съпруг. Там нямаше никой. Върнах се във всекидневната, избрах си един удобен стол и се отпуснах на него. Денят беше преминал вълнуващо. Чувствах се крайно изтощен. Помислих си, че е от нервната възбуда. Запалих цигара и издишах дима към мексиканското седло, окачено на стената. Огромна ваза с цветя изпълваше стаята със съкрушителен аромат. От него леко ми се доспа.

След около десетина минути чух, че някой слиза по стълбите.

Сирийна Дедрик влезе във всекидневната. Беше облечена в семпла ленена рокля, а косата ѝ беше закичена с роза. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, а устните ѝ бяха свити и сурови. Гледаше ме настойчиво, докато се изправях от стола, после се усмихна студено и ми махна да седна.

— Не ставайте. Ще пиете ли едно уиски със сода?

— Точно сега не, благодаря. Искам да говоря с баща ви. Уодлок не ви ли каза?

Приблужи се до големия шкаф и сипа уиски в две чаши. Подаде ми едната, посочи пакета с цигари върху малката масичка и седна срещу мен.

— Баща ми вчера се върна в Ню Йорк — погледът ѝ беше насочен нанякъде, но във всеки случай не и към мен. — Защо искате да говорите с него?

Отпих от уискито. Беше „фор Роузис“, много добро качество. Чудех се защо Уодлок не ѝ е съобщил за пристигането ми и не ѝ е спестил срещата с мен. Реших, че сигурно тя е пожелала да ме види.

— Имах намерение да му задам един въпрос, мисис Дедрик — отвърнах аз. — Но след като е заминал, няма значение. Бихте ли ми дали адреса му в Ню Йорк?

— Нещо важно ли е?

— Бих желал да го попитам лично. Мога да му телефонирам.

— Той няма да остане там. Тази... тази история го разстрои. Едва ли ще го откриете — заяви тя след дълго мълчание.

Изпих уискито наполовина, оставих чашата и се изправих. — Е, нищо, не беше чак толкова важно.

Погледна ме и сега в очите ѝ имаше изненада.

— Защо не ми го кажете на мен?

— В деня, след като съпругът ви беше отвлечен, мистър Маршланд е посетил онази жена, която се представи за ваша секретарка, Мери Джеръм. Срещата се е състояла в хотел „Бийч“, където е била отседнала жената. Исках да разбера какво са си говорили и как е научил, че е там.

— Баща ми?

Стоеше неподвижно като статуя.

— Представил се е на администратора на хотела, който би могъл да го потвърди.

— Не ми е ясно как е възможно да е бил баща ми. Той не я познава.

— Така или иначе са се видели. Държа да зная за какво са разговаряли. Ако той не ми каже, ще се наложи да уведомя Брандън.

Очите ѝ светнаха.

— Това заплаха ли е?

— Можете да го наречете както желаете.

— Довечера баща ми лети за Европа. Вероятно вече е заминал. Нямам представа къде ще прекара ваканцията си. Често постъпва така, когато се нуждае от почивка.

— Решил е да го направи в удобно време... за него.

Тя се приближи до прозореца и се взря в градината.

— Нямате представа защо се е срещнал с нея, нали?

— Не.

— Дори не можете да предположите?

— Не.

Застанах до нея.

— Мисис Дедрик, искам да ви задам един въпрос.

Тя продължаваше да се вира в градината. Птиците фламинго гледаха към къщата — вдървени, изправени и изящни.

— Да?

— Мислите ли, че Ник Перели е отвлякъл съпруга ви?

— Разбира се.

— По какво се разбира? Защо сте толкова сигурна?

Размърда се неспокойно.

— Не желая да разговарям за това. Ако нямате други въпроси, моля да ме извините, но ще трябва да ви оставя.

— Не смятам, че Перели го е отвлякъл — отвърнах аз. — Не ви ли е минавало през ума, че баща ви има много солиден мотив да се отърве от съпруга ви?

Тя се обърна рязко. Цветът се беше отдръпнал от лицето ѝ. В големите ѝ очи видях страх.

— Как смеете! Не желая да ви слушам. Нямате право да идвате тук, да намекувате разни неща и да задавате въпроси. Ще се оплача в полицията.

Излезе от стаята. Докато се качваше по стълбите, се разплака.

Стоях в здрача и разсъждавах. Защо се изплаши? Дали ѝ беше известно, че Маршланд е организиран отвличането?

Леко покашляне ме накара да се обърна.

Уодлок чакаше на вратата.

Прекоших стаята и спрях пред него.

— Очевидно мистър Маршланд е отлетял за Европа — отбелязах аз.

Очите му останаха безизразни, докато ми отговаряше:

— Очевидно, сър.

— Суки ли ви каза за Дедрик или сам разбрахте... че е контрабандист на наркотици?

Постигнах целта си. Беше недостойно за мен да постъпвам така с него — човекът беше прекалено стар, за да успява да овладее реакциите си, но аз държах да разбера.

Челюстта му увисна и очите му се ококориха.

— Суки ми каза...

Той спря, но малко късно. Лека червенина се разля по лицето му, но беше прекалено стар, за да се разгневи истински.

— Шапката ви, сър.

Поех я и я залепих на темето си.

— Съжалявам — промърморих и бях съвсем искрен. — Забравете за това.

Той затвори вратата зад мен. Обърнах се и го видях, че ме гледа през стъклото. Когато стигнах до края на терасата, имах чувството, че продължава да ме наблюдава.

След като е казал на него, Суки е споделил и с Маршланд. Не напредвах кой знае колко бързо, но все пак не стоях на едно място. Качих се в буика, вперих поглед в двигателя, а после откъд терасата към Пасифика. Не можех да продължавам така. Трябваше да направя нещо, което да разкрие всички тайни.

Но какво?

Запалих цигара и хвърлих клечката през прозореца на колата. Подкарах по частния път, потънал в мисли.

Перели беше казал на Франкън, че е играл карти с Бетило в бара на Делмонико през нощта, когато беше извършено похищението. Твърдял, че си е тръгнал в десет и половина. По думите на Бетило Перели е излязъл оттам в девет и половина. Защо? Дали Бетило беше в играта или го бяха подкупили да даде лъжливи показания? Ако е бил подкупен, от кого? Нощта беше пред мен. Може би си струваше да проверя алибито на Перели. Бях настроен да си търся белята. Този ден убиха две момичета. Висок, непознат мъж с тъмни очила се опита да ме зарови в земята. Четвъртата сред най-богатите жени в света ми наговорила куп лъжи. Може би си струваше да завърша деня с посещение в бара на Делмонико, най-долнопробния вертеп по крайбрежието, където се навъртаха най-големите бандити.

Прииска ми се и аз да се направя на бандит. Реших да отида там.

II

Хладният глас на Пола долетя в слушалката:

— „Юнивърсъл сървисис“, добър вечер.

— Сама ли си? — попитах я, като бутнах шапката към тила си и си избърсах челото.

В телефонната кабина беше горещо като в панаирджийска палатка, последната ѝ обитателка, беше паднала в бъчва с „Найт анд Дей“, аристократа сред парфюмите, ако се съдеше по останалата след нея миризма.

— О, Вик! Да, сама съм. Ти какво свърши?

— Нищо, заради което да скоча до небето. Моля те, обещавай ми нещо.

— Какво?

— Никога не използвай парфюм „Найт анд Дей“. Отвратителен е.

— Откъде го измисли? Не бих го използвала, дори и да ми го подарят.

— Чудесно. Телефонната кабина смърди на него. Задушavam се.

— Какво стана, Вик?

— Маршланд внезапно е заминал за Европа, за да прекара там почивката си. Така ми каза Сирийна. Обзалагам се, че се спотайваше на горния етаж и сигурно си гризеше ноктите. Заявих ѝ, че навярно баща ѝ е организиран похищението. Разкудкудяка се и духна циврейки нагоре по стълбите.

— Сериозно?

— Изглеждаше уплашена. Струва ми се, че си го е мислила от самото начало. Тези богати, благородни семейства се ужасяват от перспективата, че някой може да ги измъкне от черупката и да им сваля фасадата. Прислужникът също си отвори устата. Разкошен дядка, от старата школа. Изненадах го и преди да се усети, призна, че Суки му е казал за търговията, която Дедрик е въртял с наркотици. Как ти се струва?

— Това не помага много на Перели, нали?

— Права си. Наистина не му помага ни най-малко. Но аз веднага ще направя нещо за него. Искам да те помоля за една дреболия. Би ли изпратила телеграма на Джак, в която да пише какво съм разбрал за Дедрик. И нека да се размърда.

Пола ме увери, че незабавно ще телеграфира.

— След като свършиш, затваряй и се прибирай вкъщи — заявих аз.

— А ти какво ще правиш?

— Ще се поровя още малко. Нощта едва започва.

— Не бъди безразсъден, моля те, Вик.

Обещах ѝ, че ще се грижа за себе си така, както бих се грижил за китайска ваза от династията Минг, и затворих, преди да ѝ дам възможност да ми зададе други въпроси.

Отново се качих на буика и подкарах към Монте Верде Авеню. Номер 245 беше, както ми обясни Майра Тореска, малка боядисана къщичка. Градинската площ беше покрита с плочки с неправилна форма. Висок, занемарен плет възпираше погледите на любопитните съседи.

Паркирах колата пред входа, бутнах ниската дървена порта и тръгнах по пътеката. Един от прозорците светеше и когато почуках, по щората пробягна сянка.

Вратата се отвори няколко инча. Майра попита:

— Кой е?

— Малой.

Свали веригата и отвори. Коридорът зад нея беше тъмен.

— Влизай. Чудех се защо не идваш.

Последвах я в осветената всекидневна. Учудих се от факта че проявява вкус към възглавнички с къдри, китайски маски и декоративни кукли.

Беше облечена в същото яке и панталон. Очите ѝ бяха уморени, а лицето ѝ — бледо. Личеше си, че не беше спала много, откакто се видяхме последния път.

— Какво измъти? — попита тя, докато вадеше бутилка уиски, чаши и лед. — От снощи не мога да си намеря място.

Снощи! Изглеждаше невероятно толкова много неща да се случат за двайсет и четири часа.

Стоварих се на един фотьойл.

— Много работи. Но все още не съм сигурен дали са ни от полза. Трябва да свърша нещо дребно, за което можеш да ми помогнеш, но преди това искам да те уведомя какво се случи досега.

Докато ѝ разказвах, стоеше пред празната камина с ръце в джобовете и с цигара в устата, с напрегнато и студено лице.

Не пропуснах нито една подробност и историята ми отне почти половин час.

— Имам много факти — заключих аз, — но нито едно доказателство, което всъщност ми е необходимо. Трябва да изградя хипотеза, способна да издържи в съда. Историята никак не е лоша, но Франкън не би я използвал в този вид. Следващата крачка е да открия доказателства, а единственият начин да го направя, е като използвам средствата на Барът срещу самия него. Първият и най-лесният ход е да се опитам да осигуря алиби на Ник. Казал е на Франкън, че е играл карти с Джо Бетило от осем и половина до десет и половина. Бетило твърди, че Перели е излязъл от бара на Делмонико в девет и половина. Бетило е известна личност в Коръл Гейбълс. За един долар би продал и собствената си майка. Отивам там тази вечер, за да видя дали няма да намеря някой, който е видял Перели да напуска заведението. Може би има такъв човек, но се страхува да не си развали отношенията с Бетило. Ако се окаже, че е така, ще хвана Бетило, ще го доведе тук и ще го убедя да промени мнението си относно времето, по което Ник си е тръгнал. Имаш ли нещо против?

Тя се усмихна студено.

— Не, разбира се. Ако ти не успееш да го накараш да говори, може би аз ще свърша тази работа.

— Ще пробваме двамата. Ник има ли приятели? Някой достатъчно голям и як, който ще ми помогне да се справя с Бетило? Ще се наложи доста да го убеждаваме.

Майра поклати глава.

— Ник не се сприятелява лесно. Тук сме отскоро. Аз ще ти помогна.

— Не, това не е разходка за момиче. Не се притеснявай. Ще хвана Майк Финеган. Той винаги е готов да си навлече неприятности.

— Идвам — заяви Майра. — Малко се поуморих да стоя тук и да не върша нищо. Мога да си служа с пистолет. Имам по-голям стимул

от приятеля ти, много по-голям. Само ми кажи какво трябва да направя.

Изгледах я и реших да рискувам.

— Дай да се разберем, за да не стане някакво недоразумение. Целта ни не е да убием този човек, а да го накараме да проговори.

От погледа ѝ ме полазиха тръпки.

— Доведи го и аз ще го накарам да проговори.

Изправих се.

— Е, добре. Хайде да тръгваме.

Отвори едно чекмедже и извади малък пистолет, провери пълнителя и го пъкна в джоба на панталона си. Довърши уискито си и се погледна в огледалото.

— Леле! Изглеждам ужасно. Добре че Ник го няма да ме види.

— Ще се радва да те види както и да изглеждаш — напомних ѝ аз и тръгнах към вратата.

Тя загаси лампата и двамата се отправихме по пътеката към буика.

— Ами ако заберем Барът и го накараме да пропее? — попита тя, докато се настаняваше в колата до мен. — Така няма ли да спестим време?

— Не си падам много по тази идея — отвърнах, насочвайки се към крайбрежието. — При Бетило номерът може да мине, но не и при Барът. Той е с прекалено високо мнение за себе си. Нищо чудно да ни пречука, а в съда да се закълне, че сме го принудили със заплаха да направи признание. Подобни доказателства не вършат работа.

— Ако не спасиш Ник, ще убия Барът — заяви тя, с равен и категоричен глас. — Отдавна съм си го обещала.

Паркирах колата на тъмно, няколко ярда встрани от бара на Делмонико.

— Хайде да се съсредоточим върху мисълта за спасяването на Ник — казах аз. — Ще имаме много време да се погрижим за Барът, ако не успеем да го свършим по законен път. Някога била ли си в това заведение?

— Да, разбира се. Ник идваше тук буквално всяка вечер.

— Искам да огледам стаята, в която Ник и Бетило са играли карти. В състояние ли си да го уредиш?

— Да, стига да не е заета.

— Хайде да влезем и да видим.

Изкачихме петте стъпала, които водеха към заведението. Помещението беше ярко осветено и пълно с хора. Джубоксът дънешно здраво. Едър, як мъж подпираше бара. По масите, разпръснати из залата, момичета с голи гърбове и шорти се опитваха да убедят събеседниците си, че горе ще е много по-забавно, отколкото да седят в този димилник и да се наливат с долнопробно уиски. Май хвърляха думите си на вятъра.

Подобна сцена можеше да се види във всеки филм на „Уорнър Бродърс“. Липсваше само Хъмфри Богарт, за да бъде всичко съвсем автентично.

Майра изглежда се оправяше добре. Премина по покрития със стърготини под, стигна до бара и повика с пръст единия от барманите.

Седях зад нея, очаквайки да се случи нещо неприятно.

Четири-пет души, колкото широки, толкова и високи, които седяха на бара, млъкнаха и се втренчиха в нея.

Погледнаха през рамо към мен, ухилиха се подигравателно и отново насочиха вниманието си към Майра.

— Здравсти, маце — тихо каза един от тях.

Ето как стават патакламите, помислих си. Постъпих глупаво, като я доведох тук. Вместо да получа сведения, трябваше да се бия с глутница бандити, големи колкото Карнера.

Майра се обърна бавно, изгледа четиримата мъже, изрече четири думи с невероятна злоба и те замръзнаха на местата си. После отново насочи вниманието си към бара.

Тихо, сякаш бяха надникнали в стая и станали свидетели на гледка, която потресе невъзмутимите им мозъци, те се изсулиха от бара и седнаха на една от масите.

Майра прошепна нещо на бармана. Той присви очи, кимна и посочи с пръст стълбите.

— Хайде — подкани ме тя. — Качваме се.

Проправихме си път през тълпата.

— Бива си те, когато се ядосаш — отбелязах аз, докато вървахме нагоре.

— Мога да се погрижа за себе си. Колкото са по-големи, толкова са по-кухи. Не съм си губила напразно времето, занимавайки се цял

живот с мъже — лицето ѝ беше студено и замислено. — Барманът очаква след половин час Бетило да се качи да играе покер.

— Ще го предупреди ли?

Майра поклати глава.

— Той ми е приятел. Какво ще правим? Ще чакаме докато се появи и ще го пипнем?

— Хайде първо да огледаме територията.

Стигнахме горе. Пред нас се простираше дълъг коридор с врати от двете страни.

— Стая №15 — каза Майра, тръгна по коридора, спря пред една врата, натисна дръжката и я отвори. Напипа ключа, запали лампата и двамата влязохме вътре.

Стаята беше голяма. Под лампата със зелен абажур имаше кръгла маса с колоди от карти и две дървени поставки с жетони. Масата беше заобиколена от десетина стола. Няколко месингови плювалника допълваха мебелировката.

— Добре — отбелязах аз. — А къде е задният вход, през който е излязъл Ник?

Майра загаси лампата и двамата отидохме до дъното на коридора. Една врата излизаше на веранда, която гледаше към тясна уличка. Стръмно дървено стълбище свързваше верандата с уличката.

— Хубаво. Ще го чакаме вътре. Ако реши да се съпротивлява, ще го халосам по кубето. Но ако е възможно, ще се опитаме да го убедим да проговори. Не е лека категория.

Прибрахме се в коридора.

— Знаеш ли дали някоя от тези стаи не е празна?

— Защо да не проверим? — попита тя, отвори първата врата, която ѝ попадна, и потърси ключа за осветлението. Последва сърдит вик и поток от груби думи. Майра бързо загаси.

— Тази не е — отбеляза тя и се придвижи до следващата врата.

— Чакай — спрях я аз и я хванах за ръка. — Ако продължаваш така, ще настъпи буря. Хайде да пробваме вратата срещу стая №15.

Придвижихме се надолу по коридора и спряхме пред въпросната врата. Почуках леко. Чуха се стъпки и вратата се отвори.

Висока блондинка с уморен вид и не особено чист халат впери очи в мен. Гримираното ѝ лице леко се оживи, а наплесканите ѝ устни с усилие се разтеглиха в усмивка.

— Здравсти, миличък, мен ли търсиш? — после видя Майра и лицето ѝ се вкамени. — Какво искаш?

Стори ми се, че я познавам. Умът ми се ровеше в миналото и аз се сетих, че една нощ бях изпаднал в затруднение. Влязох в коридора през капандурата и тази блондинка ме спаси.

— Помниш ли ме? Преди около три години се позабавлявахме — казах аз и се отдръпнах, за да може светлината от стаята да падне върху лицето ми. — Излязох през прозореца, а половината от ченгетата на Коръл Гейбълс бяха по петите ми.

Тя се втренчи в мен, намръщи се, а после лицето ѝ отново се оживи.

— Господи! Бях те забравила. Сега си спомням. Съсипа един от най-хубавите ми чаршафи, спускайки се по него през прозореца. Какво правиш тук?

— Можем ли да влезем и да си поговорим?

Тя погледна Майра.

— И тази ли?

— Да. На работа съм.

Сигурно не беше забравила, че последния път не се поскъпих, и затова отстъпи встрани.

— Е, заповядайте! Мястото не е много подходящо за гости.

Имаше предвид Майра.

Влязохме в стаята, която беше малка, непроветрена и оскъдно мебелирана. Легло, скрин, умивалник и протрит килим бяха единствените удобства, с които можеше да се похвали.

— Миналия път не разбрах как се казваш — отбелязах, облягайки се на стената.

— Лола — отвърна блондинката и седна на леглото.

Присъствието на Майра я притесняваше.

Майра опря ханша си на умивалника. Огледа стаята с неприкрито любопитство. Лола я наблюдаваше, очаквайки да направи някаква забележка. Не последва коментар.

— Отново търся Бетило — тихо заявих аз. — Помниш ли? Последния път, когато се срещнахме, бях дошъл да се видя с него с тояга в ръка.

— Сега какво ти е направил? — попита Лола, явно заинтригувана. — Все още мразя този мерзавец.

— Лично на мен нищо, а на нейния приятел — посочих към Майра, — Ник Перели.

Лола се ококори.

— Човекът, който отвлече Дедрик? Гледай ти! Четох във вестниците. — Тя погледна завистливо към Майра. — Твоят сладур ли гушна петстотинте хиляди?

— Чакай малко — казах аз бързо, защото бледото лице на Майра доби студено изражение. — Не си разбрала. Перели не е отвлякъл Дедрик. Натопили са го. По време на похищението е играел карти с Бетило, но той го е продал на ченгетата. Затова го търся.

— Този мошеник би продал и първородния си син на ченгетата — заяви с отвращение Лола.

Изведнъж ми хрумна една идея.

— Не си видяла Перели да излиза, нали?

— Откъде да излиза? Какво имаш предвид?

— Играл е карти с Бетило в стая №15. Казал е, че си е тръгнал в десет и половина. Бетило твърди, че е било девет и половина. Отвлечането е станало малко преди десет.

Лола затвори очи, мислейки напрегнато.

— Не си спомням да съм го виждала — отвърна най-после тя. — Но аз се срещам с толкова много мъже вечер, миличък.

— Беше облечен в ленен костюм — намеси се Майра, — с морскосиня риза и рисувана на ръка бяла вратовръзка.

Лола зяпна.

— Ама той ли е бил? Разбира се, че го познавам. Каза ми, че името му е... — изведнъж спря и може би за първи път през последните двацет години се изчерви.

Последва тягостно, наелектризирано мълчание.

— Продължавай. Все едно че ме няма — заяви Майра. — С теб ли е бил?

Лола скочи на крака. Лицето ѝ все още беше червено, но очите ѝ бяха гневни и студени.

— Махайте се и двамата! Много се разприказвах. Хайде, изчезвайте! Повече нищо няма да кажа.

— Не се вълнувай — успокоих я аз. — Това е важно, Лола. Перели е загазил. Ако можеш да му помогнеш, трябва да го направиш.

Щом си сигурна, че е излязъл оттук в десет и половина, можеш да му спасиш живота. С теб ли беше онази нощ?

Лола изгледа Майра с бърз и преценяващ поглед.

— Няма да говоря — отсече тя. — Махайте се и двамата!

— Майра, чакай ме в колата — казах аз и тръгнах към вратата, отворих я и ѝ дадох знак да излезе. — С Лола трябва да се разберем. Идвам след няколко минути.

— А Бетило? — попита Майра. — Той ще се качи всеки момент.

— Зарежи го. Чакай ме в колата.

Тя излезе с изправен гръб и пребледняло лице. Затворих вратата.

— Лош късмет — заявих аз, извадих пакета с цигари и предложих на Лола.

Тя ме погледна, направи гримаса и си взе една цигара.

— Друг път си помисли, ако въобще можеш да мислиш, когато решиш да доведеш жена в такава дупка — изсъска яростно тя. — Наясно ли си в какво ме забърка?

— Да, съжалявам, но нямаше как да знам. Нищо чудно пък да се окаже щастлива случайност. Не ми се сърди, Лола. Беше ли Перели при теб?

— Разбира се, че беше. Игра карти с Бетило, а после дойде тук. Непрекъснато се виждаме. Той е един от редовните ми клиенти.

— Спомняш ли си кога си тръгна?

— Сигурно е било около десет и половина. Не мога да се сетя с точност до минутата.

— Отлично! — заявих саркастично. — Значи Бетило е говорил истината, а Перели е лъгал.

Тя не каза нищо.

— Мисля, че не е искал Майра да разбере — отбелязах аз и поклатих глава. — Навярно е смятал, че Бетило ще потвърди показанията му. Не е изключено да те призват за свидетел, Лола. Той трябва да има алиби.

— Това мен не ме притеснява, но тя май се стегна — Лола сви рамене. — Познавам този тип жени. Смята, че след като се е влюбил в нея, мъжът е неин за цял живот. Но не става така.

Извадих стодоларова банкнота.

— Дълга ти ги заради чаршафа, който ти съсипах. Дръж си устата затворена за Перели, Лола. Ще те предупредя, ако си ни нужна

за процеса.

Сгъна стотачката и я пъкна в чорапа си.

— Какви свине са мъжете! — възкликна тя и презрително хвърли изпушената наполовина цигара в камината.

III

Отворих вратата на буика, седнах зад волана и запалих двигателя.

Майра пушеше замислено.

— Значи няма да закачаме Бетило? — попита ме с тих, равен глас.

— Както се оказва — отвърнах аз, без да я погледна, — той говори истината. Ник се е разделил с него в девет и половина.

— И е прекарал един час с тази ужасна, наплескана блондинка. Браво на него! Надявам се, че е прекарал добре.

Продължих с повишено внимание по Монте Верде Авеню.

— Той рискува живота си, за да го запази в тайна — отвърнах аз. — Прави му чест.

— О, млъкни! — извика Майра, а гласът ѝ трепереше. — Не е нужно да се занимаваш с него. Аз самата няма да направя нищо. Чаках го, докато беше в затвора. На излизане го посрещнах на прага. Когато немаше пари, а той никога няма пари, аз го издържах. А той ме е мамил с тази уличница в един мизерен бардак и ѝ е плащал.

— Късаш ми сърцето! — отвърнах аз. — Е, добре, мамел те е. И какво от това? Не си длъжна вече да си до него. Ти си свободна. Има стотици мъже, с които ще се чувстваш приятно. Какво те тревожи?

Обърна се на седалката, затаи дъх, а лицето ѝ се опъна от гняв.

Ухилих ѝ се.

— Престани да се дуеш, миличка. Не ти отива.

Впери поглед в мен, прехапа устни и се усмихна кисело.

— Мисля, че си прав. Всички са еднакви. Искане ми се да не бях се влюбвала в този мерзавец. Ако някога се измъкне, имам какво да му кажа. Когато свърша, вече ще е получил алергия към блондинки, докато е жив!

Спрях пред дома ѝ.

— Лягай и се наспи. А аз трябва да помисля още малко.

— Защо не отидеш в полицията и да ги накараш да си поговорят с блондинката? Нейните показания няма ли да спасят Ник?

Поклатих глава.

— Изключено. Първо няма да ѝ повярват. Подобни жени не се ползват с авторитет в съда. А други свидетели не съществуват. Ник го е осъзнал.

— Значи просто сме си загубили времето.

— Да. Налага ми се да поставя нов капан. Ще ти се обадя. Пресегнах се през нея и отворих вратата.

— Не се тревожи, може и да ти се вижда невероятно, но напредваме. А до утре ще сме отишли още по-далеч. Засега довиждане.

Хвана ме за ръката.

— Благодаря ти за всичко. Не се отказвай. Искам този мерзавец да се върне при мен.

Проследих я с поглед, докато се приближаваше по пътеката към тъмната малка къщичка, а после включих на скорост и потеглих.

IV

Докато се движех по широкия път, водещ към дюните, където се намираше къщата ми, предните фарове на буика осветиха огромна като боен кораб кола, паркирана пред входа.

Намалих, натиснах амбреажа, изключих скоростите и изчаках колата сама да спре.

Излязох от буика и се приближих до колата. Светлината от арматурното табло се отразяваше в бледото, безизразно лице на Сирийна Дедрик. Извърна глава и двамата се погледнахме през отворения прозорец.

— Надявам се, че не сте ме чакали дълго — отбелязах аз, изненадан от появата ѝ пред къщата ми.

— Няма значение. Искам да говоря с вас.

— Заповядайте!

Отворих вратата на колата.

Тя слезе, като придържаше тъмночервеното копринено наметало плътно до тялото си. На лунната светлина фигурата ѝ беше красива и внушителна.

Двамата тръгнахме мълчаливо по пътеката към верандата.

Отворих предната врата, запалих лампата и се отдръпнах, чудедейки се какво иска тя.

Сирийна влезе във всекидневната. Последвах я, затворих вратата и запалих лампиона до канапето. Наметалото се разтвори. Носеше подходящо за случая облекло, достойно за бал при губернатора — бяла атлазена рокля, чиято долна част беше украсена с брокат. На шията ѝ блестяха диаманти, а върху лявата китка имаше диамантена гривна, широка четири инча. Изглежда, не ѝ се искаше да забравя, че е на четвърто място сред най-богатите жени в света.

Сипах си чисто уиски, занесох чашата до любимия си фотьойл и потънах в него. Чувствах се уморен и малко потиснат. През целия път на връщане от къщата на Майра си умувах как да обърна делото в моя полза. Но сякаш удрях глава в тухлена стена.

После, тъй като бях подозрителен по природа, в съзнанието ми изплува идея.

Обмислих я, реших, че е разумна, станах, прекосих стаята и натиснах електрическия ключ на стената. Върнах се обратно и седнах.

Сирийна ме наблюдаваше под свъсените си вежди.

— Имам телефон в спалнята. Не беше включен — обясних аз. — Е, мисис Дедрик, с какво мога да ви бъда полезен?

— Бих искала да престанете да се занимавате с отвличането.

Отпих от уискито и вперих поглед в нея, преструвайки се на изненадан.

— Сериозно ли говорите?

Тя сви устни.

— Естествено. Ставате досаден. Завирате си носа в неща, които не ви интересуват. Полицията арестува един човек. Аз съм убедена, че той е отвлякъл съпруга ми. Безсмислено е да създавате допълнителни неприятности.

Запалих цигара, метнах клечката в камината и издишах облак дим към тавана.

— Мъжът, който полицията арестува, не го е извършил, мисис Дедрик. Той ми е приятел. Ще продължа да разследвам случая, докато докажа, че е невинен.

Тя силно пребледня и очите ѝ светнаха. Ръцете ѝ се свиха в юмруци на скута.

— Склонна съм да ви платя, за да престанете да ровите — заяви тя със строг, напрегнат глас.

— Винаги ме е учудвало колко много жени с повече пари, отколкото етика, са се опитвали да ме подкупят, за да се откажа от даден случай. Съжалявам, но няма да стане. Парите не ме интересуват.

— Каква е цената? — гласът ѝ беше сърдит.

— Продължавам да твърдя, че парите не ме интересуват. Ако това е всичко, което имате да ми кажете, моля да ме извините, но ще си лягам. Уморен съм.

— Петдесет хиляди долара — заяви тя, наблюдавайки ме.

Ухилих ѝ се.

— Ние се пазарим за един човешки живот, мисис Дедрик. Ако не продължа да работя върху случая, Перели ще отиде в газовата камера. Сериозно ли искате подобно нещо?

— Не знам нищо за Перели. Той не ме засяга. Ако го осъдят и установят, че е виновен, значи е виновен. Давам ви петдесет хиляди долара, за да заминете някъде за един месец. Ще ги вземете ли?

— Не мога да замина за един месец, мисис Дедрик. Зает съм. Опитвам се да открия кой е отвлякъл съпруга ви.

— Седемдесет и пет хиляди.

— Какво се случи с Дедрик? Някой го удари прекалено силно ли? Да не би да сте разбрали, че баща ви е в основата на всичко и искате да откупите живота му? Или от чисто егоистични мотиви не желаете великата американска общественост да разбере, че сте се омъжили за контрабандист на марихуана?

— Сто хиляди — процеди тя през побелелите си устни.

— Не бих приел и милион! — отсякох и се изправих на крака. — Не си хабете напразно думите. Ще продължа тази работа и ще я доведа докрай. Лека нощ!

Тя стана. Беше опасно спокойна и това ме накара да се огледам, за да разбера дали носи дамска чанта, но не видях. В подобно настроение не бих се учудил, ако се опиташе да ме застреля.

— Сигурен ли сте?

— Казах лека нощ. Не можете да очаквате да става винаги вашето. Потегляйте, мисис Дедрик. Досаждате ми.

— Има и друг начин, по който мога да се справя с вас — каза тя със студена, безизразна усмивка. — Давам ви още една възможност. Двеста хиляди.

— Вън! — изкрещях и прекосих стаята, за да отворя вратата.

Тя бързо стигна до телефона, набра някакъв номер, изчака за миг, а после изпищя с глас, който ме извади от равновесие:

— Полиция! Помощ! Елате веднага!

Затвори телефона, обърна се към мен, а безизразната усмивка все още играеше по устните ѝ.

— Страшно умно — отбелязах аз и седнах. — Какво се предполага, че съм извършил? Нападение?

Сложи ръка върху предницата на роклята си и я разкъса. После впи нокти в рамото си и върху бялата плът се очертаха четири яркочервени ивици. Прокара ръце през косата си, ритна масичката, бутна канапето към камината, събра килима. Докато се движеше из

стаята и продължаваше да разбърква мебелите, аз се пресегнах към телефона, набрах номера и зачаках.

— Ало? — чу се гласът на Пола.

— В беда съм. Идвай веднага. Знаеш ли, свържи се с Франкън и го заведи в полицията колкото е възможно по-бързо. След пет минути ще бъда обвинен, че съм извършил нападение. Мисис Дедрик в момента подготвя сцената.

— Пристигам — отвърна Пола и затвори.

Сложих обратно слушалката върху вилката и запалих цигара.

— Ако бях на ваше място, щях да си сваля чорапите. Така картината би изглеждала по-автентична — заявих спокойно.

— Ще съжалявате, че не взехте парите, глупако. Ще ви дадат две години.

— Жалко, че се издрахте — поклатих тъжно глава. — Напразни усилия. Няма да открият следи от кожата ви върху ноктите ми, а трябва да ви кажа, че винаги търсят.

Навън изскърцаха спирачки. Сирийна изрева диво и пронизително и излезе, залитайки, на верандата.

Не се помръднах.

По пътеката в градината изтрополяха стъпки.

— Спокойно, госпожо. Ние сме тук — избоботи мъжки глас.

Сержант Макгро се изправи с целия си ръст на входа, усмихвайки се подигравателно с пистолет в ръката.

— Само една крачка и ще стрелям! — изблея той, гледайки ме кръвнишки.

— Не драматизирай — отвърнах, изтръсквайки пепелта на пода. — Тя се шегува.

— Така ли? Личи й. Стани и си вдигни ръцете!

Станах и си вдигнах ръцете.

Той се вмъкна предпазливо.

— Сексманиак, а? Винаги съм подозирал, че си извратен.

В стаята влезе униформено ченге, подкрепяйки Сирийна, която се свлече на един стол. Драскотините кървяха и кръвта се стичаше върху белия й сутиен и върху роклята й. Ролята й отиваше.

— Исусе Христе! — изстена Макгро. — Това е мисис Дедрик. Хайде, сложете белезниците на този боклук.

Ченгето се приближи и белезниците изщракаха на китките ми. Удари ме леко в гърдите.

— Ще мине страшно много време, докато видиш жена, приятелче — тихичко ми каза той.

Макгро се суетеше около Сирийна. Тя плачеше и трепереше. Сипа ѝ уиски и се надвеси над нея. Помръкналото му лице беше червено и объркано. Непрекъснато мърмореше, чешейки се по брадата:

— Господи, Боже мой!

Изведнъж тя извика:

— Дайте ми наметалото. Вече съм добре. Дойдох тук, за да поговоря за съпруга си. Най-неочаквано той връхлетя отгоре ми като животно.

— Нито едно животно не би връхлетяло отгоре ти, маце — заявих спокойно аз. — Нямаш представа колко придирчиви са животните.

Макгро рязко се завъртя и ме удари по устата с опакото на ръката си.

— Ще видиш какво ще стане в участъка — изръмжа той. — От години чакам този момент.

— Ликувай сега, защото радостта ти няма да продължи дълго — отвърнах аз.

— Имате ли сили да дойдете с нас, госпожо? — попита Макгро. — Ако се чувствате зле, може и да не идвате.

— Разбира се, че ще дойда. Искам да видя капитан Брандън. Този мъж трябва да си получи заслуженото.

— Ще си го получи — заяви Макгро и се озъби. — Е, ако сте готова, да тръгваме, мадам.

Ченгето ме сграбчи за ръката и ме тласна към вратата.

— Фрасни го с палката по главата, ако се опита да направи нещо — каза Макгро.

Двамата с ченгето седнахме на задната седалка, а Сирийна и Макгро — на предната.

Когато завивахме по Оркид Булевард, малката кола със сгъваем покрив на Пола прелетя покрай нас.

V

Дежурството на Мифлин свършваше, когато всички ние се изсипахме в стаята за разпит. Беше си сложил шапката и палтото и даваше последни нареждания на дежурния сержант, опрян на бюрото си. Когато видя белезниците на китките ми, очите му се окръглиха. Погледът му се отмести от мен и се насочи към Макгро.

— Какво ви става? — попита той. — Защо сте довели тук този човек?

Макгро се наду от справедливо възмущение.

— Обвинение в изнасилване, лейтенант — отвърна той. — Този мръсник е нападнал мисис Дедрик. Пристигнах там тъкмо навреме.

Струваше си да се види лицето на Мифлин. Очите му станаха големи колкото топки на брава.

— Вярно ли е, госпожо? — попита той, зяпайки Сирийна. — Вие обвинявате Малой?

— Да — отвърна тя рязко. — Къде е капитан Брандън?

— Тази вечер не е дежурен — обясни Мифлин, а в гласа му се долови нотка на облекчение. — Дайте стол на мисис Дедрик.

Докато седнаше, тя разтвори наметалото си и Мифлин и сержантът видяха пораженията. Мифлин затаи дъх и ме погледна с укоряващ ужас.

— Ти ли направи това?

Казах, че не съм го направил.

Макгро замахна с юмрук към мен, но Мифлин, който се придвижи много по-бързо, отколкото можеше да се очаква от мъж с неговите размери, го отблъсна и той се завъртя.

— Спри! — извика остро Мифлин. — Даваш ли си сметка какво правиш?

Макгро изръмжа:

— Искам да сваля тоя мерзавец на пода.

— Млъкни! — изкрещя Мифлин и се обърна към Сирийна. — Какво се случи?

— Отидох да поговорим за съпруга ми — започна Сирийна с равен и студен глас. — Не бях стояла и пет минути, когато той внезапно ме хвана. Борихме се. Успях да се добера до телефона и да потърся помощ. После разкъса роклята ми и ме одра. За щастие този полицай пристигна точно когато силите ми ме напуснаха.

Мифлин бутна назад шапката си и избърса чело с носната си кърпа. Изглеждаше шашнат.

— Не се вълнувай — казах кротко. — Тя лъже. Хайде да отидем някъде на по-спокойно място — тя, ти и аз. Това е нещо, за което госпожата не би желала пресата да научи.

— Искам да дойдат журналистите! — заяви Сирийна. — Решила съм да го съсипя. Ще ми се да дам колкото е възможно по-голяма гласност на случая. Той трябва да бъде осъден, вкаран в затвора и лишен от право да упражнява професията си.

В този момент влезе Пола с кожено куфарче в ръка. Дишаше учестено и за първи път в живота си беше рошава. Косата ѝ стърчеше на всички страни. Лекото ѝ палто беше закопчано накриво, а крачолите на панталона ѝ приличаха на акордеони.

— Не успях да открия Франкън — каза тя, опитвайки се да диша нормално. — Не беше вкъщи. Не си получил още обвинение, нали?

Макгро я хвана за ръката.

— Нямате право да влизате тук. Вън!

— Не я закачай! — изкрещя Мифлин. — Какво искаш? — той се приближи до Пола и Макгро с неохота я пусна.

Пола постави куфарчето на масата и го отвори. Вътре имаше малък грамофон с плоча.

— Може би си спомняте, мисис Дедрик — започнах тихо аз, — че преди интересния ни разговор аз завъртях един ключ, твърдейки, че е на телефона в спалнята ми. Всъщност пуснах грамофона. Когато нощем приемам сам богати жени, внимавам да не си навлека обвинение, че съм ги нападнал.

Сирийна сякаш се готвеше да ме убие.

— Той лъже! Отправете му обвинението! Какво чакате?

— Пусни го — подканих Пола.

Пола включи грамофона и постави иглата върху плочата.

Гласът ми прозвуча с болезнена яснота и всички замръзнаха.

Когато женският глас каза: „Каква е цената?“, Сирийна подскочи от стола и се втурна към грамофона, но Пола ѝ препречи пътя.

— Спрете го! — изкрещя тя. — Не искам повече да слушам! Спрете го!

Кимнах на Пола и тя повдигна иглата.

— По добре е да го чуем до края, мисис Дедрик — спокойно заяви Мифлин. — Или оттегляте обвинението?

Сирийна се изправи, фигурата ѝ беше царствена. За миг се взря в мен, а очите ѝ блестяха опасно. После се приближи до вратата, отвори я и излезе, без да я затвори.

Никой не се помръдна и не промълви нищо, докато стъпките ѝ не заглъхнаха по каменната настилка на коридора.

— Свалете му белезниците! — заповяда рязко Мифлин.

Макгро се подчини с вид на тигър, изпуснал обяда си.

— Е, знаеш как да се пазиш — заяви Мифлин с неприкрито възхищение. — Щеше да ти извърти хубав номер.

— Да — отвърнах, разтривайки китките си. — Хайде да отидем в кабинета ти. Искам да поговорим. — Погледнах към Пола, която затваряше капака на грамофона. — Прекрасна, експедитивна работа. Какво направих? От леглото ли те измъкнах?

— Не, от ваната — отвърна Пола. — Ако повече няма да се забъркваш в нищо, бих искала да се върна в нея.

— Върви и ти благодаря, Пола. Ти ме спаси от тигрите.

Ухилих се на Макгро. Той напусна стаята. Вратът му беше станал аленочервен.

Когато Пола излезе и двамата с Мифлин седяхме в горещия му кабинет, аз казах:

— Ако делото се обърне така, както аз го виждам, в пресата ще се вдигне страхотен шум, Тим.

Мифлин ровеше безнадеждно в джобовете за цигарите си, но след като не ги откри, повдигна вежди към мен.

— Дай ми една цигара. Какво имаш предвид под шум?

Дадох му и запалих и аз.

— Съществува вероятност Маршланд да стои зад похищението. Дедрик е контрабандист на наркотици и работи с Барът. Обзалагам се, че Маршланд е разбрал и е наел някой да го премахне. Затова мисис Дедрик се опита да ме подкупи.

Мифлин изглеждаше слисан.

— Тогава къде, по дяволите, е Дедрик?

— И аз искам да разбера. Мисля си, че може би Барът ще ни каже. На сцената се появи нов герой, който знае не по-малко от Барът — висок, широкоплещест господин с бежов костюм и бяла филцова шапка.

— Издирваме го. Значи ти се обади?

— Да. Трябваше да свърша една работа и ако бях останал, щях да закъснея. Открихте ли уликата в кофата за боклук?

— Прекарал е нощта там, а?

— Сигурно.

— Търсим го. Какво те кара да смяташ, че Маршланд е свързан с похищението?

Разказах му какво съм научил в хотел „Бийч“.

— Според мисис Дедрик той е офейкал в Европа, но аз не й вярвам.

— Може би ще направя добре, ако отида и се опитам да поговоря с него — каза Мифлин.

— Би ли изчакал до утре следобед? Ако открием доказателства, че Барът търгува с марихуана, смяташ ли, че ще успеем да го накараме да говори?

Мифлин се усмихна мрачно.

— Нищо не ни пречи да пробваме.

— Имаш ли представа къде мога да намеря цигари с марихуана? Например двеста-триста.

— Отделът за борба с наркотиците би трябвало да има. Защо?

— Хайде да поискаме. Барът не е единственият, който може да подхвърля уличаващи доказателства. Утре по някое време ще ви се обадят, че в стаята му ще откриете двеста цигари с марихуана. Хванете го и го обработете както трябва. Не смятам, че носи много бой. Сигурен съм, че ще издрънка всичко.

Очите на Мифлин се разшириха.

— Не мога да го направя. Ако Брандън разбере...

— Кой ще му каже?

Той впери поглед в мен, почеса се замислено по врата и поклати глава.

— Не ми харесва тази идея, Вик.

— И на мен не ми харесва, но друг начин да го хванем няма. Хайде да вземем наркотика.

— Е, добре. Но ако не проговори, ще се накиснем здраво.

— Твоя работа. Пусни Макгро по следите му. Той се разстрои, че ме изпусна.

Мифлин излезе от стаята. Забави се двадесетина минути. Върна се с малка дървена кутия.

— Наложих ми се да кажа на шефа на отдела за какво са ми. От месеци се опитва да пипне Барът. Планът ти му се понрави — Мифлин изглеждаше шокиран. — Някои ченгета нямат никаква етика.

Взех кутията и станах.

— Нито пък аз, когато се занимавам с отрепки като Барът.

— Внимавай, Вик. Не ми хареса погледът, който мисис Дедрик ти хвърли.

— И на мен не ми хареса. Как е Перели?

— Добре е. Франкън се срещна с него сутринта. Поне засега не се притеснявай за Перели.

— Няма ли някаква възможност да го видя?

— Абсурд. Брандън му е поставил специална охрана. Никой, освен Франкън не може да се приближи до него.

— Когато хванеш Барът, накарай го да проговори, Тим. Имам чувството, че е в състояние да преобърне хода на делото.

— Ако знае нещо, ще намеря начин да го изтръгна от него — обеща Мифлин.

Взех грамофона от стаята за разпит, излязох на улицата и хванах такси.

Беше единайсет без десет.

Денят си го биваше.

ШЕСТА ГЛАВА

I

На следващия ден до обед се занимавах с обичайните си задължения в кантората. Липсваше ми Кърман, тъй като имаше много дребни задачи, и след като той беше в Париж, трябваше да ги върша аз. Приключих към един и отново можех да насоча вниманието си към отвличането на Дедрик.

— Следобед ще отида в апартамента на Барът — заявих на Пола, докато обядвахме набързо в кабинета ми. — Искам да му оставя един малък подарък.

Разказах ѝ какво сме измислили с Мифлин.

— Ако хванем Барът и му отправим обвинение, може би ще успеем да го размекнем. Във всеки случай Тим смята, че ще успее.

Пола не одобри идеята, но тя никога не одобряваше нещо, което не се вършеше с почтени средства.

— Какво възнамеряваш да правиш? Да го изчакаш, докато излезе ли?

— Да. Ще струва пари, но вече свикнах да харча. Ще подкупя Макси да ми даде шперца.

— Внимавай, Вик.

Ухилих ѝ се.

— Непрекъснато ме предупреждаваш да внимавам. Какво ти става тези дни? Преди две години не говореше така.

Усмихна ми се притеснено.

— Мисля, че вече те познавам по-добре. Искане ми се да се придържаш към обичайните ни занимания, Вик, и да престанеш с тези опасни ангажименти.

— Не го върша за развлечение. Ако Перели не ми беше спасил живота, нищо нямаше да бъде в състояние да ме накара да се забъркам в аферата. Не е човек, който си заслужава да се рискува за него, но той го направи за мен. Барът съвсем спокойно можеше да ме намушка с ножа. Смятам, че трябва да продължа, докато се реванширам.

В един и половина паркирах колата пред кооперацията на Джеферсън Авеню.

Когато влязох във фоайето, Макси се беше облегнал на бюрото. На телефонната централа нямаше никакво момиче. Телефонната слушалка с ремъците беше на гишето, така че той да може да я стига.

— Искаш ли малко пари? — попитах рязко. — Мога да ти дам известна сума, ако ми окажеш съдействие.

Изгледа ме подозрително.

— Никога не отказвам пари. Какво ти трябва?

— Шперцът ти.

Ако бях стрелял, не би се изплашил толкова.

— Какво?

— Шперцът. И побързай. Веднага получаваш петдесет долара.

Примигна с малките си очи.

— Петдесет долара? — попита замечтано Макси.

Разстлах пет десетачки пред него. Помислих си, че ако тази лудост да пръскам пари продължи, след няколко дни ще бъде разорен.

Изгледа банкнотите, облиза устни и се почеса по носа.

— Жив ще ме одерат — каза той, снишавайки глас. — Не мога да го направя.

Оставих още две петачки, наведох се над тях и леко ги духнах.

— Това е таванът — заявих и му се усмихнах. — Даваш ми шперца за десет минути.

— Къде искаш да идеш?

— В апартамента на Барът. Няма ли го?

Малките очички се окръглиха.

— Не, излезе преди около час.

— За какво тогава се притесняваш? Да не би да ти е приятел?

— Ще си загубя работата — отвърна той с пресипнал глас. — С шейсет долара едва ли ще изкарам повече от седмица. Не си струва.

— Е, щом смяташ така, добре — събрах парите на купчинка, сгънах ги и ги пхнах в задния джоб на панталона си. — Не бих желал да прекараш една безсънна нощ.

— Чакай малко — каза той, бутна назад шапката и изтри с ръкав лъщящото си чело. — Няма значение как ще спя. Дай още десет и готово.

— Шейсет е таванът. Ако искаш.

Пребори се със съвестта си, изпъшка и кимна.

— Шперцът е закачен зад централата. Давай мангизите.

Пъхнах банкнотите в ръката му и той бързо ги прибра в джоба си.

— Сигурен ли си, че Барът не си е вкъщи?

— Да. Видях го, когато излизаше. Горе няма никой — той огледа крадешком фоайето. — Ще ида да си взема една бира. Побързай и, за Бога, пази се някой да не те види.

Изчаках около секунда да изчезне, наведох се и откачих шперца, който висеше зад централата.

Асансьорът ме изкачи до четвъртия етаж. Тръгнах по коридора и стигнах до апартамент 4615. В някакъв апартамент се чуваше радио. Надолу по коридора една жена се изсмя пискливо. Долепих ухо до вратата с номер 4615, но не долових никакъв шум. Почуках, послушах се, изчаках, но нищо не последва. Огледах се. Никой не ме наблюдаваше. Пъхнах тихо шперца в ключалката, завъртях го леко и бутнах вратата.

Мъжът в бежовия костюм седеше в креслото срещу мене. В скута си държеше пистолет с насочено към гърдите ми дуло. Усмихна ми се студено.

— Заповядай! Помислих си, че може би си ти.

В момента, в който чух плътния баритон, разбрах кой е мъжът, и се чудех защо не се бях сетил досега.

— Здравей, Дедрик — отвърнах, влязох в стаята и затворих вратата.

II

— Не прави никакви резки движения, Малой — каза мъжът в бежовия костюм и вдигна пистолета. — Никой на този етаж не би се притеснил от изстрел. А аз съм в такова настроение, че бих могъл да те надупча. Седни — той посочи с другата си ръка към фотьойла до камината.

Беше изключено да не ме уцели и имах чувството, че не се шегува, затова седнах.

— Бива си те в крошетата — продължи той и докосна леко врата си. — Седмици наред ще съм схванат, да те вземат дяволите! — студените му черни очи шареха по лицето ми. — Имаме късмет, че пристигна сам. Бяхме решили при първа възможност да те ликвидираме. Започна да ставаш досаден.

— О, и аз съм затруднен. Проблемът е, че главата ми е пълна с хипотези, но нямам нито едно доказателство. Знае ли Сирийна, че си тук?

Поклати глава и се ухили.

— Не, въобще не предполага. Чувствай се като у дома си. На масата до теб има цигари. Трябва да убием малко време, преди да се захванем за работа. Барът иска да си поговори с теб. Не се опитвай да предприемаш каквото и да било, ако не ти е омръзнал животът.

Запалих цигара, докато той ме наблюдаваше с пръст на спуська и с насочено към лицето ми дуло.

— Внимавай с пистолета — казах аз. — Оттук изглежда малко опасен.

Той се изсмя.

— Не се притеснявай, ще стрелям, само ако не се държиш прилично. — Изгаси цигарата си, взе друга и я запали. Стоях, без да помръдна. Изражението в студените му, черни очи ми подсказа, че ако се наложи, ще го направи. — Ако знаех, че ще се буташ толкова много, не бих ти се обадил. Тогава си мислех, че постъпвам умно. Добре изиграх сцената по телефона, нали? И недокоснатото уиски, както и горящата цигара, бяха убедително допълнение.

— Да. Изглеждаше добре. Налагаше ли се да застреляш Суки?

— Разбира се — той се намръщи, сякаш му стана неприятно, че му напомних за Суки. — Получи си заслуженото.

— Ти ли натопи Перели?

— Барът си направи труда. Разчистване на сметки. Във всеки случай Перели го чакаше нещо подобно. Идеята беше много добра. По едно време беше доста напечено, но Перели вече е в килията и сега всичко е екстра.

— Не бъди толкова сигурен. Полицията те търси за убийството на Грейси Леймън.

— За мен не се притеснявай — отвърна той безгрижно. — По-скоро помисли за себе си.

Вратата на апартамента се отвори. Влезе Барът. Няколко секунди стоя закован на място, вирайки се в мен, а после пристъпи в стаята, затвори вратата и слабото му красиво лице се оживи.

— Как влезе той тук?

— Имаше ключ — отговори мъжът в бежовия костюм и се изправи. — Я виж дали не носи патлак?

— Стани! — извика ми Барът.

Изправих се.

Мина зад мен и ме опипа. Намери пистолета и го измъкна от кобура под мишницата ми. После откри и кутията с цигарите.

Отдръпна се, отвори я и ми се усмихна пренебрежително.

— Страшно умно! Къде щеше да ги сложиш?

— Където и да е. Да не мислиш, че си единственият, който може да подхвърля уличаващи доказателства?

Сложи кутията на масата и ме ръгна с пистолета.

— Как влезе?

— Взех шперца. Виси зад централата. Не знаеш ли?

Претърси отново джобовете ми, откри шперца и го сложи на масата.

Погледна към Дедрик.

— Лъже естествено. Сигурно Макси му го е дал. Е, добре. Май дойде време да се справя с Макси. — Извади сребърна табакера, взе цигара и я пъкна в устата си. Докато я палеше, очите му изучаваха лицето ми. — Задължен съм ти, Малой. Ще видиш, че ме бива да уреждам стари сметки.

— Не мога да си представя, че те бива за каквото и да било, но да речем, че ти вярвам.

— Какво ще правим с него? — попита Дедрик.

Барът се приближи до огледалото над камината и се погледна в него с възхищение.

— Ще го закараме в мината, разбира се. Едва ли би се намерило по-добро място за него. Доста дълго ще се мъчи, преди да умре.

Дедрик изкриви лице.

— Защо да не му пуснем един куршум в главата и да го оставим тук? Не ми се ходи пак в мината. Тя ме ужасява.

— Ще правиш, каквото ти казвам — отсече Барът и прокара нокътя на палеца по тънките си мустаци. — Вържи му ръцете.

Дедрик излезе от стаята. След няколко секунди се върна с ролка лейкопласт, широка два инча.

— Едно погрешно движение и ще те застрелям — предупреди ме Барът, вдигайки пистолета. — Сложи си ръцете зад гърба.

Сложих ги. В момента не можех да постъпя по друг начин Дедрик усуква дълга лента около китките ми. Свърши го перфектно.

— Залепи и устата му — нареди Барът.

Дедрик ми залепи устата, притискайки устните към зъби те ми.

Барът се приближи, застана пред мен и се усмихна злобно.

— Ще те накарам да съжаляваш, че се захвана с мен — каза той и ме удари по лицето с цевта на пистолета. Залитнах назад. Свивките на краката ми се удариха в облегалката на стола и аз се преметнах с трясък, който разлюля стаята.

— По-кратко! — разтревожено извика Дедрик. — Не е необходимо някой да доприпка, нали?

Барът му се озъби, приближи се до мен и ме ритна в ребрата. Ритна ме много силно и почувствах как ребрата ми се огънаха.

— А Макси? — попита Дедрик. — Губим време, Джеф.

— Извикай го — отвърна Барът и отново ме ритна.

— Мистър Барът има нужда от вас — изрече той в слушалката. — Моля, качете се.

Барът ме хвана за реверите, изправи ме на крака и ме запрати във фотьойла.

— Ще очистим Макси, а после ще изчезнем — каза той. — Време е да си сменя адреса. Остави го на мен.

Опря се на стената до вратата.

Дедрик беше обърнат към входа.

След около пет минути на вратата се почука.

— Влез — извика Барът.

Вратата се отвори. Макси влезе. Кръглото му, дебело лице беше сърдито, а долната му устна стърчеше агресивно.

Пистолетът на Дедрик висеше до крака му, така че Макси не го виждаше.

— Влез и затвори вратата.

Макси ме зяпна, цветът на лицето му се промени, вмъкна се в стаята и затвори вратата.

— Какво става тук? — попита той.

Дедрик вдигна пистолета и го насочи към търбуха му.

— Ти ли му даде шперца?

Макси ме гледаше свирепо.

— Ако ви е казал това, лъже. Защо си насочил този пистолет към мен? Не знаеш ли, че е опасно?

— Може би ще е фатално — заяви Дедрик и се усмихна.

Барът се приближи тихо до Макси и го потупа по рамото.

— Здравсти, братле!

Макси подскочи от изненада.

— Хей! Какво сте намислили? Кой е този мъж с пистолета? — опита се да накара гласа си да прозвучи строго, но очите му бяха тревожни. — В сградата не е позволено да се влиза с оръжие. Ще съобщя на собственика.

— Страхувам се, че няма да имаш време — заяви Барът. — Почна да ми писва от теб, Макси. След като Грейси си отиде, смятам, че можем да се отървем и от теб.

Челюстта на Макси увисна. Погледна с ужас първо Дедрик, а после Барът. Бързо вдигна ръце.

— Няма да ви създавам неприятности, мистър Барът. Можете да разчитате на мен...

Когато видя ножа в ръката на Барът, дъхът му спря и той се задави, сякаш някой го душеше.

— Съжалявам, Макси — Барът заби ножа в ребрата му. — Видя прекалено много и се превърна в истински досадник. Влез в банята.

Макси падна на колене, а лицето му позеленя.

— Не ме убивайте, мистър Барът — процеди през зъби той. — Обещавам...

Барът го халоса по главата с дръжката на пистолета и той се свлече на пода. Подпрян на ръце клатеше глава и стенеше.

— Помогни ми — изсъска Барът.

Двамата с Дедрик хванаха Макси и го завлякоха през стаята до вратата, която водеше към банята.

Когато Дедрик го пусна, за да я отвори, Макси изведнъж се изправи на крака, удари Барът и залитайки хукна към външната врата на апартамента.

Барът замахна с пистолета и отново събори Макси на колене. Вкараха го в банята. Последва борба и Макси се развика. Крясъците му бяха спрени от тъп, силен звук. Последва дрезгав стон и хъркане, което се чува при душене, и Дедрик излезе заднешком с побеляло и напрегнато лице. Хъркането продължи и на мен започна да ми се повдига. След известно време звукът заглъхна.

Барът се появи на вратата и ми се озъби:

— След малко ще дойде и твоят ред, приятелю — каза той, — но няма да стане толкова лесно. — Обърна се към Дедрик, който го гледаше: — Хайде, отведи го! Внимавай какво ще направиш. Ако ти създава неприятности, застреляй го.

— Не искаш от мен да го закарам сам, нали?

— Защо не? Аз трябва да се справя с Макси. Налага се да се махнем. Какво те тревожи? Застреляй го, ако се опита да се държи неприлично!

— И по петите ми да тръгнат ченгетата?

— Ще ги застреляш и тях — каза Барът и се изсмя.

Дедрик се поколеба, а после сви рамене.

— Дай ми едно палто да му покривя ръцете. Ще го върна, след като го зарежа.

Барът влезе в спалнята и след миг се показа с леко палто в ръце. Дедрик ме изправи.

— Ще използвам твоята кола. Едно погрешно движение и ще ти пръсна черепа.

Барът метна палтото върху раменете ми и омота с копринен шал устата ми, за да скрие лепенката.

— Няма да се видим повече, Малой — заяви той. — Може би аз ще те видя, но не и ти мен — бутна ме към Дедрик. — Вървете.

Дедрик ме хвана за ръката и ме изведе в коридора.

Никой не ни видя, когато влязохме в асансьора. След като се смъкнахме на партера, Дедрик опря пистолета в ребрата ми.

— Не забравяй — едно погрешно движение и ще отнесеш куршума — изсъска той, а по лицето му се стичаше пот.

Тръгнахме през фойето. Избута ме по килима към предния вход, а после надолу по стълбите към буика.

По алеята вървяха две момичета. Погледнаха ни разсеяно, подминаха ни и влязоха във фойето.

Дедрик отвори задната врата.

— Качвай се!

Докато се навеждах, за да вляза в колата, Дедрик ме удари с дръжката на пистолета по главата.

III

Мъчех се да изплувам от дълбоката, тъмна бездна. Съзнанието ми се възвърна подобно на махмурлук в мъглива утрин. Първо усетих пулсираща болка в главата, а после, отваряйки очи, осъзнах, че лежа на гръб, а по лицето ми играе лъч от фенерче. Изохках, извърнах глава и се помъчих да седна. Някаква ръка върху гърдите ми ме бутна назад.

— Не мърдай — изръмжа Дедрик. — В момента те настанявам.

Пръстите му отлепиха единия край на лентата от устата ми. Когато успя да я хване здраво, той дръпна бързо и силно и я махна. Заболя ме и отново изохках.

Светлината ми пречеше, но още по-неприятен беше влажният, студен въздух в тъмнината отвъд лъча на фенерчето.

— Какво става? — изръмжах аз.

— Ще разбереш.

Усетих, че нещо стяга кръста ми. Наведох глава и видях, че Дедрик заключва с катинар дебела верига. Погледнах грубите изсечени в скалите стени, подпрени от почернели дървени стълбове.

— Къде е тази... мина? — попитах аз.

— Стотина фута под земята — той стисна катинара и се отдръпна. — Идеята не е моя, Малой. Ти чу какво каза Барът. Аз нямам нищо против теб. Ако не беше той, щях да ти пусна един куршум в главата. Той ще дойде, за да те види утре.

— Нима ще ме остави тук да умра от глад? — попитах аз, изследвайки лентата, която обвиваше ръцете ми. Беше невъзможно да се освободя от нея.

— Няма да умреш от глад — той замълча и запали цигара. Видях, че ръцете му трепереха. — Няма да имаш време.

— Какво имаш предвид?

— Сам ще разбереш. Ако ми обещаеш, че ще стоиш мирно, докато изчезна, ще ти освободя ръцете. Поне ще имаш шанс да се бориш.

Започнах да виждам призраци.

— Ако ми освободиш ръцете, вероятно ще те удуша. Плаша се, но не чак толкова лесно.

— Не говори като глупак. Нямах представа какво те очаква. Обърни се. Ще сваля лентата от ръцете ти.

Обърнах се и той заби коляно в гърба ми, докато размотаваше лейкопласта. Отдалечи се, преди да успее да го хвана.

С мъка се изправих до седнало положение. Не можех да стана, защото веригата, която ме държеше, беше къса. Но чувството, че ръцете ми отново са свободни, беше приятно.

— Ще ти оставя фенерче. Това е единственото, което мога да направя за теб.

— Съвестта ти не е кой знае колко много — разтривах китките си, опитвайки се да възстановя кръвообращението им, и се вирах в него. — Какво ще стане?

— Не знам — погледна към дългия тунел, като повдигна фенерчето си и прониза със силния лъч непрогледния мрак. — Виж. Можеш да се досетиш не по-зле от мен.

Лъчът се спря Върху купчина парцали. Присвих очи и видях парченца от нещо, което някога е било спортен костюм.

— Под дрехите има скелет — заяви Дедрик и въздухът изсвири в ноздрите му. — За по-малко от дванайсет часа, след като го оставихме тук, той се превърна в купчина парцали и кости.

— Кой е той? — гласът ми прозвуча кухо.

— Няма значение.

Реших, че не може да бъде никой друг, освен Лут Ферис.

— Ферис е, нали?

— Още един досадник — отвърна Дедрик и изтри лицето си с носната кърпа. — Нещо го е изяло. — Втренчи се притеснено в тъмнината. — Тук има някакво животно, може би е рис. — Извади друго фенерче от джоба си и ми го подхвърли. — Ще ти прави компания. Ако чуеш, че Барът идва, скрий го. Ще ме убие, ако разбере, че съм ти го дал.

— Е, благодаря ти — казах аз и осветих лицето му с фенерчето. — Защо не свършиш работата докрай и не ме освободиш? Ти ненавиждаш това, Дедрик. Хайде, все още си в състояние да се отървеш от присъдата, а аз ще направя каквото мога за теб.

— Изключено. Не познаваш Барът. Той е последният човек, когото някой със здрав разум би се осмелил да измами. Довиждане, Малой. Надявам се, че всичко ще свърши бързо.

Седях неподвижно и наблюдавах как лъчът на фенерчето му отслабваше, докато се отдалечаваше в дългия тунел. С изчезването на светлината тъмнината наоколо ме обхвана със задушаваша гъстота, от която ме изби студена пот. Запалих фенерчето. Бялата светлина отблъсна тежкия мрак, сякаш беше жив. Но той се криеше зад лъча и изчакваше отново да връхлети отгоре ми.

Първата ми работа беше да изследвам веригата около кръста си. Беше прекалено здрава, за да я скъсам, а катинарът изглеждаше доста солиден. Проследих я до стената. Беше закачена за халка, вкопана в масивната скала. Хванах я с две ръце, подпрях крака си в стената и я опънах. Нищо не се случи. Стегнах се и отново опънах, докато сухожилията ми изпукаха. Все едно че се опитвах да изскубна Емпайър Стейт Билдинг.

Паднах задъхан върху скалистия под, а сърцето ми биеше като парен чук. Ако исках по някакъв начин да се измъкна, трябваше да разхлабя халката. На никого не би му минало през ума да ме търси тук. Пола щеше да отиде в кооперацията на Джеферсън Авеню и може би щеше да открие Макси, но това нямаше да ѝ помогне да стигне много далеч, нито пък на мен. Щеше да се обади на Мифлин. Но какво можеше да направи Мифлин? Кой би ме потърсил в шахтата на една изоставена, съборена мина?

Започна да ме обхваща паника. Сякаш бях погребан жив. Очите ми непрекъснато се насочваха към купчината накъсани дрехи на десетина ярда от мен — останките на Ферис.

Тук има някакво животно.

Признавам си, че бях готов да изтичам, хленчейки, В някакъв ъгъл, ако можех да го направя. Бях готов да викам за помощ колкото ми глас държи, ако от виковете ми щеше да има някаква полза. Много пъти в живота си бях треперил, но за първи път ми се случваше да се треса по този начин.

За около минута седях безмълвен. Опитвах се да се взема в ръце, казвах си, че не бива да губя самообладание, наричах се с какви ли не обидни думи, докато се борех с паниката, кацнала на рамото ми и

гледаща в лицето ми със злобен поглед! Съвзех се, но целият плувах в студена пот и бях отпуснат като дроб.

Извадих си цигарите и разсипах половината, преди да успея да хвана една. Запалих я, облегнах се на стената, вдишах дима и го издишах, вперил поглед в бялата светлина на фенерчето, която стоеше между мен и тъмнината.

Нямах представа колко дълго щях да прекарам под земята. Батерията не би издържала повече от няколко часа, ако свети непрекъснато. Трябваше да я пестя, дори и ако това означаваше да стоя на тъмно.

Преброих си цигарите. Бяха седемнайсет. Дори и слабата, червена искра би ми действала успокояващо, а и докато пуших, можех да изгася фенерчето. Изгасих го.

Задушаващата тъмнина, толкова гъста, че можеше да се пипне, се върна, а заедно с нея се върна и паниката, която ме буташе по лакътя и ме караше да се потя.

Струваше ми се, че е минал около час, откакто седях в страшния влажен мрак. Пуших цигарата, наблюдавах съсредоточено светещия ѝ край и се мъчех да забравя черните стени, които ме притискаха.

Когато повече не можех да издържам, запалих фенерчето. Дрехите ми бяха мокри от пот и часовникът ми показва, че бях прекарал в тъмнината само петнайсет минути.

Чак тогава се притесних, и то истински. След като нервите ми се бяха опънали до скъсване само за петнайсет минути, какво щях да правя един час или един, а дори и два дни? Оставих фенерчето на пода до себе си и отново хванах веригата. Дърпах я и я усуквах с нарастваща ярост, докато накрая се усетих, че я проклинам на глас. Спрях и пак седнах. Чувствах се така, сякаш бях изминал на бегом десет мили — даже и мускулите на краката ми трепереха. И тогава чух нещо.

До момента единствените звуци в старата шахта сто фута под земята беше дишането ми, туптенето на сърцето ми и по-слабото тиктакане на часовника ми. Но непознатият звук ме накара да обърна глава и да погледна в тъмнината.

Заслушах се, затаил дъх с полуотворена уста, а сърцето ми удряше като чук. Нищо. Бавно посегнах към фенерчето и осветих дългия тунел. Все още нищо. Загасих светлината и зачаках. Минутите

се точеха. После го чух отново — леко изшумоляване, нещо, което се движеше предпазливо, отместване на камъче — остри, свирепи звуци в тишината. Звуци, които не биха се чули никъде другаде, освен в тази шахта, където дори и падането на перо на земята би нарушило покоя.

Докоснах бутона на фенерчето. Лъчът се връза в мрака както бърснач в плътта.

За части от секундата видях нещо, което изглеждаше като две светещи искри — навярно очи на животно. После искрите изчезнаха и аз се мъчех да се изправа на колене, навеждах се напред, вирах се и се опитвах да ги различа.

Ще видиш, че ме бива да уреждам стари сметки.

Заслужаваше отличен. Тези няколко секунди бяха най-тежките, които някога бях преживявал, и мисълта, че опасността не е преминала, предизвика прималяване в стомаха ми.

Запалих друга цигара и не загасих фенерчето. Реших, че ще го оставя да свети, докато се изтощи, и после ще мисля какво да правя. Светлината ми даваше сигурност, че това, което се криеше в тъмнината, щеше да стои на разстояние от мен.

Седях и пуших. Чувах туптенето на сърцето си и се мъчех да измисля как да измъкна халката. Но мозъкът ми сякаш беше обвит в памук. Мислите ми препускаха в тъмнината, изпълнени със страх и напълно безполезни.

Тогава отново видях червените въглени — точно зад мястото, докдето стигаше светлината на фенерчето. Не помръдвах и не откъсвах очи от двете огнени топчета, които висяха в тъмнината и ме наблюдаваха.

Минутите продължаваха да се точат. Не можех да преценя дали се приближаваха, или си въобразявах. Просто чаках застинал, вцепенен и уплашен. Задържах дъха си колкото можех и дишах тихо през устата, когато чувствах, че се задушavam.

Те се приближаваха — изключително предпазливо и бавно — и животното започна да придобива очертания. Успях да различа нещо, което ми заприлича на главата на пор, и гладък, заоблен гръб. Продължавах да стоя неподвижно. Единият ми крак беше изтръпнал, но не му обръщах внимание. Искрах да разбера с какво ми предстоеше да се сблъскам. Не ми се наложи да чакам дълго. През лъча на фенерчето премина плъх. Не обикновен плъх, а чудовище — плъх,

който се среща само в кошмарите, голям почти колкото котка, дълъг над два фута.

Дойде към светлината вече не толкова предпазливо. Гледаше ме, а лъскавата му кафява козина блестеше на силната светлина на фенерчето. До ръката ми имаше голям камък. Пръстите ми посегнаха към него. Плъхът спря. Сграбчих камъка и го хвърлих. Чу се изшумоляване и той изчезна, много преди камъкът да стигне до мястото, където стоеше.

Е, вече знаех. Знаех какво беше превърнало Ферис в купчина парцали и кости. Знаех също, че когато огладнее, звярът няма да избяга.

Започнах да трупам купчина от камъни до себе си. Огледах земята наоколо. Под праха и чакъла открих къса пръчка. Не беше кой знае какво оръжие, но все пак щеше да ми послужи. Независимо че бях окован с верига, се чувствах сигурен в успешния изход, ако трябваше да се справя с един-единствен плъх. Но в съзнанието ми изплува въпросът дали не бяха много повече. Очите ми отново се насочиха към парцалите. Това не беше работа само на един плъх.

Стиснах пръчката в дясната си ръка, а фенерчето в лявата, и се облегнах на стената.

Чаках. А някъде в тъмнината, не много далече, плъхът също чакаше.

IV

Фосфоресциращите стрелки на часовника ми показваха четири и двайсет. Бях прекарал в шахтата малко повече от два часа. Имах само още пет цигари, а светлината на фенерчето беше станала оранжева. През последния половин час го включвах и изключвах на всеки пет минути, докато чаках и се ослушвах, за да го запазя колкото е възможно по-дълго.

Не бях чул, нито видял нищо. От влажния, застоен въздух ми се доспа. Единствено пушенето и съсредоточаването върху светещия край на цигарата ми помагаша да стоя буден. Завързах носната си кърпа около врата, за да се предпазя, ако плъхът ме нападнеше. Това ми даваше оптимистично чувство за сигурност.

Бях се справил с паниката или по-скоро се бях изтощил до такава степен, че вече не се плашех. Страхът си има граница и след първия час я бях преминал. Но бях загубил всякаква надежда, че ще се измъкна оттук. Единствената ми цел беше да убия плъха, преди той да убие мен. За друго въобще не се замислях.

Двата часа се бяха провлекли като два месеца. Нямах какво друго да правя, освен да пуша, да наблюдавам, да слушам и да си мисля за плъха. Стрелките на часовника ми бавно пълзяха по циферблата.

После шумоленето започна отново — кънтящ звън от опашката на плъха, която се триеше в пода. Хвърлих камък по посока на звука и долових шум от тичащи крака. Е, той все още не беше огладнял. Хвърлих камък, за да го прогоня.

Отслабващата светлина на фенерчето ме тревожеше. Загасих го, седях в тъмнината, дишах леко и мислех. Прекарах така може би десет минути със затворени очи и сигурно съм задрямал. После това, което се случи, изтегли кръвта от сърцето ми и ме накара да ококоря очи — нещо докосна стъпалото ми и тръгна покрай крака ми.

Запалих фенерчето. Побиха ме студени тръпки. Сграбчих с лявата си ръка пръчката. За един миг, изпълнен с ужас, видях плъха на разстояние няколко инча. Пълзеше към мен, прилепен към земята, а

червените му очи блестяха злобно. Когато жълтият лъч на фенерчето го блъсна, той се извърна и изчезна подобно на светкавица. Вкаменен и потен, гълтах жадно застоялия въздух.

Изведнъж в тъмнината отвъд слабата светлина се появиха четири двойки червени искри, подредени в полукръг на около един фут разстояние. Четири, не един.

Изкрещях, но те не помръднаха. Гласът ми беше пресипнал и слаб. Сграбчих шепа камъни и ги хвърлих. Червените очи изчезнаха, но почти веднага се появиха отново, малко по-близо, и аз пак изкрещях.

— Вик!

Подскочих. Дали си въобразявах, че чувам слабия зов някъде в тъмнината? Повиших глас и издадох вик, който отекна като гръмотевица в тунела.

— Вик! Къде си?

— Тук! Надолу в тунела.

Бях толкова развълнуван, че забравих за плъховете. Крещях като луд. Викът ми се превърна в скимтене, когато в светлината пробягна косматото кафяво тяло и зъбите му изтракаха, забивайки се в гънките на носната кърпа около врата ми.

Почувствах тежестта на тялото му върху гърдите си и миризмата на мръсната му козина. Влажният му нос беше под брадата ми, а зъбите му се мъчеха да разкъсат кърпата и да стигнат до гърлото ми.

Едва не полудях. Сграбчих гладкото, отвратително, дебело тяло и го откъснах от врата си. Почувствах го как се усука в ръката ми. Противната заострена глава се завъртя и остриите като бръсначи зъби се забиха в китката ми. Яростно впих пръсти в козината, огънах назад гърба му и чух остър писък. Зъбите освободиха китката ми. Преди да успее да ме нападне отново, го ударих по гърба и усетих как костта се счупи като суха пръчка под пръстите ми. Тресейки се от ужас, хвърлих звяра надалеч.

— Вик!

— Тук съм! — отговорих с дрезгав глас.

В отсрещния край на тунела видях тънък лъч светлина.

— Идвам.

Гласът на Пола — най-сладкият звук, който някога съм чувал.

— Насам. Внимавай, има плъхове.

— Идвам.

Светлината се движеше неотклонно към мен и ставаше по-ярка. След около минута Пола падна на колене пред мен и ми хвана ръцете.

— О, Вик!

Въздъгнах дълбоко, разтресох се и се опитах да ѝ се ухилия, но лицето ми беше вкаменено.

— Пола! Господи! Радвам се да те видя. Как се озова тук?

Ръката ѝ докосна лицето ми.

— Ще изчакам. Ранен ли си?

Повдигнах ръка. От китката ми бликаше кръв. Ако не бях вързал кърпата на врата си, животното щеше да ми разкъса гърлото.

— Няма нищо. Един плъх ме хареса.

Свали белия си копринен шал и превърза стегнато раната.

— Наистина ли беше плъх?

— Да. Убих го. Зад теб е.

Тя хвърли бързо поглед през рамо. Лъчът от фенерчето ѝ освети животното. Нададе сподавен вик и дъхът ѝ секна.

— Ааа! Има ли още?

— Един-два. Този беше особено настойчив. Учуди ли се, че гласът ми звучеше изплашено?

Тя се приближи и се втренчи в плъха, а после се отдръпна и потрепери.

— Огромен е. Хайде да се махаме оттук.

— Прикован съм с верига към стената. Така си представя Барът разчистването на стари сметки.

Докато разглеждаше веригата, аз ѝ разказах накратко какво се беше случило.

— Имам пистолет, Вик. Мислиш ли, че можем да простреляме една от тези халки?

— Нека да опитаме. Дай ми го и се дръпни настрана. Куршумът може да рикошира.

Тя сложи малкия си пистолет в ръката ми и се отдалечи в тунела. Третият изстрел разкъса халката. Звукът от стрелбата ме оглуши.

Бавно и мъчително се изправих на крака. Пола се върна и ме подкрепи.

— Ще се оправя. Просто съм се схванал — започнах да куцукам, за да възстановя кръвообращението си. — Още не си ми казала как

попадна тук. Откъде разбра, че съм в мината?

— Обади се някаква жена. Не се представи, а само каза: „Ако искате да спасите Малой, трябва да побързате. Откараха го в мината Монте Верде.“ Затвори, преди да успея да попитам коя е и откъде знае. Грабнах фенерче и пистолет и подкарах като луда насам. — Пола печално поклати глава. — Трябваше да се свържа с Мифлин, но буквално си загубих ума, Вик. Не си спомням какво си помислих.

— Няма нищо. Ти си тук, а аз съм свободен. Всичко останало е без значение.

— Не е така. Бродих из тази ужасна мина с часове. Ако не те бях чула да викаш, нямаше да разбера къде си. Не можеш да си представиш какво е тук. Всички тунели си приличат.

— Ще те изведе. Хайде, нека да опитаме.

— Какво е това? — тя се взираше в купчината от парцали и кости.

— Лут Ферис — отвърнах и вцепенен се приближих до останките. Осветих ги с фенерчето. Дори и черепът беше оглозган. В средата на челото имаше малка дупка. — Значи са го застреляли. Чудя се защо.

Разгледах остатъците от дрехите и намерих кожен портфейл. В него имаше регистрационен талон на кола на името на Лут Ферис, две банкноти по пет долара и снимка на момиче, на която разпознах мисис Ферис. Върнах портфейла на мястото му и се изправих.

— Ще се наложи да доведем Мифлин.

Пола беше вперила поглед в купчината от кости.

— Дали плъховете са го направили? — попита тя с тих, ужасен глас.

— Е, нещо го е направило. Хайде да вървим!

Тя се взря уплашено в тъмнината.

— Не мислиш ли, че ще тръгнат след нас, Вик?

— Не. Едва ли ще си направят труда. Хайде!

Отправихме се надолу по тунела. Светех с фенерчето си. Лъчът беше слаб, но ни предстоеше да вървим дълго и щяхме да използваме фенерчето на Пола по-късно.

Когато бяхме изминали половината разстояние, стигнахме до друг тунел, който завиваше наляво. Спомних си, че Дедрик се беше отправил в тази посока.

— Оттук — казах аз.

— Защо не продължим направо?

— Дедрик зави наляво.

Завихме наляво и повървахме около сто ярда. В края тунелът се пресичаше от друг.

— А сега накъде?

— Ще хвърляме чоп. Тръгваме натам, накъдето ти се падне на теб.

— Надясно.

Свихме надясно. Теренът беше неравен и след като вървахме няколко минути, осъзнах, че слизаме.

— Чакай. Тази част на тунела върви надолу. А ние би трябвало да се изкачваме. По-добре е да се върнем и да тръгнем наляво.

— Сега разбра ли какво имам предвид? — гласът ѝ беше нервен — за първи път го чувах да звучи така. — Ето какво се случи с мен. Лутах се с часове.

— Хайде!

Върнахме се до пресечката и продължихме направо. Бяхме вървели може би петнайсет минути, когато пред нас се изпречи масивна скала.

— Едва ли ще се справиш по-добре от мен — заяви Пола, останала без дъх.

— Не се стягай! — Малко се притеснявах за нея. Обикновено се държеше спокойно и невъзмутимо. В момента ми се струваше, че е на ръба на истерията. — Може би в обратната посока тунелът слиза, а после се качва. Ще пробваме.

— Луда съм, че дойдох тук сама! — тя ме хвана за ръката. — Защо не взех Мифлин? Загубени сме, Вик. Със седмици можем да върви така.

— Хайде! — извиках рязко аз. — Не губи време да дрънкаш глупости. След десет минути ще бъдем навън.

Тя се опита да се стегне и когато отново заговори, гласът ѝ беше по-спокоен.

— Съжалявам, Вик, объркана съм. Ужасявам се от мисълта, че съм заровена под земята. Чувствам се като погребана.

— Знам. А сега се вземи в ръце. Почнеш ли да се самосъжаляваш, свършено е с теб. Хайде, детето ми.

Прегърнах я и ние отново тръгнахме.

Тунелът се спусна стръмно, а после започна да се издига към нещо, което приличаше на черна бездна.

Изведнъж фенерчето ми изгасна.

Пола ме стисна за ръката, задушавайки вика си.

— Спокойно. Запали твоето. Моето се изтощи. Чудя се как издържа толкова много.

Тя ми подаде фенерчето си.

— Да побързаме, Вик. И моето няма да свети дълго.

— Длъжно е да свети.

Продължавахме да вървим. Ставаше все по-задушно. На всичко отгоре, таванът на тунела се прихлупваше все повече и повече с всяка крачка, която изминавахме. Изведнъж Пола спря.

— Това не е пътят! — тонът ѝ беше рязък. — Сигурна съм. Да се връщаме.

— Трябва да е. Дедрик зави наляво в края на тунела. Наблюдавах го. Хайде да погледнем малко по-надолу.

— Страх ме е, Вик.

Отдръпна се назад. Чувах бързото ѝ дишане и осветих лицето ѝ. Беше преbledняла, а очите ѝ блестяха безумно.

— Не издържам повече! Връщам се. Не ми стига въздухът!

И аз едва дишах. Нещо стягаше гърдите ми. Борех се за всяка глътка въздух.

— Още стотина ярда. Ако не стигнем доникъде, ще се върнем.

Хванах ръката ѝ и започнах да я тегля. След около петдесет ярда имаше друга пресечка. Въздухът Вече беше много лош.

— Ето — казах аз. — Бях сигурен, че ще се появи нещо. Ще тръгнем надясно. Ако тунелът слиза надолу, ще опитаме В обратната посока.

Тя тръгна с мен.

Всеки тунел, до който стигнехме, приличаше изцяло на останалите. Може би обикаляхме В кръг, макар и да ни се струваше, че напредваме.

Движехме се в тъмнината. Ставаше все по-трудно да вървим. Краката ми бяха тежки и с усилие ги повдигах. На Пола не ѝ стигаше въздухът и аз трябваше да я подкрепям. Най-накрая тунелът престана

да се спуска надолу. Не бях сигурен, но ми се струваше, че се издига нагоре.

— Убеден съм, че сме на прав път — изрекох, задъхвайки се. — Вървим нагоре.

Тя се облегна още по-силно на мен.

— Въздухът е ужасен. Не съм в състояние да продължа.

Прегърнах я и я бутнах напред. Таванът на тунела се снишаваше. Трябваше да наведем глави. След двайсетина ярда се приведохме на две.

Вече не можехме да си поемем дъх. Спряхме.

— Трябва да се върнем, Вик!

Откъсна се от мен и се отправи в обратната посока, като непрекъснато залиташе. Тръгнах, препъвайки се след нея, и я завъртях рязко.

— Не се дръж като глупачка, Пола! Съвземи се. Изпадаш в паника.

— Знам — тя се притискаше към мен. — Не мога да се овладеея. Сигурно е от тази ужасна тъмнина.

Държеше се за мен и аз усещах, че трепери.

— Хайде да седнем за малко. Ще излезем оттук, стига да запазиш спокойствие.

Седнахме и изведнъж осъзнахме, че въздухът на пода на тунела беше много по-чист. Бутнах я назад и легнах до нея.

След няколко минути стягането в гърдите и тежестта в краката ми изчезнаха.

— Така е по-добре.

— Да — тя се поизправи и махна косата от лицето си. — Държах се отвратително. Съжалявам. Ще се опитам да не се повтори.

— Няма нищо — отвърнах аз и хванах ръката ѝ. — Страдаш от клаустрофобия. Ще ти мине. Искаш ли да тръгваме? Ще попълзим. Дръж носа си близо до земята. Аз ще вървя напред.

Пълзяхме върху неравната земя, която жулеше ръцете и коленете ни. След малко се наложи отново да спрем. Потях се и дъхът ми стържеше гърлото. Пола падна до мен, съвсем изнемощяла.

— Наистина ли мислиш, че ще излезем? — попита тя почти беззвучно.

— Да. Ще излезем — но гласът ми не звучеше убедително. —
Ще починем малко и ще продължим.

Вече осъзнавах, че Дедрик не е минал по този път. Изглежда, бяхме направили погрешен завой. Мисълта, че ще останем в тази мина още дълго време, беше започнала да ми къса нервите.

Изведнъж Пола ме сграбчи за ръката.

— Какво е това?

Заслушах се.

Някъде в мината, нямах представа близо или далеч, се чуваше звук, който напомняше за дъждовни капки и тихо шумолене на сухи листа.

— Какво става, Вик?

— Нямам представа.

— Прилича на дъжд.

— Не може да бъде. Не мърдай!

Седяхме неподвижно и се заслушвахме.

Ромонът се приближаваше — звук от хиляди малки космати крака, тичащи по каменистата земя. Разбрах откъде идваше шумоленето. Вече го бях чувал, само че не беше от едно или четири животни, а от стотици.

Плъховете се бяха задействали.

Скочих на крака.

— Хайде! Да видим колко бързо можеш да бягаш.

— Какво има? — изправи се, пълзейки, тя.

Сграбчих ръката ѝ.

— Плъхове! Тръгвай. Не се страхувай. Ще ги изпреварим.

Тичахме сгънати на две в тунела. Трополенето зад нас се засили. Продължавахме слепешката. Спъвахме се в камъни, удряхме се в грапави стени, но запазвахме скоростта. Тунелът изви надясно. Зад ъгъла разбрахме, че можем леко да повдигнем глави. След няколко ярда стана възможно да стоим изправени.

— Побързай! — подканих я аз и увеличих темпото, влачейки я след себе си.

Вече се вървеше по-лесно. Напредвахме, задъхани, тичахме с невиждащи очи в тъмнината. Тунелът изглеждаше безкраен. Изведнъж Пола залитна и щеше да падне, ако не се бях обърнал, за да я прихвана. Облегна се на мен, хлипайки, останала без въздух.

— Свърших! — простена тя. — Не мога повече!

— Можеш и ще го направиш.

Обхванах я с ръка и я бутнах напред, но бяхме изминали само няколко ярда, когато коленете ѝ се огънаха и тя се свлече на земята.

— Дай ми една минута. Ще се оправя. Искам само една минута.

Облегнах се изтощен на стената, наострил уши, и се мъчех да овладее затрудненото си дишане. Трополенето не се чуваше, но знаех, че едва ли ще ни дадат дълга отсрочка.

— Време е да тръгваме.

В далечината трополенето отново се долавяше. Пола се изправи, залитайки.

— Хайде — казах аз, прихванах я и, олюлявайки се, затичах бавно и тежко.

След малко дишането на Пола се нормализира и тя хукна. Звукът зад нас беше застрашително близо. Може би подтиквани от скърцането и тупуркането успяхме някак си да увеличим скоростта. Стигнахме до следващата пресечка и без да се замисля, завих надясно, дърпайки. Пола след себе си. Втурнахме се по дълъг, висок тунел.

Тунелът започна да се стеснява. Осветих го с фенерчето, за да видя накъде отиваме. Пред нас се издигаше арка, която представляваше дупка в стената.

— Влизай! — казах задъхано, бутнах я през арката и, олюлявайки се, се вмъкнах след нея. Озовахме се в голяма, висока пещера. Осветих стените с фенерчето и забелязах огромна купчина от дървени сандъци, наредени в средата на пещерата.

Пола извика:

— Няма изход, Вик!

Беше права. Бяхме попаднали в затворено пространство. Нямаше спасение. Не можехме да се върнем. Плъховете се носеха отвън в тунела.

— Бързо! Ще препречим входа със сандъците. Това е единственият ни шанс.

Втурнахме се към купчината, сграбчвахме по един сандък, довличахме го до входа, хвърляхме го и се връщяхме за друг. Бяхме наредили първия ред, когато подушихме плъховете.

Имаше нещо страховито и мъртвешко в миризмата, която нахлу в пещерата с приближаването на топуркащите крака.

— Бързай колкото можеш!

Сграбчих два сандъка, повлякох ги по пода и ги метнах върху другите. Докато Пола тичаше да вземе следващия сандък, аз насочих лъча на фенерчето към тунела. От гледката кръвта ми се смрази.

Тесният под на тунела беше застлан с издигаща се маса от кафяви, мъхести тела. Острият писък, шумолящите опашки и тропачите крака издаваха кошмарен звук.

Грабнах пистолета и стрелях два пъти към кипящата маса. Гърмежът прокънтя оглушително в тунела и ехото се отрази многократно в стените.

Страховитият кафяв килим се олюля, но място за отстъпление нямаше. Гъмжилото от плъхове, изпълнило целия тунел, попречи на тези, които бяха отпред, да се оттеглят.

Изстрелите бяха повалили три от чудовищата, а останалите се втурнаха назад, газеха се и впиваха острите си зъби един в друг. Въздухът се разкъсваше от пронизителните им писъци.

Грабнах сандъка от Пола и го сложих на място, втурнах се обратно и довлякох още два.

Докато Пола слагаше поредния сандък, един плъх скочи през процепа и я събори.

Безумният ѝ вик ме накара да хукна към нея. Лежеше по гръб и удряше с двете си ръце плъха, докато той се мяташе ожесточено, мъчейки се да се добере до гърлото ѝ.

Ударих го с дръжката на пистолета, хванах го и го запокитих над стената от сандъци.

Нямах време да видя дали е наранена. Качих сандъка, който беше донесла, и се върнах, за да взема още два.

Пола се беше изправила на крака и, олюлявайки се, продължи да ми помага.

Завършихме втория ред и стената стана висока два фута, но това не беше достатъчно. Входът към пещерата трябваше да бъде запушен изцяло, за да сме в безопасност, макар че безбройните тежки плъхове можеха да съборят преградата.

— Не спирай! — казах задъхано аз. — Трябва да направим преградата двойна.

Продължихме да работим. Влачехме сандъците, нареждахме ги и се връщахме да вземем други.

Шумът отвън беше ужасяващ и от време на време сандъците се олюляваха от натиска на борещите се тела.

— Още един влезе! — изпищя Пола, изпусна сандъка, отстъпи назад и хвана с ръце шията си.

Завъртях лъча на фенерчето, видях как нещо се стрелна към мен и вдигнах ръце. Животното ухапа ръкава ми, като едва не улучи плътта, и увисна, дращейки с крака по ръката ми.

Пуснах фенерчето, посегнах към шията на плъха, не уцелих, затърсих с пръсти и почувствах как зъбите му се забиха в ръката ми. Когато ме ухапа отново, се овладях и пречупих гръбнака му. Хвърлих го през дупката и вдигнах последния сандък, за да довърша изцяло преградата.

Пола вдигна фенерчето и се приближи към мен. Разгледахме стената от сандъци. Плъховете дращеха, но тя не помръдваше.

— Ако направим още един ред, сме спасени.

— Тече ти кръв.

— Няма значение. Хайде да изградим още един ред.

Носехме сандъците и ги трупяхме. Едва стояхме на краката си, но издържахме някак си и направихме стената тройна. После двамата изтощено се свлякохме на пода. След няколко минути Пола се опита да седне.

— Дай ми носната си кърпа, за да ти оправя ръката.

Тя превърза раната и отново легна до мен.

— Ех, сега да имаше бутилка скоч! — промърморих аз и я прегърнах. — Не можеш да си изкривиш душата, че беше вълнуващо, нали?

— Предпочитам да не го бях изживяла — отвърна Пола с треперещ глас. — Никога не съм била толкова уплашена. Смяташ ли, че ще се махнат?

Съдейки по безумната врява отвън, си помислих, че ще останат със седмици.

— Не знам. Във всеки случай ще почакаат малко. Но не се притеснявай, не могат да влязат тук.

— Но и ние не можем да излезем, Вик. Пък дори и да се махнат, не знаем как да се измъкнем от мината, а и фенерчето скоро ще се изтощи.

Докато Пола говореше, аз изследвах стените на пещерата. Най-накрая лъчът се спря върху останалите в средата на пещерата сандъци.

— Хайде да видим какво има в тях — казах аз, изправяйки се с мъка на схванатите си крака. — Можеш да полежиш, докато проверявам.

Издърпах един сандък. Капакът му беше закован. Ударих го в земята и той се отвори. Вътре, наредени един върху, друг лежах грижливо опаковани пакети с цигари.

— Марихуана! — възкликнах аз. — Това сигурно е складът на Барът. Каква плячка! Сигурно са милиони.

Пола стана с усилие и се приближи.

— Едва ли ги е влачил през тунела — заявих развълнуван. — Трябва да потърсим. Изключено е да няма друг вход.

Стените бяха солидни, ето защо насочих вниманието си към пода. Пола откри хитро замаскирания люк. Стъпих на единия край, а другият се откряна достатъчно, за да мога да го хвана.

Двамата повдигнахме капака. В пещерата нахлу струя свеж въздух.

— Ето го — казах аз и насочих надолу фенерчето.

Грубо каменно стълбище водеше към някакъв коридор. Слязох първи. Когато стигнахме до последното стъпало, през отвора на тунела се процеждаше слънчевата светлина.

Тръгнахме по коридора и стигнахме до края му. Силната светлина ни ослепи за момент. Отдолу се виждаше пространство, покрито с ниски храсти и пясък. Изглежда, бяхме стигнали до дълбока кариера. Лъкатушеща пътека водеше от отвора на тунела надолу към кариерата.

Стоях на слънцето, а Пола беше зад гърба ми, когато чух вик в далечината.

Чак тогава забелязах два големи камиона, скрити отчасти от храстите, и пет-шест мъже, които се взираха в мен и ме сочеха. Направих крачка назад в тъмнината и ги чух как хукнаха към нас.

СЕДМА ГЛАВА

I

— Хората на Барът! — изкрещях и бутнах Пола В тунела. — Изключено е да са те видели. Ще изляза, за да тръгнат след мен. В момента, в който изчезнат, си плюй на петите. Ако можеш, вземи един от камионите им. Намери телефон и се обади на Мифлин. Бързо го докарай тук, чуваш ли?

В екстрени ситуации Пола никога не спореше. Стисна ме за ръката, кимна, за да покаже, че е разбрала, и аз отново излязох навън.

Хората се изкачваха по лъкатушеща пътека. Бързаха, но склонът беше стръмен и напредваха бавно. Крещяха към мен, докато оглеждах терена.

Пътеката минаваше покрай отвора на тунела и свършваше на ръба на кариерата. Хукнах нагоре. Виждаха ме много добре.

Стигнах до ръба на кариерата. Пред мен се простираха дюните, храстите и хълмовете на пустинята, която се намира зад мината Монте Верде. Вляво беше магистралата Сан Диего, откъдето можех да се измъкна, но тя беше единственият изход за Пола. Ако тръгнах по нея, щяха да ме проследят. Трябваше да ги отклоня от Пола. За да й помогна, бях длъжен да тръгна надясно към вътрешността на пустинята — там имаше достатъчно места, където човек можеше да се скрие.

Тичах с лекота по мекия пясък, криволичейки, за да се крия зад храстите от преследващите ме мъже.

След като бях изминал неколкостотин ярда, спрях и погледнах през рамо. Все още не бяха стигнали до ръба на кариерата. За миг се зачудих дали не бяха открили Пола. Чувах виковете им и си мислех, че всеки момент ще се появят. Клекнах зад един храсталак и зачаках.

Почти веднага над ръба на кариерата се показа първата глава, после видях четиримата мъже. Спряха и се огледаха наляво и надясно. Дойдоха още трима.

Бяха едри и яки. Четиримата носеха ватирани фланели на бели и червени райета, от онези, в които бяха облечени рибарите на

крайбрежието в Коръл Гейбълс. Другите трима бяха градски господа, В спортни костюми, които не им стояха добре — типични безделници.

Един от тях — нисък, широкоплещест мъж — очевидно беше водачът. Даваше напътствия. Четиримата рибари хукнаха наляво. Останалите се разпръснаха в полукръг и започнаха да се приближават към мен.

Притичах по пясъка, прегънат на две зад прикритието на храстите, до съседния шубрак. Отново спрях, за да погледна назад. Мъжете стояха на едно място. Не можеха да разберат в каква посока съм хванал.

Реших, че ако не внимавам, може да се върнат към тунела и да хванат Пола, затова се показах на открито.

От вика зад мен стана ясно, че са ме забелязали, и аз хукнах. Слънцето бързо залязваше и хвърляше червени отблясъци в пустинята, но все още беше горещо и тичането по топлия пясък никак не беше лесно.

Непрекъснато поглеждах назад. Четиримата рибари се бяха присъединили към преследването. Разположени в голяма дъгообразна линия, те ме прогонваха навътре в пустинята и ме откъсваха от магистралата. Но не напредваха особено бързо. Горещината като че ли притесняваше повече тях, отколкото мен. Ако успеях да запазя разстоянието между себе си и тях до залез-слънце, имах шанс да се измъкна.

Изглежда, им беше хрумнала някаква идея, защото зад мен изтрепя pistolет и покрай главата ми изсвири куршум.

Докато тичах, не се притеснявах, че ще ме улучат. За да уцели движеща се мишена, човек трябва да бъде много добър стрелец, а и за всеки случай непрекъснато сменях посоката.

Пак погледнах назад. Хората бяха изостанали. Все още бягаха след мен, но разстоянието между нас вече беше много голямо и аз намалих скоростта, леко задъхан. Чувствах се така, сякаш бях в парна баня.

Притеснявах се за Пола. Ако някой пазеше камионите, навярно я бяха заловили. Но не можех да направя нищо, освен да продължавам напред. Не биваше да се връщам. Мъжете се бяха разпръснали толкова много, че отстъплението ми към магистралата беше невъзможно. Знаеха, че докато ме преследват във верига, рано или късно ще ме

хванат. Ситуацията ми напомняше за една детска игра. В момента беше невъзможно да разкъсам линията зад себе си. Когато се стъмнеше, щях да се обърна и да видя дали не мога да проникна през нея, но сега все още беше невъзможно.

Продължих с бавен тръс. Мъжете също бяха намалили скоростта и разстоянието между нас остана същото.

Вдясно се виждаха полите на хълмовете. Това ме разтревожи. Не след дълго те щяха да послужат като бариера и да дадат възможност на мъжете да се изтеглят вляво. Ако не внимавах, щях да попадна в клопка.

Реших да се опитам да се промъкна покрай тях, преди да стигна до хълмистата местност.

Хукнах напред, а после свърнах рязко вляво.

Зад гърба си моментално чух вик.

Оглеждайки се, видях трима мъже да тичат по пясъка, за да ми пресекат пътя. Увеличих скоростта, но ми оставаше да измина голямо разстояние. Задъхвах се и от време на време затъвах и падах на мекия пясък.

Един от рибарите, огромен силен мъж, бягаше здраво. Дългите му крака прелитаха над земята, докато се мъчеше да ме изпревари.

Втурнахме се към празното пространство между двата хълма. Ако стигнех първи, щях да изляза отново в открита местност. Но ако той се окажеше по-бърз, щеше да ме заклеци в тясната пустинна ивица, където рано или късно щях да попадна в капана.

Прецених разстоянието и разбрах, че той има преднина. Стискайки зъби, усилих темпото. Откъснах се. Другите мъже, които отново тичаха, бяха изостанали безнадеждно. Но този не ме изпускаше. Празното пространство между хълмовете вече беше по-близо. Виждах мъжа — червеното сурово лице, стичащата се изпод кепето пот и студената усмивка. Свърна рязко към мен и се нахвърли като бик отгоре ми.

Опитах се да се изплъзна, но той очакваше подобен ход. Приблужи се и ме сграбчи за самото.

Замахнах да го ударя, но той се наведе и ръцете му ме обхванаха в мечешка прегръдка. Залитнахме, започнахме да се боричкаме и паднахме на пясъка.

Халосах го отстрани, но ударът беше отблизо и не свърши кой знае каква работа. Освободи се от мен и замагна с юмрук към вдигнатото ми лице. Успях да се отдръпна и го фраснах в гърдите — хубаво, солидно кроше, което го запрати по гръб на земята.

Драскайки по пясъка, се изправих точно навреме, за да спра атаката му с внезапен удар по лицето. Главата му се отметна назад. Реших да го довърша, пускайки в ход и двете си ръце. Уцелих го по брадата и коленете му се огънаха. После замагнах отдолу, влагайки цялата си тежест в удара, и го повалих на пясъка.

Пътят ми вече беше свободен, но бях останал без дъх и ми сбструваше невъзможно да се помръдна.

— Спри!

Заплахата в гласа ме накара да се обърна.

Ниският, широкоплещест тип беше дотичал до нас. В десния си юмрук стискаше пистолет, насочен към мен.

Спрях.

— Вдигни ръце и хвани облачето!

Вдигнах ръце. Почувствах облекчение от това, че стоях на едно място и дишането ми се нормализираше. Ако въобще имахме късмет, Пола сигурно отдавна вече беше изчезнала.

Рибарят, който бях съборил, се изправи. Тръгна към мен с глупава усмивка.

— Претърси го, Мак — каза широкоплещестият тип.

Мак прокара ръце по мен. Откри малкия пистолет на Пола и го хвърли на приятеля си.

— Друго няма, Джо — отвърна той и направи крачка назад.

Джо се приближи. Малките му очи изследваха лицето ми.

— Кой си ти? Не съм те виждал досега — заяви озадачено той.

— Името ми е Малой.

— Човекът, за когото разправяше тя — обясни Мак, видимо заинтригуван. Джо се намръщи.

— Да, така е. Пъхаше си зурлата в далаверите на Барът, нали? — попита той, бутайки ме с пистолета.

— Е, да, може да се каже и така. Той не ти ли каза?

Джо се ухили.

— Бъркаш. Ние не сме от момчетата на Барът, а малка група, която действа самостоятелно.

Останалите петима мъже задъхано се приближиха с тежки стъпки. Обградиха ме застрашително, но Джо им даде знак с ръка да се отдръпнат.

— Мак, тръгвайте, за да довършите работата. Аз ще го отведа в хижата. Когато сте готови, елате.

Мак кимна, махна на петимата мъже и се отправи през пясъците към мината, оставяйки ме насаме с Джо.

— Виж какво, приятелче — започна той, мушкайки ме с пистолета, — прави каквото ти казвам и всичко ще е наред. Нямам желание да те надупча, но ако ме изкушиш, ще го направя.

Бях се успокоил достатъчно, за да го разгледам добре. Беше около четирийсетгодишен, брадясал, с кръгло, месесто лице, малки очи и тънки устни. Макар че беше нисък, от широките рамене, от късия врат и от големите ръце личеше, че е силен като горила.

— Тръгвай. Ще ти кажа кога да спреш — той махна неопределено към полите на хълмовете. — Предстои ни приятна разходка, затова трябва да си отвориш пергела. Едно обръщане назад и ще те надупча. Ясно?

Казах, че ми е ясно.

— Тогава се размърдай.

Тръгнах, без да знам накъде, отивам. Чувах стъпките му зад гърба си. Беше прекалено далеч, за да го хвана, но достатъчно близо, за да ме уцели, ако натисне спусъка.

Питах се каква беше тази шайка. Откъде изскочиха? Каква работа трябваше да довършат? Със задоволство си мислех, че съществувахе вероятност да налетят на Мифлин и момчетата му.

Човекът, за когото разправяше тя.

Коя беше тя?

Вече се катерехме по хълма и вървахме по-бавно. От време на време Джо изръмжаваше: „Тръгни по пътеката вдясно“ или „Свий вляво“, но не се приближаваше. Не можех да направя нищо, освен да продължа да вървя.

Слънцето се беше спуснало зад хоризонта и светлината отслабваше. Вече падаше здрач. Това може би щеше да ми даде някакъв шанс, но знаех, че съм длъжен да внимавам. Джо изглеждаше така, сякаш се беше родил с пистолет в ръка, и за да опитам да се справя с него, трябваше да изчакам да стане съвсем тъмно.

— Е, добре, приятелче — каза той изведнъж. — Паркирай се. Малко ще отдъхнем. Обърни се и седни.

Погледнах го.

Беше на около четири ярда от мен и се потеше като прасе. Изкачването в горещината не му понасяше.

Посочи ми една скала и избра друга за себе си. Седнах скован, доволен, че ще си почина.

— Припали, приятелче — продължи той и извади пакет „Лъки Страйк“. Взе си цигара и ми подхвърли пакета. — Как е там, в мината? — попита, палейки цигарата, и издиша дима през късия си, дебел нос.

— Не е място, което човек би избрал, за да прекара почивката си — отвърнах, след като запалих цигарата и му върнах пакета. — Пълно е с плъхове човекодци.

Малките му очи се ококориха.

— Плъхове? Чувал съм, но не вярвах — примигна, гледайки цигарата си. — Докато беше там, видя ли някакви цигари с марихуана?

— Около два милиона. Не спрях, за да ги преброя, но това е само предположение. Сигурно са повече.

Ухили ми се, показвайки малките си счупени зъби.

— Уха! Толкова много? Казах й, че ги крие там, но тя не ми повярва. Как са опаковани?

— В сандъци. Коя е тя?

Той ме погледна навъсено.

— Аз задавам въпросите, приятелче, а ти отговаряш.

Изведнъж ми хрумна идея.

— Какво сте намислили? Да ограбите Барът?

— Позна, приятелче. Ще вземем цигарите с марихуана. Вече си имаме своя организация. — Той се изправи. — Е, хайде да тръгваме. Нагоре по хълма вдясно. Действай!

Продължихме по хълма. Вече беше прекалено тъмно и не виждах къде стъпвам. Джо обаче имаше очи на котка. Непрекъснато ме насочваше, предупреждаваше ме да се пазя от скалите и шубраците — виждаше толкова добре, сякаш се движехме през деня.

Изведнъж каза:

— Спри!

Спрях и зачаках.

Той изсвири пронизително. Миг по-късно на няколко ярда пред нас проблесна светлина и аз видях грижливо скрита зад преграда от дървета и храсти, умно замаскирана дървена хижа, вкопана в склона на хълма.

— Хубава е, нали? — попита Джо. — Построихме я сами. Забелязваш я, чак когато се изправиш пред нея, а дотогава вече ще сме те напълнили с олово като църковен покрив. Върви. Влизай направо.

Тръгнах. Вратата беше отворена и аз се озовах в голяма стая, обзаведена с груби мебели. Пред горящия огън с ръце зад гърба и с цигара в сочните си червени устни стоеше Мери Джеръм.

II

Една бяла нощна пеперуда изпържа около ветроупорния фенер, висящ от гредата в центъра на стаята, и хвърли огромна сянка върху пода. После рязко се отклони от светлината, прелетя доста безпомощно през стаята и докато минаваше покрай Джо, той се пресегна, перна я към пода и я смачка с крак.

Не му обръцах внимание какво прави. Гледах Мери Джеръм — последния човек, който очаквах да намеря в тази хижа.

Беше облечена в каубойска риза в червено и жълто и яркочълти панталони от рипсено кадифе, а тъмната ѝ коса беше скрита под червена копринена кърпа. Лицето ѝ изглеждаше по-бледо и по-изпито, откакто я бях видял предния път, но все още беше приятна за гледане.

— Здравей — казах аз, — може и да не ми повярваш, но те търсих навсякъде.

— По-тихо, приятелче! — изсъска Джо. — Никой не те е карал да държиш реч. Седни и млъкни.

Опря пистолета в гръбнака ми и ме бутна към едно кресло, обърнато към огъня.

Седнах.

— Къде го откри? — попита Мери Джеръм.

Джо ѝ се ухили, очевидно страшно доволен от себе си.

— Беше в мината. Видяхме го да излиза от горния тунел. Хукна през пустинята, но го настигнахме.

— Сам ли беше?

— Да, разбира се.

— Защо тогава е тръгнал към пустинята?

Джо се намръщи и прокара пръсти през късата си, къдрава коса.

— Какво имаш предвид?

— Ако е искал да избяга, щеше да побегне към магистралата, нали? — попита търпеливо тя.

Лицето на Джо загуби оживеното си изражение. Обърна се и ми се озъби:

— Какви си ги забъркал, човече? Не беше ли сам?

— Не естествено. С мен беше едно момиче. Отиде за ченгетата.
Мери примирено повдигна рамене.

— За нищо не ставаш, Джо — изрече презрително тя. —
Объркваш всичко, с което се захванеш.

— По дяволите! — изръмжа Джо и лицето му почервения. —
Откъде можеш да знам?

— Както и да е. Но смятам, че трябва да направиш нещо.

— Да — нацупи се той и ме изгледа свирепо. — Хубава работа!
Това означава, че трябва да се върна в онази проклета мина. Ще се
погрижиш ли за него?

Мери кимна.

— Бъди спокоен. Побързай, Джо.

— Да ти оставя ли пистолета?

Мери Джеръм взе тежкото оръжие и го обхвана здраво.

— Тръгвай, Джо.

Той ме погледна.

— Недей да си мислиш, че не знае как да си служи с него.

Джо излезе от хижата.

Чух го как газии през храстите надолу по хълма. Щеше да му
отнеме най-малко половин час, за да стигне до мината.

По това време Мифлин вече щеше да е там.

Мери Джеръм се отмести от огъня и седна в едно кресло срещу
мен, но в далечния край на стаята. Сложи пистолета в скута си и се
отпусна назад, подпирайки глава на облегалката.

Обмислих възможността да се втурна към нея, но реших, че не
ме чака нищо друго, освен куршум в главата.

— Струва ми се, че отдавна не сме се виждали — заявих аз. —
Ти ли каза на Пола, че съм в мината?

— Да. И аз не знам защо. Май започвам да се размеквам —
гласът ѝ прозвуча уморено.

— Кой е този Джо? Твой приятел?

— Не съм — вдигна глава и се взря в мен. — Изгаряш от
желание да ми задаваш въпроси, нали? Е, добре. Вече не се правя на
интересна. Изчезвам. Смятах, че ще се справя с Джо. Оказа се обаче,
че не мога.

— Хайде да духнем заедно.

Мери поклати глава.

— Изключено. На Джо няма да му хареса, а и аз не бих си позволила да постъпя така с него. Ще изчакаме малко. Ако не се върне, ще тръгнем.

— Ами ако се върне? — попитах и предпазливо се придвижих към ръба на стола. — Какво ще стане с мен?

Сви рамене.

— Той няма да ти направи нищо лошо. Джо не е такъв човек. Ще те държи тук, докато е готов да замине. Излишно е да се притесняваш — вдигна пистолета и го насочи към мен. — Седни и се отпусни. Оставаш тук, докато дойде Джо.

Не се тревожех много, защото бях почти сигурен, че Джо няма да се върне.

— А каква е твоята роля в пиесата?

Тя се усмихна горчиво.

— Не се ли сецаш? Аз съм жената на Лий.

Отново се придвижих напред на стола и вперих поглед в нея.

— Жената на Дедрик?

— Чу ме добре.

— Но той е женен за Сирийна Маршланд.

— Първо се ожени за мен — посегна към пакета с цигари, запали една и се втренчи намръщено в огъня. — Лий е в състояние между другото да извърши и нещо дребно като например двуженство.

— Имаш предвид, че бракът му със Сирийна е незаконен?

— Да. Тя, разбира се, тогава не знаеше, но сега знае — Мери отново се усмихна горчиво.

— Ти ли й каза?

— Казах на баща й.

— Затова ли дойде да те види в хотел „Бийч“?

Тя вдигна вежди.

— Ти си разбрал? Да, тогава му казах. Трябваше да изчезна веднага. Даде ми хиляда долара, за да не им се мяркам пред очите.

— Хайде да не го претрупваме. Предлагам да започнем отначало. Кога се омъжи за Дедрик?

— Преди около четири години — не си спомням точно датата. Не е нещо, което ценя високо. Да си омъжена за Лий не е особено романтично. Срегнах го в Париж и се влюбих. Той е от онези мерзавци, по които повечето жени хлътват. Винаги имаше много пари

и сякаш никога не вършеше нищо. Мисля, че парите му ме привлякоха. Е, получих си заслуженото — хвърли цигарата в огъня и посегна за друга. — Разбрах, че вкарва контрабандно наркотици. Джо работеше с него. Дедрик ме убеди да му помагам. Нямах представа колко убедителен може да бъде. После се запозна с тази жена. Въобще не знаех какво е замислил. Често отсъстваше със седмици и аз реших, че подготвя някаква доставка. После изчезна, без да ме предупреди. Джо и аз трябваше да продължим да се занимаваме със сделките му. Джо се опита, но нещо все не му достигаше. Полицията за малко не ни залови. Успяхме да се измъкнем от Франция и пристигнахме тук. Тогава разбрах, че се е оженил за Сирийна Маршланд. Отидох при Барът. Известно ти е какъв е той, нали?

Отговорих ѝ, че ми е известно.

— Човек трябва да внимава с него — каза тя, а лицето ѝ се вкамени. — И той ме измами. Каза, че Лий се е оженил за Сирийна Маршланд, за да пипне парите ѝ, и след като го направи, ще се върне при мен. Помоли ме да му съдействам, да стоя настрана от Лий и да му дам пълна свобода на действие. Повярвах му като пълна глупачка. Бях отседнала в хотел „Юандос“ и на връщане от срещата с Барът някой стреля по мен. Разбрах, че Барът ще се опита да се отърве от мен, и се преместих в хотел „Бийч“. — Тя ме погледна и попита: — Интересно ли ти е?

— Малко или много — да. Макар че се надявах да чуя друго, но няма значение. Продължавай.

— Какво се надяваше да чуеш?

— Довърши разказа си, а аз ще ти обясня после.

Тя сви рамене.

— Не остана кой знае колко много. Мислех си, че ако се срещна с Лий, ще успея го убедя да се върне при мен. Разбрах, че ще ходи в Оушън Енд, и отидох да го видя. Тогава попаднах на теб и научих, че вероятно е бил отвлечен. Не е бил отвлечен, нали?

— Не. Но инсценирайки собственото си похищение, той прибра петстотин хиляди долара от Сирийна, а това не е малка сума. За последен път го видях в дома на Барът.

— Четох във вестниците. Напълно в стила му. Е, друго няма. Знаех, че Барът държи запасите си от марихуана в мината. Двамата с Джо се съюзихме. Искях да си отмъстя на Барът. Идеята ми беше да

изгорим стоката му. Тя струва хиляди. Но Джо имаше други планове. Реши да отмъкне цигарите и да основе собствена организация. Търговията с наркотици е прекалено гадна за мен. Писна ми. Джо няма да стигне доникъде. Не е достатъчно умен за тази работа. Оттеглям се. Той вече си въобразява разни неща — Мери сви устни. — Жената не може дълго да живее мирно и тихо под един покрив с мъжа. Рано или късно той започва да ѝ досажда.

— Някои жени могат — отвърнах аз и ѝ се ухилих.

Изведнъж най-неочаквано в далечината се чуха изстрели и ни накараха да се изправим на крака.

— Какво е това? — попита рязко Мери и изтича до прозореца.

— Може би ченгетата преследват Джо — отвърнах с надежда аз. — Но за по-сигурно ще изгася фенера.

Докато прибирах фитила на ветроупорния фенер, последваха още изстрели, вече много по-наблизо, и аз бързо откачих фенера от куката и духнах блещукащото пламъче.

— Джо и Мак! — извика Мери и отвори вратата.

Проблясъците от изстрелите осветиха тъмнината навън. Някъде в долината отговориха на стрелбата и в дървения покрив се забиха куршуми.

Дишайки тежко, Джо и Мак се втурнаха в стаята и захлопнаха вратата.

III

Известно време нито единият от двамата не можеше да каже нищо. Подпряха се задъхани на стената, докато куршумите плющяха по масивните стени на хижата, а стрелбата отекваше в долината.

— Дай пушките! — каза Джо задъхано. — Барът!

Мери притича през стаята. Чух я, че отваря някакъв шкаф. Върна се с две пушки и ги подаде на Джо и Мак.

— Ти ще участваш ли? — попита ме тя толкова спокойно, сякаш беше седнала на чаша чай.

— Да, щом е Барът, ще участвам — отвърнах аз.

Върна се при шкафа и извади още две пушки и торба с патрони.

— Какво стана, Джо? — попита тя, докато зареждахме пачките.

— Страшна работа! Момчетата са налетели право на тях. Около десетина са, начело с Барът. Мисля, че е дошъл да прибере стоката. Сигурно са забелязали камионите ни и затова се нахвърлиха върху нас.

— Откъде ни дойде тази беля на главата? — изръмжа Мак. — Нямате представа какво чудо беше! — стоеше коленичил пред прозореца и обърна глава, за да погледне Мери. — Те бяха на ръба на кариерата, а ние — долу. Сякаш стреляха по зайци. При първия залп уцелиха Хари, Лу и Джордж. Останалите се скрихме зад камионите. Пълзяха около ръба на кариерата и един по един ни избиваха, докато останах само аз. Стоях и чаках. Накрая решиха, че всички са ни очистили, и слязоха, за да проверят. Хари и Джордж бяха живи — тежко ранени, но все още дишаха. Барът застреля и двамата в главата. Успях да се измъкна, докато оглеждаха другите. Бях стигнал до ръба на кариерата, когато се появи Джо. Забелязаха го. Тъпакът пушеше. Виждаше се от една миля. Тръгнаха след нас. Казах на Джо да не стреля, но той непрекъснато пукаше. А те, разбира се, просто се приближаваха. Надявах се, че ще изчезнем в тъмнината, но не и с Джо, който осветяваше цялото поле. И така, ето ни нас тук, а те са там — навън. Ще падне голяма веселба.

Джо отбеляза:

— Улучих двама. Как можа да си помислиш, че ще стоя със скръстени ръце, след като тази сган стреляше по мен?

Докато разговаряха, разглеждах долината под хижата. Преди да започнеш да изкачва хълма, човек нямаше къде да се скрие. Веднага щом стъпеха на хълма, щяха незабелязано да се озоват пред вратата на хижата.

Закрепих пушката на перваза, вгледах се в тъмнината и натиснах спусъка. Почти веднага шубракът в отдалечения край на долината се освети от светкавици и куршумите зачукаха по стените на хижата.

— Те са в началото на долината — казах аз. — Ако успеят да я пресекат, с нас е свършено.

— След няколко минути луната ще изгрее — обади се Мак. — Когато идвахме насам, беше точно под върха на хълма. Тогава ще разполагаме със силна светлина.

Стори ми се, че видях раздвижване, прицелих се и стрелях.

Дребната, неясна фигура отново се скри. Джо и Мак стреляха едновременно. Последва слаб вик. Тези двамата може и да не бяха много силни в акъла, но стреляха добре.

— Още един боклук отпътува — отбеляза Джо със задоволство.

Сложих ръка върху рамото на Мери и я придърпах към себе си.

— Може ли по някакъв начин да се излезе оттук, освен през вратата? — попитах я шепнешком.

Тя поклати глава.

— Ами покривът?

— Има стълба, която води към него, но оттам няма как да се измъкнем.

— Сигурна ли си?

— Бихме могли да използваме въже, но ще е трудно.

— Мисля, че трябва да погледна — отвърнах аз. — Ще се намери ли въже?

— Има едно в кухнята.

Изведнъж Джо стреля отново.

— Погледнете — изрева той, — идват!

В долината се виждаха шест-седем бягащи фигури. Всички стреляхме веднага, щом успяхме да заредим. Две от фигурите паднаха. Останалите се оттеглиха назад зад прикритието на отсрещното възвишение.

— Дай въжето — казах на Мери. — И отключи капака. Може би ще ни се наложи да изчезнем бързо.

— Какво си шепнете вие двамата? — попита Джо подозрително.

— Подготвяме бягството — отвърнах. — През покрива.

— Имате огромни шансове — изсумтя той. — Ще ви застрелят като зайци, когато луната изгрее.

— Все пак може да ни се наложи. — Първите лъчи на луната се появяваха над върха на хълма. — Ето я.

След две-три минути долината се обля в бяла светлина.

— Е, най-накрая стана лошо за тях — заяви Мак, седнал върху подгънатите си крака. — Оттук е изключено да не ги улучим.

— Според теб какво са намислили? — попита притеснено Джо. — През последните няколко минути въобще не са се обаждали.

— Не е и нужно — казах аз. — Чакат луната да освети хижата и тогава ще се обадят. Ще ни виждат съвсем ясно през прозорците.

— Намерих въжето — извика от съседната стая Мери.

— Качвам се на покрива — отвърнах аз. — Погрижи се за тях.

— Ти по-добре се погрижи за себе си — отбеляза саркастично Джо. — Не очаквай, че ще ти изпратят цветя на погребението.

Влязох във вътрешната стая.

Мери държеше фенерче. Насочи лъча към късата стълба, стигаща до капака на покрива.

— По-добре да не се качваш — посъветва ме тя. — Сигурна съм, че ще те видят.

— Ей, вие двамата, прикривайте ме с огън — извиках към външната стая. — Качвам се на покрива.

— Надявам се да прекараш добре — отвърна Мак и се изхили.

Започнаха да стрелят към долината. Изчаках, заслушвайки се, но никой не отвърна на огъня.

— Чудя се какво са намислили — промърморих. — Е, хайде да видим как е горе.

Изкачих се по стълбата и много внимателно вдигнах капака. Отместих го встрани и огледах простиращия се пред мен равен покрив.

Лунната светлина падаше направо върху него и беше светло като през деня.

Над мен хълмът се издигаше стръмно и не предлагаше никакво прикритие, нито пък някаква възможност за катерене. Да се опиташ на силната светлина да издраскаш по него от покрива би било чисто самоубийство. Единственият шанс беше да се изчака, докато луната се извърти и тази част на склона попадне в сянка. Не знаех дали щяхме да имаме толкова време.

Спуснах се надолу по стълбата.

— Няма да стане. Въжето не би помогнало. Прекалено светло е. След един час може би ще успеем, но не и сега.

— След един час ще сме хвърлили топа — обади се весело Джо от другата стая.

— Какво ще кажеш да пийнем по едно кафе? — предложих на Мери. — Сигурно ще прекараме тук известно време. Докато го направиш, аз ще отида отатък да погледам.

Върнах се във външната стая. Мак дъвчеше незапалена цигара и се взираше в долината. Джо седеше на ръба на един стол и надничаше зад рамката на прозореца.

— Не видя момиче в кариерата, нали? — попитах Мак.

— Не. Защо?

— Когато ме забелязахте, с мен беше едно момиче. Изпратих я да доведе ченгетата.

— Това няма да ни помогне. Стрелбата не се чува отвъд долината. Не знам защо, но е така. Ако не тръгнат да ни търсят, няма да разберат, че се води битка — каза Джо. — Пък и гордостта ми би била накърнена, ако трябва да ме спасява ченге.

— Аз пък мисля, че мога да пренебрегна гордостта си — отвърна Мак и се изхили. — Предпочитам да ме пипне ченге, отколкото да попадна в ръцете на Барът.

— Смяташ ли, че е безопасно да се пуши? — попита Джо.

— Седни на пода, ако на всяка цена трябва да запалиш, а аз ще те сменя.

— Ти си готин, приятелю. Радвам се, че не те застрелях.

— И аз.

Седна на пода и запали цигара.

— Тези отрепки не показват голяма инициатива, нали? — отбеляза Мак. — Може би са се чупили.

— Излез и ще разбереш — изсмя се Джо. — Бас държа, че мътят нещо.

И аз си мислех същото. Докато долината плуваше в светлина, беше разбираемо защо не се показваха. Но след като луната се извъртеше, навярно щяха да се размърдат.

Мери влезе с чашите с кафе. Джо подправи своето, като измъкна от джоба си плоско шишенце.

— Някой да иска ром? — той размаха шишето.

Мак се обслужи и ми подаде шишето, но аз поклатих глава.

— За мен само кафе.

— Смяташ, че имаш шанс да се измъкнеш? — попита Джо, сърбайки шумно кафето.

— Защо не?

— Млъкни, Джо! — рязко извика Мак. — Караш ме да се чувствам отчаян и потиснат. Ако те застрелят, никой няма да плаче за теб.

— Това е лъжа! — разпалено отвърна Джо. — Старата ми майка ще плаче. — Изправи се и отиде да си сипе още кафе. — Имам и една сюррия мацки. Страшно ще им липсвам.

Изведнъж се чу продължителна поредица от изстрели. Един от храстите в далечината сякаш избухна в пламъци, когато картечницата запя мъртвешката си песен.

— Залегни! — изревах и се хвърлих на пода.

Джо направи две крачки към вратата, залитна, бавно се обърна и се свлече.

Никой не се помръдна. Картечницата продължи да нарежда. Куршумите летяха през прозорците, врязваха се във вратата, чукаха по отсрещната стена. После стрелбата спря също така изведнъж, както беше започнала.

— Внимавай — предупредих Мак и пропълзях до Джо. Куршумите го бяха разрязали през гърдите, както се отваря консерва.

— Мъртъв ли е? — попита Мери и от треперещия ѝ глас разбрах, че е уплашена.

— Да.

— Надявам се, че ще се измъкна, за да кажа на майка му — заяви Мак. — Обзалагам се, че ще окачи знамена. Винаги е мразела този негодник.

— Не се показвай през прозореца и не ставай! — наредих му аз и пропъльзах до Мери, която беше коленичила до другия прозорец.

— Спокойно — отвърна Мак. — Бях сигурен, че този кучи син е намислил нещо.

Картечницата отново започна да мели. В стаята засвистяха куршуми.

— Внимавай! Идват! — изрева Мак.

Виждах ги как тичат на лунната светлина. Криволичеха, за да не ги вземем на мушка. Мак свали един, но останалите пет пресякоха долината и изчезнаха в храстите.

— Лошо — казах аз и приклеках, понеже от рамката на прозореца хвърчаха трески. — Покриха се. Могат да стигнат незабелязано чак до вратата на хижата.

— Няма да успеят да влязат, без да бъдат застреляни — отвърна Мак. — Къде е ромът на Джо? Ще ми се да ударя още една глътка.

Пропъльза до Джо, обърна го по очи и извади шишето от задния му джоб.

След като огънят спря, вдигнах пушката и изстрелях три куршума към храстите, където беше скрита картечницата.

Последва рязко раздвижване. Някакъв мъж изскочи, стискайки картечницата, и се срина по очи.

— Хубав изстрел — отбеляза Мак, който се беше върнал до прозореца. — Ако някой от тези разбойници иска да вземе картечницата, ще трябва да излезе на открито.

Изплющяха изстрели и ни накараха да се отдръпнем. Няколко куршума продупчиха вратата.

— Вече са пред хижата — прошепнах на Мери. — Влез в другата стая.

— Защо? — пребледняла, тя се взираше в мен с големите си очи.

— Върви, без да задаваш въпроси.

Подчини се и запъльза на четири крака.

— Имаш ли автоматичен пистолет? — попитах Мак, допрял устни до ухото му.

Той кимна.

— И Джо има.

Допъльзах до Джо, открих пистолета и се върнах при Мак.

— Слушай: ще се кача на покрива. В момента, в който започна да стрелям, отвори вратата. Ако имаме късмет, когато те забележат, ще бъде твърде късно. Трябва да стреляш бързо и да ги уцелиш. Петима са, не забравяй.

— Ще те свалят в момента, в който се покажеш на покрива.

— Решил съм да рискувам.

От тъмнината долетя глас:

— Излезте или ще ви очукаме.

Пропълзях по пода към вътрешната стая.

Мери ме чакаше.

— Качвам се. Съвсем наблизко са и може би ще ги изненадаме. Не мърдай отгук и си отваряй очите. Нищо чудно да стане напечено.

Докато се катерех по стълбата, си помислих, че последното ми изречение беше чудесен пример за съдържано изказване, омаловажаващо опасността.

Леко бутнах капака и изчаках, заслушвайки се. После бавно се изправих, така че главата и раменете ми се показаха над отвора. Нищо не последва. Чудех се дали хората, които бяха останали в долината, наблюдаваха покрива. Надявах се да не са се сетили за него. Излязох на ярката лунна светлина и почувствах как ми премалява, но не спрях.

Напредвах бавно, притиснат до покрива, и внимавах да не вдигам шум. Очаквах всеки момент да ме застрелят откъм долината. Покривът изглеждаше безкрайно дълъг. Пълзях едва-едва към края му, придвижвайки се инч по инч. Изтрецяха изстрели и аз подскочих, но те бяха насочени към вратата, а не към мен. Възползвайки се от шума се придърпах напред, докато бях в състояние да виждам от ръба на покрива.

Погледнах надолу към шубраците, които се спускаха стръмно към долината. Нищо не помръдваше. После забелязах някакъв мъж, клекнал зад една скала на около двайсет ярда от хижата. Стоях неподвижно и изследвах терена. Открих и останалите, разположени в полукръг пред хижата. Нито един от тях не беше изложен на риск. Всичките бяха защитени от скалите и храстите. Можех да застрелям двама, но другите трима щяха да ме повалят, ако Мак не ги изпревареше. Реших, че е по-безопасно и по-разумно да му кажа къде се крият, преди да се опитам да убия някой от тях.

Когато започнах да пълзя в обратната посока, един от мъжете вдигна очи и ме видя. Нададе вик и стреля. Куршумът прелетя покрай лицето ми. Стрелях бързо и той падна. После се завъртях и стрелях във втория от веригата. Той се изправи на крака. Отдръпнах се рязко. Под мен избухна стрелба и куршумите вдигнаха трески от мястото, където преди малко беше главата ми.

Приведен на две, се затичах към отвора. От другата страна на долината захвърчаха куршуми. Чух ги как жужат покрай мен и едва не паднах, спускайки се надолу по стълбата.

— Ранен ли си? — попита задъхано Мери.

— Не.

Без да спирам, хукнах към външната стая навреме, за да видя как Мак, изправен на отворената врата, мятеше светкавици също като генерал Къстър, когато е оказвал съпротива за последен път в живота си.

Приблжих се до него. Той спря и се отдръпна зад рамката на вратата.

— Опердашихме ги, приятелче! — възкликна той. — И петимата. Какво ще кажеш да се втурнем към храстите, преди останалите да дотърчат.

Мери дойде при нас.

— Хайде — заявих аз. — Това е единственият ни шанс. Мак ще излезе първи, а после ти. Аз идвам след вас. Бягайте към храстите. Готова ли си?

Тя кимна.

— Тръгвайте!

Мак излетя през вратата към гъстия шубрак.

IV

Лежахме в тъмнината на храстите на доста голямо разстояние от хижата и се взирахме в долината. По хълмовете нищо не помръдваше, нямаше стрелба, нито се чуваха гласове.

Мак потърка лицето си с ръка и сви рамене. Сега пустинята беше студена и вятърът, идващ от хълмовете, хапеше.

— Мълчат си — каза тихо той.

— Да. — Взех наполовина изпразненото шише с ром от него и го предложих на Мери. — Пийни си малко, преди този човек да го е пресушил.

Тя поклати глава.

— Добре съм.

Наклоних шишето и алкохолът опари гърлото ми. Това не беше моята представа за питие, но вършеше работа в студа.

— Мисля, че можем да продължим — заявих аз. — Няма смисъл да лежим тук, след като никой не идва насам.

— Смяташ ли, че са се върнали в мината? — попита Мери.

— Може би. Хайде да отидем да видим. Той сигурно е решил да вдигне цигарите, вместо да загуби още хора. Ако имаме късмет, ченгетата ще го пресрещнат.

— Стига да не е заловил момичето — обади се Мак и се изправи на крака.

— Да тръгваме.

Поведох ги, като вървах бързо, но се прикривах. Не исках да рискувам. Пътят се спускаше надолу. Пред нас храстите започнаха да се разреждат и хълмът постепенно се сливаше с долината. Оставаха ни още около петдесет ярда, за да стигнем до равната, открита част на пустинята.

Спряхме и огледахме терена. Лунната светлина се отразяваше в пясъка. На половин миля можеше да се забележи всяко движение.

— Ако все още са на хълма, ще ни застрелят в гръб — промърмори Мак. — Ще пробваме ли?

— Да. Двамата останете тук. Ако нищо не ми се случи, последвайте ме.

— Умиращ да си създаваш неприятности — каза Мак и ме потупа по гърба.

Мери заяви със спокойния си, делови тон:

— Едва ли са горе. Мисля, че са отишли в мината.

Надявах се, че е права. Спуснах се по полегатия склон към пясъка. Хукнах, криволичейки с приведени рамене. Напредвах бързо. Нищо не се случи. Изминах неколкостотин ярда, спрях и се обърнах. Мак и Мери тичаха след мен. Изчаках ги да ме настигнат.

— В мината са. Раздалечете се и не спирайте. Залегнете, ако започнат да стрелят.

Побягнахме по неравния пясък към мината. От време на време почивахме, но аз непрекъснато ги пришпорвах. Притеснявах се за Пола. Чудех се дали е успяла да се измъкне. Тишината ме тревожеше. Ако Мифлин беше пристигнал, щяха да се чуват изстрели.

След малко полегатият ръб на кариерата се показа. Дадох им знак да спрат и да се приближат към мен.

— Оттук нататък ще изменим пътя пълзешком. Барът сигурно е сложил пост. Не бива да налетим на него. — Продължих, обръщайки се към Мери: — Ти ще бъдеш най-отзад. Остави всичко на нас с Мак.

Отново потеглихме, вече съвсем бавно, използвайки всяка възможност за прикритие, без да вдигаме шум.

Мак изведнъж посочи с пръст и аз различих главата, очертана на хоризонта, преди човекът да коленичи зад храста. Гледаше към нас.

Мак доближи устни до ухото ми:

— Този е само за мен. Участвал съм в охранителен отряд. Точно по моята част е.

Кимнах и го видях как запълзя към поста, заобикаляйки го.

Мери се плъзна по пясъка и легна до мен. И тя беше забелязала главата на хоризонта. Чакахме. Не се случи нищо и аз започнах да се чудя какво е намислил Мак.

Изведнъж човекът се изправи леко и погледна към нас. Представляваше прекрасна мишена на фона на пясъка и на лунната светлина. После се задави и заби лице в земята.

Мак ни махна и отново изчезна зад дюната. Запълзях и дадох знак на Мери да ме последва.

— Нищо не разбра — прошепна Мак, когато се приближих до него. — Вече ми става забавно.

Стигнахме до ръба на кариерата и погледнахме надолу.

Блестящите фарове на двата камиона осветяваха сцена на трескава дейност. Част от мъжете товареха дървените сандъци в камионите, докато останалите се спускаха, залитайки, по стръмната пътека от тунела и носеха още сандъци. Единият от камионите беше готов, а другият — пълен до половината.

Изправен на входа на тунела, Барът ръкомахаше и крещеше на хората си да побързат.

Ръката на Мак се повдигна и мерникът на пистолета се закова върху гърдите на Барът, но аз сграбчих китката му.

— Не! Моето момиче сигурно е долу. Не е успяла да избяга. Ще отида да я потърся. Ако ме забележат, стреляй, като започнеш от Барът.

Той кимна и аз бавно се впуснах в опасното пътуване надолу към кариерата. От време на време под краката ми се посипваха камъни и аз се сгушвах зад храстите, затаявайки дъх. Но мъжете бяха прекалено заети с товаренето на сандъците в камиона, за да проявяват предпазливост.

Възползвайки се от тъмнината, стигнах до дъното на кариерата. Имаше възможност да се прикривам добре и аз напредвах бавно към камионите.

Вече чувах гласа на Барът, който ругаше потните мъже, подканяйки ги. Продължих, докато най-послед стигнах до пълния камион. Надникнах в кабината, така че никой да не може да ме види.

Пола беше вътре, с вързани ръце и крака и със запушена с кърпа уста. Обърна се и ме забеляза. Отворих вратата и скочих в кабината.

Изглеждаше бледа и малко изплашена, но веднага щом извадих кърпата от устата ѝ, тя ми се усмихна.

— Радвам се да те видя — каза тя с дрезгав глас.

— И аз — отвърнах и прерязах въжетото върху китките ѝ. — Какво се случи с теб, Пола? Направо на тях ли налетях?

Тя кимна, разтривайки китките си, докато освобождавах глезените ѝ.

— Барът мисли, че все още си в мината. Въобще не му минава през ума, че съм била там. Сметна, че се опитвам да вляза. Има намерение да ме вкара там, веднага щом приключат с товаренето.

— Нека си мисли каквото ще. Хайде, трябва да стигнем до ръба на кариерата. Горе ни чакат приятели.

Скрити зад камиона започнахме да отстъпваме тихо назад по начина, по който се бях приближил. Когато стигнахме до средата на пътеката, зад нас изведнъж долетя вик, който ни накара да замръзнем на местата си. Обърнахме се. Барът се взираше в тунела. Тримата мъже до камиона също бяха вперили погледи натам. Обезумелият, смразяващ вик се повтори. Внезапно Барът стреля в тунела, изкрещя и неистово побягна надолу по пътеката към камионите.

— Плъховете! — извиках аз и хванах Пола за ръката. — Качвай се колкото може по-бързо нагоре.

Мери и Мак откриха стрелба към кариерата, докато ние се катерехме по стръмния склон. Чувахме изстрелите и виковете, но не се обърнахме, нито спряхме, докато не се хвърлихме, останали без въздух, в храстите, надвиснали от ръба на кариерата.

Мак се стрелна към нас.

— Плъхове! — сочеше с пръст, а месестото му червено лице се беше удължило от ужас. — Виж ги! Тези хора долу нямат никакъв шанс.

Погледнах в кариерата. Гъмжеше от плъхове. Бяха заобиколили петимата мъже, които стреляха към тях. Барът размахваше ръце и крещеше ужасено. Три огромни звяра скочиха върху него и той изчезна под разлюляното море от гладки кафяви тела. Останалите мъже бяха повалени на земята от втурналите се надолу по пътеката откъм тунела плъхове, които пицяха и се бореха да се докопат до тях.

Хванах Пола.

— Хайде да се махаме оттук.

Хукнахме през пясъка към магистралата.

ОСМА ГЛАВА

I

Тъкмо беше минало полунощ, когато Мери Джеръм, Франкън, Пола и аз влязохме в кабинета на Брандън. Почервенял и замислен, Мифлин вървеше най-отзад.

Брандън седеше зад бюрото си и ни гледаше свирепо. От обичайната му безупречна външност нямаше и следа. Мифлин го беше измъкнал от леглото, за да изслуша разказа ми.

— Е, сядайте — изръмжа Брандън, посочвайки полукръга от столове, наредени пред бюрото му. Обърна се и хвърли кръвнишки поглед на Мифлин.

— Какво откри?

— Два камиона, пълни с цигари с марихуана, и шестнайсет трупа. Барът е мъртъв. Когато стигнах там, само един от бандата беше жив. Разприказва се. Но историята на Малой е по-интересна. Искате ли да я чуете?

Докато отваряше чекмеджето и вадеше кутия с пури, Брандън ме удостои с тежък, навъсен поглед. Взе една, без да предложи на някого, и седна.

— Нали затова е тук — отвърна той, посочи с пръст Мери Джеръм и попита: — Коя е тази?

— Жената на Лий Дедрик — отвърнах аз.

Дълго се взира в мен.

— Коя?

— Жената на Лий Дедрик.

Брандън рязко се обърна към Мери Джеръм.

— Вярно ли е?

— Да — каза тя със студения си, равен глас.

— Кога се омъжи за него?

— Преди около четири години.

Той остави пурата и прекара пръстите си с добре поддържани нокти през гъстата си бяла коса.

— Това означава ли, че сключвайки брак със Сирийна Маршланд, е извършил двуженство? — попита той задавено.

— Да — отвърнах аз, любувайки се на вцепенението му. — Отначало ли да започна или ще ми задават въпроси?

Взе пурата и я прободех яростно с края на кибритената клечка.

— Фактът известен ли е на мисис Дедрик... Сирийна Маршланд?

— Вече да.

Сви устни, повдигна примирено дебелия си рамене и махна с ръка.

— Продължавай, но не си мисли, че ще ти повярвам.

— Голяма част от разказа ми представлява просто предположения — започнах аз, изтегляйки се напред на стола. — Някои от тях могат да бъдат проверени, но повечето — не. Знаем със сигурност, че Барът е бил шеф на верига, занимаваща се с контрабанда на наркотици. Лий Дедрик и Лут Ферис са му помагали. Дедрик се е грижел за Париж, а Ферис е вкарвал наркотика от Мексико, за което имаме доказателства. Известно ни е също, че Дедрик е бил женен за това момиче — магнах към Мери Джеръм, — което не е имало представа какво се върши. Изоставил я е, оженил се е за Сирийна Маршланд и се е върнал в Ню Йорк. Искал е просто парите на Сирийна.

Оттук нататък следват предположенията. Суки е разбрал за Дедрик. Може би се е опитал да го изнудва. Възможно е филипинецът да е представлявал заплахата за Дедрик, който е осъзнал, че плановете му да се добере до богатството на Сирийна се провалят. Убил е Суки, за да му затвори устата. После е инсценирал собственото си похищение, за да прикрие убийството и да измъкне колкото може повече пари от Сирийна. Успял е да осъществи замисъла си. Никой не подозираше, че е убил Суки, нито пък че не е бил отвлечен. Барът му е помагал. Криел се е в апартамента му, докато Барът е взел откупа, и е натопил Перели. Било е много лесно. Апартаментът на Перели е срещу апартамента на Барът. Барът мразеше Перели. Скрил е въдицата, част от парите от откупа и пистолета в стаята на Перели и се е обадил в полицията. Полицаята са отишли при Перели и са го арестували.

Брандън погледна Мифлин и изсумтя.

— Знаеш ли на какво ми прилича тази история? На една въздушна кула, построена от Малой — нещо съвсем типично за него. — Заби палеца си в бюрото, изгледа ме свирепо и заяви: — Опитваш

се да измъкнеш Перели. Нито една твоя дума не ме накара да повярвам, че Перели не е отвлякъл Дедрик. Друго имаш ли да кажеш?

— Една служителка на име Грейс Леймън, която работи в централата в кооперацията на Барът, го е видяла с въдицата. Опитала се е да го изнуди. Дедрик я е посетил и я е убил.

Брандън се изсмя подигравателно.

— Кой я е убил?

— Дедрик, мъжът с бежовия костюм, когото Джой Дредън е видяла с Грейс Леймън.

— Измишльотини. Леймън се е самоубила. Свидетелката ти е една проститутка. Да не би да мислиш, че ще ѝ повярвам? Всъщност нито един от свидетелите ти не струва.

Повдигнах рамене.

— Откъде знаеш, че мъжът в бежовия костюм е Дедрик? — попита той.

— Разпознах гласа му. Ако си спомняте, той ми се обади по телефона, когато подготвяше фалшивото отвличане. Гласът му не се забравя лесно.

— Кажи го на съдебните заседатели и ще видиш какво ще стане — заяви ехидно Брандън. — Сигурно е само, че Барът е ръководел контрабанда на наркотици. Това е единственото, което мога да приема, нищо повече. Останалото е въздушна кула.

Погледнах към Франкън, който поклати глава.

— Добре тогава, мисля, че можем да ходим да спим — заявих на Брандън. — Не съм молил да идвам тук и щом не искате да ми повярвате, ваша работа.

— Ще го повторим отначало — заяви Брандън, който беше започнал да се забавлява, — и ще го запишем — той кимна на Мифлин.

Лейтенантът отвори вратата и извика сержант Макгро. След малко Макгро пристигна, а изражението на бялото му, отпуснато лице беше ведро. Седна с бележник и зачака.

Повторих историята отначало, като включих всичко, което се беше случило до момента. Отне ми доста време. После Брандън се опита да накара мен, Мери, а дори и Пола да се оплетем в показанията си. Не успя.

— Няма нито едно доказателство за фактите, които чух — заяви най-накрая той. — Яви се в съда с тези приказки и ще видиш какво ще направи с тях областният прокурор. — Обърна се към Франкън: — Що се отнася до мен, сигурен съм, че Перели е отвлякъл Дедрик. Нито една улика, до която се е добрал този кабинетен детектив, не е от значение за мен. Всеки свидетел, който посочва, е или мъртъв, или ненадежден. Ако смятате, че алибито на Перели за часа, прекаран с онази Лола, ще издържи в съда, вие сте луди. А сега си вървете! Изгубихте ми достатъчно време. Докарайте ми Дедрик и може би ще ви повярвам. Това е последната ми дума!

В коридора четиримата се спогледахме.

— Нещата стоят точно така — каза Франкън. — Той е прав, Вик. Разказът е добър, но в съда не би струвал нищо. Трябва да намерим Дедрик.

В края на коридора Мифлин се присъедини към нас.

— Хайде! — изрева той. — Нямате ли си легла?

— Търсите ли Дедрик? — попитах аз.

— След убийството на Леймън търсим мъжа с бежовия костюм — предпазливо отвърна Мифлин. — Не бива да обръщаш внимание на Брандън. Той е наясно, че Грейс Леймън беше убита. Приказва колкото да не заспи.

— След като го търсите, защо не сте го открили?

Лицето на Мифлин стана мораво.

— Щом трябва, ще го хванем. Не се опитвай да остроумничиш. Ако все още е в града, щяхме вече да сме го пипнали.

— Ако не се е покрил яко. Не сте претърсили всяка къща, а това е единственият начин да го намерите.

Франкън вече се отегчаваше.

— Е, аз мисля да вървя да си лягам. Предстои ми тежък ден. До гледането на делото в съда има цяла седмица. Давам ви два дни, преди да се оттегля. Няма да се явя в съда, без да разполагам с доказателства, Вик. Предупредих те и ще го направя.

Отдалечи се, преди да успея да му възразя.

Потиснати и уморени, Пола, Мери и аз слязохме по стълбите, водещи към улицата.

— Да заведе ли мисис Дедрик в апартамента си? — попита Пола.

— Да, моля те. Ще се срещнем утре в кантората. Може би дотогава ще ми хрумне някаква идея.

Хванах им такси и ги изпратих. Докато се приближавах към буика, Мифлин ме настигна.

— Извинявай, Вик. Не мога да направя нищо.

— Знам — облегнах се на колата и потърсих цигарите си. — Мислиш ли, че Дедрик е успял да напусне града?

Мифлин сви рамене.

— Нямам представа. Пътищата, летището и гарата са под наблюдение. Ако го е направил, значи е имал късмет. Или е пробил кордона, или е открил скривалище, където никой не би се сетил да го потърси.

Кимнах.

— Проверих всички места, където има вероятност да се укрива — продължи Мифлин. — Ако е намерил скривалище, значи е добро.

Изведнъж ми хрумна една идея.

— Да — отвърнах аз. — Обзалагам се, че все още е в града. Стой наблизко, Тим. Струва ми се, че ще открия нещо. Не бързай да си лягаш. Може би ще ти се обадя. Ще бъдеш ли вкъщи?

— Натам съм тръгнал. Каква ти е идеята? Къде мислиш, че е?

Качих се в буика и запалих мотора.

— Където ти не би се осмелил да търсиш — отвърнах през прозореца. — В Оушън Енд, братко.

Включих на скорост и подкарах бързо, тъй като той се развика след мен.

II

Когато свърнах по частния път, водещ към Оушън Енд, загасих фаровете.

Най-невероятното, и все пак най-очевидното място, където би се скрил Дедрик, беше Оушън Енд. Ако Маршланд е напуснал имението и Сирийна е сама, Дедрик лесно би я убедил да му осигури убежище, стига да ѝ разкаже някаква покъртителна история.

Това беше просто една идея и макар да умирах от желание да си легна, знаех, че няма да се успокоя, докато не проверя.

По средата на пътя спрях и слязох от колата. Не особено охотно реших, че е по-безопасно да измина останалото разстояние пеша.

Главният вход беше затворен и понеже бях чувал за какви ли не алармени инсталации срещу крадци, монтирани В имението, не се доближих до портата. Тръгнах покрай високата стена и стигнах до едно увивно растение, което изглеждаше достатъчно здраво, за да издържи на тежестта ми. С малко усилие стигнах до горния край на стената и огледах осветената от луната градина, простираща се пред мен.

Скочих тихо и се приземих върху меката почва на една леха с рози.

В далечината се виждаше къщата. Тръгнах предпазливо към нея. Движех се в сенките и използвах всякакви прикрития, докато стигнах до терасата.

Първият етаж беше тъмен, но два от прозорците горе светеха. Беше два и двайсет — достатъчно късно, за да стои човек буден. Гумените ми подметки не издаваха никакъв звук и аз изкачих безшумно стълбите към терасата. Светлината в единия от прозорците падаше направо върху нея и очертаваше ярко петно на белия камък. Лесно можех да погледна през прозореца. От него се излизаше на балкон. Покатерих се на парапета на терасата и се хванах за балкона. Увиснах на двете си ръце, изтеглих се нагоре и надникнах през прозореца, чиито пердета не бяха спуснати.

Не можех да повярвам на късмета си. Мъжът в бежовия костюм лежеше на гръб в леглото. В едната си ръка държеше чаша с уиски, а в другата — списание. Между тънките му устни гореше цигара и той четеше съсредоточено с намръщено лице.

Постъпих интуитивно и спечелих. Всъщност, като се замисля, не беше толкова късмет, колкото логичен извод. Къде другаде би бил в безопасност?

Не възнамерявах да се разправам сам с него. Нуждаех се от свидетел. Със съжаление се спуснах от балкона и стигнах до терасата. Опитах се да си спомня къде е най-близкият телефонен автомат. Във всеки случай беше прекалено далече. След като знаех къде е Дедрик, не биваше да го изпускам от очи. Ако го бях заварил да спи, може би щях да рискувам да напусна имението и да потърся телефон. Но тъй като лежеше буден, не беше изключено да реши да изчезне.

Спомних си къде стои телефонът във всекидневната.

Преминах бавно по терасата до френския прозорец, през който се влизаше в стаята. Луната грееше и аз се огледах за някакви следи от кабели или алармени инсталации, но не открих нищо. Преди обаче да пробвам да вляза с взлом, реших да обиколя къщата с надеждата да открия отворен прозорец.

Това беше моята щастлива нощ. В задната част на къщата попаднах на прозорец, който не беше заключен. Внимателно го отворих, пъхнах глава в тъмнината и се ослушах. Не чух нищо. Бръкнах в задния си джоб и извадих фенерчето на Пола. Батерията беше на свършване, но светеше достатъчно силно, и аз видях, че се намирам в коридора, който водеше към вестибюла.

Повдигнах се предпазливо, прескочих през прозореца, затворих го и с тихи стъпки се отправих към вестибюла.

Къщата беше много спокойна и тиха. Ослушах се, преди да вляза във всекидневната. Затворих вратата.

Телефонът стоеше върху масичка до канапето. Седнах, вдигнах слушалката и набрах номера на Мифлин. Чувах сигнала по линията и налягах слух, за да доловя някакви звуци на горния етаж.

Последва изщракване и гласът на Мифлин изръмжа:

— Ало?

— Открих го — изрекох аз, залепил устни за слушалката. — В Оушън Енд е. След колко време можеш да дойдеш?

— Сигурен ли си? — гласът на Мифлин трепереше от вълнение.

— Да, сигурен съм. Видях го. Слушай, Тим, вземи Пола и мисис Дедрик. Трябват ми за свидетели. Паркирай колата, преди да стигнеш до къщата. Ще трябва да прескочите стената. Не се докосвайте до портата. Застанете до терасата и не се показвайте, докато не ви извикам. Предупреди Пола да запише всичко, което казва той. Разбра ли ме?

— Наистина ли си сигурен, че е там? — попита отново Мифлин.
— Ще си загубя значката, ако нахлуя в къщата на тази жена...

— Забрави за значката! Размърдай се. Когато стигнеш до апартамента на Пола, двете момичета ще са готови. Надявам се, че след двацет минути ще бъдете тук — заявих и затворих, преди да, му дам възможност да протестира.

После набрах номера на Пола.

— Метни някоя дреха — започнах аз, когато тя вдигна слушалката. — Събуди и мисис Дедрик. След десетина минути Мифлин ще ви вземе. Нужни сте ми в Оушън Енд. Намерих Дедрик.

Пола каза, че ще се приготви. Не си губеше времето да задава въпроси.

Затворих телефона и запалих цигара. От вълнение бях плувнал в пот.

Някъде в тихата къща тиктакаше часовник. Качих си краката на канапето и се опитах да се успокоя. Ако имах късмет, това щеше да бъде краят на делото. Утре Перели щеше да бъде свободен, ако всичко вървеше според очакванията ми.

Затворих очи. Отдавна не бях спал. Откакто Макси ми даде ключа за апартамента на Барът, се бяха случили толкова много неща. След час историята щеше да приключи, макар и да изглеждаше прекалено хубаво, за да е вярно.

Изведнъж някъде на горния етаж се чу приглушен изстрел.

Скочих от канапето и отворих вратата, преди ехото да беше престанало да се носи из тихата къща. Стоях във вестибюла, взирах се в тъмнината и се ослушвах. Отвори се врата. Проблесна светлина. Някой пробяга по коридора над главата ми и мина покрай горната част на стълбището. Зърнах профучаващата фигура на жена със син копринен халат. Отвори се друга врата, а после се извиси безумен, ужасен вик.

Втурнах се наред, изкачих се, вземайки по три стъпала наведнъж, и стигнах до коридора в момента, в който още един вик долетя от осветената врата в края му.

Изтичах, спрях пред вратата и надникнах в стаята на Дедрик.

Сирийна се беше надвесила над леглото и неистово го буташе за рамото, а той лежеше спокойно и тихо на леглото.

— Лий! — пищеше тя. — Какво направи! Лий! Скъпи! Кажеш нещо!

Влязох бързо в стаята. От беглия поглед към мъжа в леглото се уверих, че е мъртъв. Едната страна на главата му беше смазана и кръвта се стичаше по лицето върху бялата риза.

Хванах Сирийна за ръката и ѝ извиках рязко:

— Стига! Не можеш да направиш нищо.

Завъртя се рязко и се взря в мен. Лицето ѝ беше преbledняло, а очите ѝ блестяха от ужас. Започна да пищи, вдигна ръце и се опита да ме отблъсне, но очите ѝ се обърнаха и тя припадна в ръцете ми.

Внимателно я сложих на пода и се надвесих над мъртвия.

Автоматичен колт лежеше върху леглото до дясната му ръка. От дулото му все още излизаше дим. Върху лицето му беше застинала усмивка на ужас и върху кожата му се виждаха обгарянията от барута.

— Какво се е случило?

Обърнах се.

На вратата беше застанал Уодлок в избелял червен халат, с щръкнала коса.

— Застрелял се е — отвърнах рязко. — Хайде да махнем мисис Дедрик оттук.

Наведох се над нея, повдигнах я и я изнесох от стаята.

Уодлок стоеше встрани, а старото му посивяло лице потрепваше.

Свалих Сирийна по стълбите, вкарах я във всекидневната и я сложих на канапето.

— Отворете прозорците, за да влезе въздух — казах на Уодлок, който запали лампата.

Докато той ги отваряше, аз сипах уиски и се върнах при Сирийна. Когато коленичих, тя отвори очи.

— Спокойно. Пийни малко от това.

Блъсна ръката ми и се повдигна леко.

— Лий.

— Виж какво, не можеш да му помогнеш. Никой не може да му помогне. Успокой се.

Отпусна се на възглавницата и закри с ръце лицето си.

— Лий, защо го направи? — простена тя. — Скъпи мой, защо го направи?

Уодлок се приближи и я погледна безпомощно.

— Обадете се в полицията — наредих му аз. — Обяснете какво се е случило и стойте настрана.

— Не разбирам — объркано отвърна той. — Какво правите вие тук?

— Няма значение. Повикайте полицията.

Понечи да каже нещо, но промени решението си и бавно излезе от стаята. Чух го да се качва по стълбите.

— Изпий уискито — обърнах се аз към Сирийна. — Нужно ти е. Хайде. Полицаяте няма да бъдат любезни, когато разберат, че си го укривала.

Тя взе уискито, изпи част от него, потрепери и остави чашата.

— Защо? Той ме накара да му обещавам, че няма да го издам. Върна се преди два дни. Избягал е от похитителите си. Твърдеше, че ще го убият, ако научат къде е. Не ми позволи да споделя дори с Уодлок.

— Каза ли ти кой го е отвлякъл?

— Барът и Перели — отвърна задъхано тя. — Барът наел Перели, защото Лий искал да издаде миналото му.

Точно това не исках да чуя.

— Сигурна ли си, че спомена за Перели?

Забелязах леко движение на терасата и си помислих, че Мифлин е пристигнал.

Тя извърна глава.

— Каква полза имам да си измислям?

Отидох до прозореца. Мифлин, Пола и Мери Джеръм стояха отвън. Кимнах на Мифлин и дадох знак на Пола и Мери да изчакат.

Мифлин влезе във всекидневната като котка върху гореща печка.

Сирийна бързо се обърна и впери поглед в него.

— Дедрик е горе — казах на Мифлин. — Мъртъв е. Самоубийство.

Мифлин изпъшка и бързо се отправи към вратата. Видях го как тръгна нагоре по стълбите.

— Как... как се озова той тук? — попита Сирийна и вдигна ръка към гърлото си.

— Предполагам, че Дедрик е тук. Видях го през прозореца и се обадох на Мифлин.

— Ти... ти си използвал този телефон?

Кимнах.

— Значи Лий е подслушвал. Ето защо той... той се застреля.

Взрях се в нея.

— Защо е било необходимо да се застреля?

Тя извърна очи.

— Полицията го търси по обвинение в убийство, нали?

— Да. Не мисля обаче, че е станало така. Потърсих телефон в стаята му, но нямаше.

Тя не отговори.

После ми дойде една идея — тази нощ бях пълен с идеи.

— Знаеше, че е бил женен, преди да сключи брак с теб, нали? — попитах тихо аз.

Тя подскочи. Лицето ѝ се вкамени.

— Не желая да обсъждам този въпрос!

— Мисля, че би желала да се запознаеш с нея. Тя чака навън.

Сирийна скочи.

— Не я искам тук! Няма да прекрачи прага ми!

— Но тя ще трябва да идентифицира Дедрик. Страхувам се, че ще се наложи да влезе.

— Не! Забранявам ѝ да влиза в къщата ми.

Лицето ѝ беше станало пепеляво, а големите ѝ, блестящи очи сякаш бяха хлътнали в черепа ѝ.

— Аз го обичам! — продължи яростно тя. — Няма да разреша тази жена да се доближи до него!

Тръгнах към прозореца.

— Влез — казах на Мери Джеръм. — Качи се горе и погледни Дедрик. Не ѝ обръщай внимание. Ще се погрижа...

Изведнъж млъкнах.

Сирийна се беше приближила до чекмеджето на бюрото в отсрещния край на стаята. Отвори го и се завъртя. В ръката си

държеше малък автоматичен пистолет.

— Тя няма да мръдне от мястото си!

Мери стоеше спокойно на вратата и гледаше Сирийна. Очите ѝ бяха студени и изпълнени с презрение.

— От какво се страхуваш? — попитах аз и тръгнах бавно към Сирийна.

— Не мърдай!

Видях, че пръстът ѝ обхвана спусъка и спрях.

— Внимавай — предупредих я аз.

— Махни тази жена отгук! Няма да разреши да се приближи до него!

— Какво става?

Влезе Мифлин.

Навън се чу изскърцване на спирачки и тропот на крака по терасата. Сержант Макгро и две униформени ченгета влетяха в стаята.

Сирийна бързо отстъпи назад. Наблюдавах я. Видях, че повдигна пистолета и го насочи към себе си. В очите ѝ имаше див ужас и тя притисна дулото към слепоочието си. Очаквах този ход. Хвърлих се напред и я съборих на земята, точно когато пистолетът изгърмя.

Мифлин се втурна, коленичи и изтръгна оръжието от ръката ѝ.

Отстраних се от нея. Лежеше на една страна, положила глава на ръката си, и хлипаше.

— Ранена ли е? — попита задъхано Мифлин.

Поклатих глава и посочих към следата от куршума на пода.

— Какво, по дяволите, става? — излая Макгро. — Какъв е този шум?

— Заведи я горе, за да види Дедрик — казах на Мифлин и магнах към Мери Джеръм. — Тя има отговор, макар че още не го знае.

— Но какво... — започна Мифлин.

— Заведи я горе. По-добре е да го чуеш от нея, отколкото от мен.

Той сви рамене и посочи с пръст към вратата.

— Хайде — подканих Мери. — Всичко е наред. Няма от какво да се плашиш.

Тя последва Мифлин и докато се качваха по стълбите, аз повдигнах Сирийна и я отнесох на канапето. Лежеше на една страна, лицето и беше скрито, а тялото и се тресеше от ридания.

Макгро ми показва зъбите си.

— Все още разрешаваш проблема, умнико — ухили се подигравателно той. — Дошъл си на финала, за да ни обясниш как е станало.

— Е, някой трябва да го направи за вас — отвърнах аз и пресякох стаята към Пола.

— Какво има, Вик? — попита тя.

— Стискай палци. Може би това означава, че Перели ще бъде освободен.

Чакахме.

След малко Мери слезе, последвана от Мифлин.

— Знаеш ли — започна задъхано Мифлин, — този човек горе не е Дедрик. Тя твърди, че е Лут Ферис. — Погледна към Макгро: — Ти познаваш Ферис. Качи се и го виж.

Макгро изтича по стълбите.

— Тя не каза ли, че е Дедрик? — попита Мифлин, сочейки с глава към Сирийна, която все още лежеше на канапето и криеше лицето си.

Кимнах.

Макгро се надвесил през парапета.

— Наистина е Ферис — извика той.

— Тогава къде, по дяволите, е Дедрик? — изкрещя Мифлин.

— Попитай Сирийна. Тя ще ти каже — отвърнах. — Обзалагам се, че той е купчината парцали и кости в мината.

Изведнъж Сирийна седна с побеляло лице и с блеснали очи.

— Аз го застрелях — прошепна тя. — Застрелях и Ферис. Правете каквото искате с мен.

III

На следващия ден около пет часа следобед вратата на кантората се отвори и Мифлин влезе с тежки стъпки.

Седях, облегат на стола пред бюрото си, а Пола беше застанала над главата на излегналия се на кушетката Кърман. Той току-що се беше върнал от Париж и се мъчеше да оправдае разноските си, чийто отчет приличаше на сумата на облагаемия доход на Дани Кей.

— Двайсет долара на вечер за шампанско — нареждаше Пола и размахваше отчета в лицето на Кърман. — Но не можеш да покажеш никаква бележка. Абсолютно никаква.

Кърман плахо се ухили.

— Стига си ми натяквала — отвърна умолително той. — Човек трябва да живее...

— Влизай, Тим — казах аз и си свалих краката от бюрото. — Надявах се, че ще наминеш. Сядай. Хей, Джак, стига си се излежавал, а сипи на лейтенанта едно уиски.

— Той само за това става — намеси се хапливо Пола.

— Радвам се да чуя, че поне за нещо ставам — отвърна горчиво Кърман.

Изули се от кушетката и се зае с чашите, а Мифлин стовари туловището си на един стол срещу бюрото ми.

— Мислех си, че ще ти се иска да знаеш какво се случи. Страшен ден! Брандън изпадна в истерия — той наду бузи. — Със Сирийна нямахме никакви неприятности. Тя проговори. Много странно — когато една жена започне да говори, не можеш да я спреш!

— И мъжете не падат по-долу — деликатно му напомни Пола.

Мифлин ми намигна и се пресегна към чашата, която му беше сипал Кърман.

— Страшно добре ще ми се отрази — отбеляза той, отпи от уискито и въздъхна с благодарност. — Да, чудесно! Наистина имах нужда от него, Франкън се зае със защитата на Сирийна. Провървя му. Беше с Перели, когато я въведох. Зави ми се свят от начина, по който превключи от Перели на нея. Освободиха Перели преди около час. На

Брандън му беше противно, че трябваше да го пусне, но не можеше да направи нищо, след като изслуша Сирийна. Перели каза, че ще дойде да те види, веднага щом открие приятелката си. Спомена нещо за празнуване!

— Уха! — въодушевено възкликна Кърман. — Ще им устроим тържество!

— И ти ще го финансираш — подметна Пола.

— Искаш ли да чуеш историята, която Сирийна разказа на Брандън? — попита Мифлин.

— Имах си хас!

— Не си много далече от истината. Всичко е започнало от Суки. Не можел да понася Дедрик. Когато Дедрик бил у стария Маршланд, Суки претърсил багажа му. Открил доказателства, че се занимава с контрабанда на марихуана и че е женен за Мери Джеръм. Преди да успее да съобщи на Сирийна за откритието си, му се наложило да замине с Дедрик за Оркид Сити. Оставил веществените доказателства в стаята на Сирийна. Тя моментално взела самолета и пристигнала. Срещнали се в Оушън Енд. Суки бил в хотел „Оркид“ и трябвало да се върне да вземе Дедрик в десет часа. Сирийна обвинила Дедрик в двуженство. Той се изсмял и признал, че е сключил брак заради парите ѝ. Очевидно не се говори така с една Маршланд. Тя го застреляла.

Дедрик си бил уредил среща с Барът и Ферис в Оушън Енд. Двамата се появили няколко минути след случката и заварили Сирийна на местопрестъплението. Барът видял своя шанс и се възползвал от него. Тъй като никой не знаел, че тя е застреляла Дедрик, можел да я държи в ръцете си. Предложил ѝ да прикрие убийството, ако му плати по конкретния повод и продължава да му дава пари и в бъдеще. Нямала е друг изход.

Ферис качил трупа на Дедрик в колата си и го скрил в мината, а Барът закарал Сирийна обратно на летището. После двамата се върнали в Оушън Енд, за да изчакат Суки. Застреляли го и Ферис ти се обадил, представяйки се за Дедрик. Убийството на Суки и телефонният разговор за мнимото похищение са станали в десет часа. Така са осигурили алиби на Сирийна, защото Дедрик всъщност е бил убит в осем.

Другото ти е известно. Когато разбрал, че Барът е мъртъв, Ферис отишъл в Оушън Енд и принудил Сирийна да го скрие. Тя чула, че ми

телефонираш, и подслушала разговора по другия телефон. Знаела, че Ферис ще я издаде, ако го хванат. Решила да му затвори устата, надявайки се да повярваме, че е Дедрик — риск, който можеше да се окаже оправдан. Влязла в стаята на Ферис, застреляла го и инсценирала самоубийство. Може би щеше да се измъкне, ако не беше Мери Джеръм.

Поклатих глава.

— Съмнявам се. Уодлок щеше да я издаде. Той познаваше Дедрик, а и тя се изпусна — каза, че Ферис е подслушал разговора ми с теб. В стаята му нямаше телефон. Това ме накара да се учудя защо се беше застрелял толкова внезапно и навреме. Тогава ми мина през ума, че човекът може би не е Дедрик. Какво става със Сирийна, Тим?

Мифлин сви рамене.

— След като Франкън се зае да се погрижи за нея, всичко може да се случи. Парите са в състояние да вършат чудеса.

— Не смятам, че дори Франкън ще успее да я спаси, след като историята излезе на бял свят. А Мери?

— Тя е извън подозрение. Ще бъде главният ни свидетел, но нямаме никакви обвинения към нея. — Мифлин се повдигна от стола. — Мисля да отплувам. Перели не обича ченгетата. Не искам да ви развалям празника.

Когато Мифлин си тръгна, Кърман попита небрежно:

— Как изглежда момичето на Перели? Красива ли е?

— Няма значение как изглежда — сряза го Пола. — В момента би трябвало да те вълнуват други неща. — Тя отново посегна към отчета. — Каква е тази точка — петдесет долара за парфюм?

Разположих се и се приготвих да се забавлявам с трескавите му и неубедителни обяснения.

Издание:

Автор: Джеймс Хадли Чейс

Заглавие: Разбери сам

Преводач: Стоянка Сербезова-Леви

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: В.С.В.

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Полиграф ООД, Перник

Художник: Богдан Мавродинов

ISBN: 954-8758-01-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6557>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.